

JAMES PATTERSON

ȘI MAXINE PAETRO

al **7**-lea
CER

JAMES PATTERSON
și MAXINE PAETRO

al 7-lea
CER

Titlu original: James Patterson & Maxine Paetro
The 7th Heaven

Traducere: Luiza Popescu

Rao, 2012

În seria
WOMEN'S MURDER CLUB

au apărut

1-UL PE LISTA MORTII

A 2-A ȘANSĂ

AL 3-LEA CAZ

4 IULIE

AL 5-LEA CĂLĂREȚ

A 6-A ȚINTĂ

Tovarășilor noștri de viață și copiilor noștri:
Susie și Jack, John și Brendan

Mulțumirile și recunoștința noastră se îndreaptă către următorii profesioniști de top care au fost atât de generoși cu timpul și cu experiența lor: doctorul Humphrey Germaniuk, Căpitanul Richard Conklin, Chuck Hanni, doctorul Allen Ross, Philip R. Hoffman, Melody Fujimori, Mickey Sherman și doctorul Maria Paige.

Mulțumiri speciale se cuvin și cercetătorilor noștri remarcabili, Ellie Shurtleff, Don MacBain, Lynn Colomello și Margaret Ross, precum și lui Mary Jordan, care ține totul în frâu.

Cuprins

Prolog CÂNTEC DE CRĂCIUN

Partea a doua HABEAS CORPUS (Să vină inculpatul)

Partea a treia MÂNCARE GĂTITĂ

Partea a patra PROPRIETĂȚI RÂVNITE

Partea a cincea DORINȚĂ ARZĂTOARE

Prolog
CÂNTEC DE CRĂCIUN

Unu

Luminițele pâlpâiau în bradul ce se înălța în toată bogăția lui în fața ferestrei cu un singur geam. Camera de zi, bine pusă la punct, era împodobită cu tradiționala beteală verde și cu o sumedenie de felicitări, iar în șemineu trosneau bușteni de măr ce răspândeau un miros plăcut de fum.

Versiunea lui Bing Crosby cântărea *Cântec de Crăciun*:

Castanele se coc pe jar. Moș Gerilă te ciupește de nas...

Henry Jablonsky îi vedea ca prin ceață pe băieți. Cel căruia i se spunea Hawk îi smulsese ochelarii de la ochi și îi pusese hăt, departe, pe polița șemineului, un lucru bun, după cum considerase Jablonsky în momentul respectiv.

Însemna că băieții nu-și doreau să fie identificați, că voiau să fie lăsați să plece. „Te rog, Doamne, te rog cruță-ne și am să te slujesc pentru tot restul vieții.”

Jablonsky urmărea cum cele două umbre se mișcau în jurul pomului, știind că arma se afla la brâul lui Hawk. Auzi zgomot de hârtie de împachetat sfâșiată, și îl văzu pe cel poreclit Pidge bălăbănind funda pentru pisicuța pe care o adoptaseră de curând.

„Spuseseră că nu aveau să le facă rău. Spuseseră că era numai un jaf.”

Jablonsky își întipărise fețele lor suficient de bine în minte încât să i le descrie unui polițist însărcinat cu schițarea portretelor-robot, ceea ce avea de gând să facă imediat ce reușeau dracului să scape din casă.

Ambii băieți arătau de parcă ar fi coborât din paginile unei reviste de modă.

Hawk: ferchezuit, politicos și educat, blond, cu cărarea

într-o parte. Pidge, depășindu-l în înălțime, de aproape 1,90 m, brunet, cu părul lung, puternic ca un taur, cu mâini cărnoase. Erau amândoi genul Ivy League¹.

„Poate că exista totuși o fărâmbă de bunătate în ei.”

În timp ce Jablonsky îi urmărea, cel blond, Hawk, merse până la raftul cu cărți și își plimbă degetele lungi pe cotoarele lor, pronunțând titlurile cu o voce caldă, de parcă ar fi fost un prieten de familie.

I se adresă lui Henry Jablonsky:

— Uau, domnule J., aveți *Fahrenheit 451*. E o carte de referință.

Hawk trase cartea din raft și o deschise la prima pagină. Pe urmă se aplecă peste Jablonski, care zăcea pe podea, legat fedeleș și cu o șosetă în gură.

— Nimeni nu-l întrece pe Bradbury la introduceri, spuse Hawk.

Apoi citi cu voce tare, răspicat și pe un ton dramatic:

— „Îi plăcea să incendieze. Era o plăcere tainică să vadă cum lucrurile sunt consumate, să le vadă înnegrindu-se și transformându-se.”

În timp ce Hawk citea, Pidge se opintea să scoată un pachet voluminos de sub pom. Era învelit într-o țiplă aurie și legat cu o fundă de aceeași culoare. Conținea ceva ce Peggy își dorise dintotdeauna și ce așteptase de ani buni.

— Pentru Peggy, de la Moș Crăciun, citi Pidge de pe cartonașul cadoului.

Sfășie învelișul cu un cuțit.

Avea un cuțit!

Pidge deschise cutia și dădu la o parte straturile de material.

¹ Opt universități din regiunea de nord-est a S.U.A., reunite sub forma unei ligi sportive care, în timp, a devenit un etalon de excelență academică și elitism social

— Ia privește, Peggy, o geantă Birkin. Moș Crăciun ți-a adus o poșetă de nouă mii de dolari. Mă tem că nu ai voie, Peg. Sub nicio formă.

Pidge întinse mâna după un alt cadou împachetat și scutură cutia, timp în care Hawk își îndreptă atenția către Peggy Jablonsky. Peggy îl imploră pe Hawk, dar cuvintele îi fură înăbușite de șoseta făcută ghemotoc în gura ei. Lui Henry i se strângea inima văzând cum se chinuiește să comunice cu ochii.

Hawk întinse mâna și dezmierdă părul blond al lui Peggy, pe urmă, o bătu pe obrazul umed.

— Acum vă vom deschide toate cadourile, doamnă J., spuse el. Pe urmă, ne vom hotări dacă vă lăsăm în viață.

Doi

Lui Henry Jablonsky îi tresălta stomacul. Încercă să scuipe șoseta de lână îndesată în gură, se smuci în legături, un miros înțepător de urină îi ajunsese la nări. Simți cum o baltă caldă i se strânge sub haine. Iisuse! Făcuse pe el. Dar asta nu conta. Singurul lucru care conta era să scape viu de acolo.

Nu se putea mișca. Nu putea vorbi. În schimb, putea gândi.

Ce-i rămânea de făcut?

Culcat la podea cum era, Jablonsky privi în jur și zări vătraiul la doar câțiva metri distanță. Își fixă privirea pe el.

— Doamnă J., o strigă Pidge pe Peggy, scuturând o cutie mică turcoaz. Este de la Henry. Un colier Peretti. Foarte frumos. Cum? Aveți ceva de zis?

Pidge merse până la Peggy Jablonsky și îi scoase șoseta din gură.

— Nu-l cunoști pe Dougie, nu-i așa? spuse ea.

— Care Dougie? întrebă Pidge râzând.

— *Nu ne face rău...*

— Nu, *nu*, doamnă J., spuse Pidge îndesând șoseta la loc în gura prizonierei. Nu aveți voie să spuneți *nu*. Asta e jocul nostru. Îl jucăm după regulile noastre.

Pisicuța se năpusti asupra vrafului de hârtie de împachetat ce rămăsese în urma cadourilor desfăcute, din care scosese cerceii cu diamante, cravata Hermès, cleștii de salată marca Jensen, iar Jablonsky se ruga ca ei să ia odată lucrurile și să plece. Pe urmă, îl auzi pe Pidge vorbind cu Hawk, cu vocea coborâtă, astfel încât trebui să facă un efort ca să audă, în ciuda sângelui care îi pulsa în urechi.

— Ei bine, vinovat sau nevinovat? întrebă Pidge.

Vocea lui Hawk vădea reflecție.

— Familia J. o duce bine, iar dacă asta-i răzbunarea cea mai nimerită...

— Îți bați joc de mine, omule. Ce vrăjeală!

Pidge călcă peste fața de pernă umplută cu conținutul seifului familiei Jablonsky. Cu palma desfăcută, ținu deschisă pe masa de citit cartea scrisă de Bradbury, pe urmă luă un pix și se apucă să caligrafieze sub titlu.

Citi cu voce tare ceea ce scrisese.

— *Sic eras in fatis*, omule. Așa a fost scris. Ia pisicuța și haide să mergem.

Hawk se aplecă și spuse:

— Îmi pare rău, omule. Doamnă Om.

Scoase șoseta din gura lui Jablonsky.

— Ia-ți adio de la Peggy.

Mintea lui Henry Jablonsky se învârtea. „Ce-i? Ce se întâmplă?” Pe urmă, înțelese. Putea vorbi! Țipă: „Pegg-yyyyy” în timp ce pomul de Crăciun ceda locul unei explozii de lumină galbenă ce îi jenă ochii, ca pe urmă să fie înghițit de limbi mari de foc.

VUUUUUM.

Căldura se înteți, făcând ca pielea de pe obrajii lui Henry Jablonsky să se pârjolească aidoma hârtiei. Fumul se întinse în rotocoale mari și se adună sub tavan, ca mai apoi să se zvârcolească și să absoarbă lumina.

„Nu ne lăsați aici!”

Jablonsky văzu cum flăcările cuprind perdelele și auzi strigătele înăbușite ale multiubitei lui soții în timp ce ușa de la intrare se închidea cu zgomot.

Capitalul 1

Stăteam în cerc în jurul focului scobit în pământ, în spatele casei de vacanță pe care o închiriaserăm lângă spectaculosul țărm al Parcului Național Point Reyes, aflat la o oră depărtare de San Francisco, spre nord.

— Întinde-mi paharul, Lindsay, spuse Cindy.

Am gustat din cocteilul marguerita – mi-a plăcut. Yuki învârtea stridiile pe grătar. Cățeaua mea din rasa Border Collie, pe care-o strigam Martha Dulcica, oftă și-și încrucișă labele din față, iar lumina focului se juca pe fețele noastre, în timp ce soarele se retrăgea în Pacific.

— Era unu' dintre primele cazuri de care m-am ocupat la Institutul de Medicină Legală, povestea Claire. Așadar, eram omul zilei. Eu eram cea care trebuia să se urce pe scara aia veche și șubredă, până-n vârful fânarului, neavând la mine decât o lanternă.

Yuki tuși de la tequila care i se scursese pe trahee, tăindu-i respirația, în timp ce eu și Cindy îi strigam la unison:

— Dă-o pe gât!

Claire o bătu pe Yuki pe spate și continuă:

— Îmi era și așa destul de greu să-mi car curu' de-o tonă pe scara aia, în bezna care adăpostea tot felul de vietăți ce scoteau sunete ciudate și-și agitau aripile-n jurul meu – ca mai apoi lumina lanternei să cadă pe mort. Picioarele-i atârnav deasupra fânului și, când am pus lanterna pe el, jur pe ce-am mai sfaț că arăta de parc-ar fi plutit. Avea ochii bulbucați și limba scoasă, ca un nenorocit de strigoi.

— Gogoși, zise Yuki râzând.

Purta pantaloni de pijama și un hanorac cu inscripția Boalt Law, avea părul prins într-o coadă de cal și se-mbătase deja de la primul cocteil marguerita, arătând mai degrabă ca

o puștoaică de liceu decât ca o femeie care se apropia de treizeci de ani.

— Am țipat în hăul întunecat al hambarului, continuă Claire, că am nevoie de doi băieți zdraveni care să urce după mine, să desprindă cadavru' de la grindă și să-l pună pe *homo levitatus* într-un sac.

Claire făcu o pauză de efect – și chiar în momentul ăla-mi sună telefonul.

— Lind-say, *nu*, mă imploră Cindy. Nu răspunde.

M-am uitat la apelant, așteptându-mă să fie iubitul meu, Joe, și gândindu-mă că tocmai ajunsese acasă și că voia să-mi dea de știre, dar era locotenentul Warren Jacobi, fostul meu partener și actualul șef.

— Jacobi?

— Nu te opri, Claire, strigă Yuki. Ar putea sta la telefon toată noaptea!

— Lindsay? Bine, fie, spuse Claire și-și continuă povestea. Am tras fermoarul sacului de cadavre... și un liliac a zburat din hainele mortului. Mi-am udat pantalonii, schelălăi Claire în spatele meu. Pe bune!

— Boxer? Ești acolo? întrebă Jacobi pe un ton aspru.

— Sunt în timpul meu liber, am mârâit în telefon. Nu știi că-i sâmbătă?

— Îți garantez că-ți vei dori asta. Dacă nu, dă-mi de veste și am să le-o pasez lui Cappy și lui Chi.

— Despre ce-i vorba?

— Despre cea mai mare afacere din lume, Boxer. E legat de băiatu' lui Champion. De Michael.

Capitolul 2

M-a luat cu palpitații când am auzit pomenindu-se numele lui Michael Campion.

Michael Campion nu era un puști obișnuit. Era pentru californieni ceea ce JFK Junior fusese pentru întreaga națiune. Singurul copil al fostului nostru guvernator, Connor Hume Campion, și al soției sale, Valentina, Michael Campion se născuse ca să moștenească o avere fabuloasă. Totodată, se născuse cu o afecțiune cardiacă inoperabilă, și-și trăise întreaga viață neștiind dacă va apuca ziua de mâine.

Michael intrase-n viețile noastre prin intermediul fotografiilor și al buletinelor de știri. Fusese, pe rând, un bebeluș drăgălaș, un copil precoce și dotat și un adolescent arătos, deopotrivă amuzant și deștept. Tatăl lui devenise purtător de cuvânt al Asociației Americane de Boli Cardiace, în vreme ce Michael era băiatul de pe afiș la care se-nchinau. Și, deși Michael era văzut rareori în public, oamenii erau alături de el cu sufletul, nutrind speranța că-ntr-o zi se va face o descoperire medicală și că „Băiatul cu Inima Frântă” al Californiei va avea o șansă la lucrul pe care cei mai mulți dintre ei nu-l apreciau îndeajuns – o viață plină și sănătoasă.

Doar că-n luna ianuarie a acestui an, Michael le spusese noapte bună părinților lui, iar în dimineața următoare dormitorul lui fusese găsit gol. Nu dăduseră peste niciun bilet de răscumpărare. Nicio urmă de practici obscure, în afara unei uși din spate care fusese lăsată descuiată, iar Michael nu era de găsit.

Dispariția lui fusese clasată drept răpire, iar FBI-ul lansase o căutare la nivel național. Departamentul de Poliție din San Francisco conducea propria investigație, interogând membrii familiei și personalul casei, profesorii și colegii lui

Michael, și chiar și prietenii de pe internet.

Linia de urgență era bombardată de apeluri ale unor oameni care susțineau că-l văzuseră pe Michael, după ce fotografiile cu acesta, de la naștere și până la dispariție, acoperiseră prima pagină a ziarului *Chronicle* și a revistelor din toată țara. Rețelele de televiziune și telejurnalele difuzau ediții speciale, cercetând viața urmărită de ghinion a lui Michael Champion.

Ponturile nu duseseră nicăieri, iar câteva luni mai târziu, cum nu primiseră niciun telefon de la răpitor și nu apăruse nicio urmă lăsată de Michael, atacurile teroriste, incendiile scăpate de sub control, politica și noile cazuri de crimă violentă luaseră locul poveștii lui Michael Champion, pe prima pagină.

Cazul rămânea deschis, dar toată lumea se aștepta la ce era mai rău. Se așteptau ca răpirea să fi luat o-ntorsătură cât se poate de nefastă. Ca Michael să fi murit în timpul răpirii, iar autorii să-i fi-ngropat cadavrul și să o fi șters din Dodge. Cetățenii din San Francisco plângeau alături de celebra și multiubita familie a lui Michael și, deși nu aveau să-l uite niciodată, lăsaseră biografia lui din mână.

Acum, Jacobi îmi alimenta speranța că misterul ăsta sordid avea să fie rezolvat într-un fel sau altul.

— A fost găsit cadavru' lui Michael? l-am întrebat.

— Nu, dar avem o pistă solidă. În sfârșit.

Mi-am lipit telefonul de ureche, uitând de prima escapadă anuală a Clubului Fetelor de la Crime.

Jacobi îmi spunea:

— Dacă vrei să iei parte la asta, vino la Palatul...

— Am să fiu acolo-ntr-o oră.

Capitolul 3

Am făcut drumul până la Palatul de Justiție în patruzeci și cinci de minute în loc de o oră, am urcat scările până la etajul trei și m-am năpustit în sala de conferințe, în căutarea lui Jacobi.

Spațiul deschis de 12 m pe 12 era luminat de lămpi cu neon care licăreau deasupra ofițerilor din tura de noapte, aplecați peste birourile lor, făcându-i să arate de parcă tocmai ieșiseră din mormânt. În timp ce mă-ndreptam către biroul din sticlă al lui Jacobi, aflat pe colț și dând spre drumul de legătură cu autostrada 280, câțiva colegi mai vechi își ridicară privirile, întrebând „Cum merge treaba, don’șoară sergent?”

Partenerul meu, Richard Conklin, era deja acolo: masculul american tipic, de 1,86 m, treizeci de ani, odihnindu-și unul din picioarele sale lungi pe marginea biroului lui Jacobi, care concura cu un coș de gunoi.

Am tras scaunul rămas liber, m-am lovit la genunchi și-am înjurat cu voce tare și cu emfază, făcându-l pe Jacobi să exclame rânjind:

— Frumos mai vorbești, Boxer!

M-am așezat, gândindu-mă că-n spațiul ăsta se putea lucra-n condiții decente pe vremea când era *al meu*, și nu al lui Jacobi. Mi-am dat jos șapca de baseball și mi-am scuturat părul, rugându-mă la toți sfinții ca băieții să nu se prindă că băusem tequila.

— Ce fel de pistă? am întrebat fără altă introducere.

— Una ce pornește de la un pont, răspunse Jacobi. Un apel anonim, dat de pe cartelă, pe care nu l-am putut localiza, evident. Apelantul a spus că l-a văzut pe băiatul lui Champion intrând într-o casă din cartierul Russian Hill în

noaptea în care a dispărut. În casa respectivă locuiește o prostituată.

În timp ce Jacobi își elibera biroul ca să facă loc pentru catastiful prostituatei, m-am gândit la viața pe care o ducea Michael Campion la vremea dispariției.

Michael nu avusese parte de întâlniri amoroase, de petreceri, nu practicase vreun sport. Nu făcea decât să meargă la Școala Pregătitoare Newkirk, pentru copii privilegiați, și înapoi acasă, în compania șoferului său. Așa că era oarecum de așteptat ca el să viziteze o prostituată. Probabil că-și mituise șoferul și evadase pentru o oră sau două din colivia de aur în care-l ținea închis dragostea părinților lui.

Dar ce se-ntâmplase cu el după asta?

Ce se-ntâmplase cu Michael?

— De ce-ar trebui să dăm crezare pontului ăstuia? l-am întrebat pe Jacobi.

— Tipul ne-a descris cum era îmbrăcat Michael – c-o anumită jachetă de schi acvamarin, c-o dungă roșie pe una din mâneci, pe care Michael o primise de Crăciun. Jacheta n-a fost niciodată pomenită-n presă.

— Atunci de ce i-a luat trei luni ca să ne vândă pontu'? am vrut eu să știu.

— Nu-ți pot spune decât ce ne-a zis. Anume că s-a ciocnit de Michael în timp ce părăsea casa prostituatei. C-a aruncat grenada abia acum, fiindcă are soție și copii. Că nu voia să se lase târât în toată tărășenia asta, dar conștiința i-a dat ghes. Presupun că n-a mai rezistat.

— Russian Hill e un cartier destul de frumos pentru o profesionistă, spuse Conklin.

Chiar așa era. O combinație între Cartierul Francez și South Beach. Și se putea ajunge de la Școala Newkirk acolo pe jos. Am scos o agendă din geantă.

— Cum o cheamă pe prostituată?

— Numele real e Myrtle Bays, răspunse Jacobi, întinzându-mi dosarul ei.

Fotografiile de la arestare arătau o femeie tânără, cu aer de fetișcană, păr blond scurt și ochi imenși. Conform datei de naștere, avea douăzeci și doi de ani.

— Cu câteva luni în urmă și-a schimbat oficial numele, mă informă Jacobi. Acum își spune Junie Moon.

— Deci Michael Campion s-a dus la o prostituată, am zis adresându-mă lui Jacobi și punând cazierul înapoi pe birou. Care-i teoria ta?

— C-a murit *in flagrante delicto*, Boxer. Mai pe șleau, în timp ce călărea iapa. Dacă pontu' ăsta se adeverește, mă gândesc că poate don'șoara Myrde Bays, cunoscută și ca Junie Moon, l-a omorât pe Michael în timpu' primei lui tăvăleli – și că pe urmă i-a ascuns cadavru'.

Capitalul 4

Un bărbat tânăr, abia trecut de douăzeci de ani, cu părul blond făcut țepi și c-o jachetă sport neagră, ieși pe ușa de la intrare a lui Junie Moon fluierând printre dinți. Urmărind din mașina de patrulare, eu și Conklin l-am văzut pe mușteriu traversând Leavenworth Street și l-am auzit accelerând BMW-ul ultimul model.

În timp ce stopurile îi dispăreau după colț, eu și Conklin am urcat pe aleea ce ducea la ușa din față a ceea ce se cheamă o doamnă împestrițată: o casă victoriană vopsită în culori pastel și decorată ca un magazin de dulciuri, cea care se ridica în fața noastră având tencuiala scorojită și necesitând reparații. Am apăsat butonul soneriei, am așteptat puțin și l-am apăsat din nou.

Pe urmă, ușa se deschise, dând la iveală fața nemachiată a lui Junie Moon.

Din prima clipă mi-am dat seama că Junie nu era o prostituată obișnuită. Aerul ei avea o prospețime primăvărată pe care n-o mai întâlnisem la nicio altă fată care presta. Părul, un turban de bucle blonde din care șerpuia o şuviță-mpletită ce fusese vopsită-n albastru, îi era ud de la duș. Ochiul îi erau de un cenușiu întunecat, iar buza de sus a gurii arcuite îi era despătată de o cicatrice albă.

Era foarte frumoasă, dar ce m-a frapat cel mai mult la Junie Moon a fost înfățișarea ei copilărească, dezarmantă. Femeia își strânse cordonul halatului din mătase aurie în jurul taliei subțiri, în timp ce partenerul meu îi arăta insigna, dându-i numele noastre și adăugând:

— Omucideri. Putem intra?

— Omucideri? *Pe mine* mă căutați? se miră ea.

Vocea era pe potriva înfățișării, nu doar de copil, ci-

ndulcită de inocență.

— Vrem să vă punem câteva întrebări în legătură cu o persoană dispărută, spuse Rich, scoțând la atac zâmbetul lui irezistibil, de agățat gagici.

Junie Moon ne invită înăuntru.

În cameră domnea un miros dulce, floral, de lavandă și iasomie, iar lumina era blândă, provenind de la becuri slabe, ascunse sub abajururi din mătase. Eu și Conklin ne-am așezat pe o canapea de două persoane, îmbrăcată în catifea, în timp ce Junie a luat loc pe o otomană, prinzându-și genunchii cu mâinile. Era desculță și avea unghiile date cu ojă coral-deschis, asemenea scoicilor la interior.

— Frumos loc, remarcă Conklin.

— Mulțumesc. L-am închiriat gata mobilat, răspunse ea.

— L-ați văzut vreodată pe bărbatul acesta? am întrebat-o pe Junie Moon, arătându-i o fotografie cu Michael Campion.

— În carne și oase? Asta-i Michael Campion, nu-i așa?

— Exact.

Ochii cenușii ai lui Junie Moon se făcură și mai mari. Nu l-am văzut în viața mea pe Michael Campion.

— În regulă, domnișoară Moon, am spus. Am vrea să vă punem câteva întrebări la secție.

Capitalul 5

Junie Moon stătea dincolo de noi, în Sala de Interogatoriu nr. 2, o cameră de 1,6 pe 1,6 m, tapetată cu plăci gri și mobilată cu o masă din metal și cu patru scaune care făceau parte dintr-un singur set, în tavanul căreia era montată o cameră video.

Verificasem de două ori, ca să fiu sigură. Camera avea film și înregistra.

De data asta, Junie purta un cardigan roz cu găurele, peste un maiou cu dantelă, blugi și adidași, era nemachiată și – fără să exagerez – arăta de parc-ar fi fost în clasa a zecea.

Conklin începuse interogatoriul lui Junie Moon citindu-i drepturile pe un ton fermecător și respectuos, la modul „e doar o formalitate”. Cu toate că semnă formularul de luare la cunoștință a drepturilor fără să crâcnească, situația mă scotea din sărite. Junie Moon nu era-n arest. Nu ni se cerea să-i citim drepturile pentru un interogatoriu în libertate, iar avertismentul lui Conklin putea foarte bine s-o descurajeze de la a ne mărturisi ceea ce aveam neapărată nevoie să aflăm. Am înghițit în sec. Nu mai puteam da-napoi.

Junie ceruse o cafea pe care-o sorbea din paharul de hârtie, în timp ce eu mai aruncam o privire pe cazierul ei. Am pomenit de cele trei arestări pentru prostituție, iar ea mi-a răspuns că, de când își schimbase numele, nu mai fusese arestată pentru nimic.

— Mă simt un alt om, ne-a mărturisit ea.

Brațele ei nu purtau urme de-nțepături sau vânătăi vizibile, iar asta făcea lucrurile și mai de neînțeles. Care era poanta? Care era șpilul?

„De ce ajunsese o fată drăguță ca Junie profesionistă?”

— Mi-am luat numele dintr-un film vechi cu Liza Minnelli,

îi povestea lui Conklin. Se numește *Spune-mi că mă iubești, Junie Moon*. Mulți dintre clienții mei mă roagă să le spun asta, zise c-un zâmbet nostalgic.

Conklin își trecu mâna prin părul de un brun strălucitor, dezvelind căutătura vicleană a ochilor lui căprui. Puteam paria că Rich nu văzuse filmul și nici nu citise cartea.

— Chiar așa? se miră el. Mișto.

— Deci, Junie, cei mai mulți dintre clienții tăi sunt elevi de școală pregătitoare?

— Spuneți-mi adevărul, domnișoară sergent Boxer, ar trebui să-mi iau un avocat? Întrucât cred că insinuați că aș întreține relații sexuale cu băieți minori, ceea ce nu-i adevărat.

— Le ceri cumva permisul de conducere înainte să-ți dai jos chiloții?

— Junie, nu ne interesează, hm, activitățile tale sociale, interveni Conklin. Ne interesează doar Michael Campion.

— V-am spus, răspunse ea, iar vocea îi tremura puțin. Nu l-am întâlnit niciodată, în plus, cred că aș fi reținut.

— Trebuie să-nțelegi, am spus, că nu te acuzăm de nimic. Știm că Michael era bolnav. Poate că inima i-a cedat în timp ce erați împreună...

— Nu mi-a fost niciodată client, insistă Junie. Aș fi fost onorată, vă puteți închipui, dar pur și simplu nu s-a întâmplat.

Conklin renunță la zâmbetul lui năucitor și spuse:

— Junie, cooperează și te vom lăsa să-ți vezi liniștită de afacerea ta. Continuă să te ascunzi după deget, și cei de la moravuri or să te pună la zid.

Ne-am jucat de-a șoarecele și pisica cu Junie în jur de două ore, timp în care am epuizat toate mijloacele legale pe care le învățaserăm. Am făcut-o să se simtă-n siguranță. Ne-am pus speranțele-n ea, am mințit-o, am consolat-o și am

amenințat-o. Și, după toate astea, Junie tot nu recunoștea că-l cunoscuse pe Michael Champion. În cele din urmă, am scos asul din mânecă, lovind cu palma-n masă, ca să-mi accentuez cuvintele:

— Și, dacă ți-aș spune că un martor e dispus să declare că l-a văzut pe Michael Champion intrând în casa ta în noaptea zilei de 21 ianuarie? Și că martoru' respectiv l-a așteptat pe Michael, fiindcă trebuia să-l ducă acasă? Dar acest lucru nu s-a mai întâmplat, Junie, fiindcă *Michael n-a mai apucat să iasă din casa ta.*

— Un martor? *Nu se poate*, spuse tânăra. Trebuie să fie o greșeală la mijloc.

Eram disperată să merg pe pista aia amărâtă, singura pe care-o aveam, dar nu înaintam deloc. Începusem să cred că pontul anonim pe care conta Jacobi nu era decât o altă farsă prin telefon – și mă gândeam din ce în ce mai serios să-l trezesc pe Jacobi și să-i trag o săpuneală – când Junie-și coborî privirea către masă. Ochii îi erau umezi, iar fața părea umflată, transfigurată de fapt de durere.

— *Aveți dreptate, aveți dreptate*, nu mai pot suporta. Dacă opriți chestia aia, am să vă povestesc ce s-a-ntâmplat.

Am schimbat câteva priviri nedumerite cu Conklin. Pe urmă, mi-am revenit din nedumerire, am întins mâna după camera video și am oprit-o.

— N-ai cum să greșești dacă ne spui adevărul, am spus, iar inima îmi bătea să-mi sară din piept.

M-am aplecat peste masă cu brațele încrucișate.

Apoi, Junie începu să ne povestească tot.

Capitalul 6

— S-a-ntâmplat exact cum ați spus, începu Junie, ridicându-și privirea către noi c-o expresie chinuită, în care se citeau teama și durerea.

— Michael e mort? am întrebat-o. Chiar e *mori*?

— Pot începe cu începutul? i se adresă lui Conklin.

— Sigur, îi răspunse Rich. Nu te grăbi.

— Vedeți, la-nceput n-am știut cine e, spuse Junie. Când a sunat ca să stabilim întâlnirea, Michael mi-a dat un nume fals. Așa că, atunci când am deschis ușa și l-am văzut acolo – Dumnezeuule! Băiatul de ceară. Venise să mă vadă *pe mine!*

— Ce s-a-ntâmplat mai departe? am întrebat-o.

— Era foarte agitat, spuse Junie. Se tot muta de pe-un picior pe altul. Se tot uita la fereastră de parcă l-ar fi urmărit cineva. I-am oferit ceva de băut, dar a refuzat pe motiv că nu voia să uite nimic. A spus că era virgin.

Junie-și lăsă capul în jos, iar ochii începură să-i șiroiască de lacrimi ce picau pe masă. Conklin îi dădu cutia cu șervețele și ne uitarăm unul la altul șocați, în timp ce așteptam ca ea să-și revină.

— Mulți dintre băieții care vin la mine sunt virgini, spuse în cele din urmă. Uneori le place să ne prefacem că suntem la o întâlnire, și fac tot ce-mi stă-n putință ca întâlnirea să fie cea mai reușită din viața lor.

— Sunt convins, murmură Conklin. Deci asta s-a-ntâmplat cu Michael? S-a prefăcut că e la o întâlnire?

— Da, răspunse Junie. Și, imediat ce am intrat în dormitor, mi-a spus care era numele lui real – iar eu i l-am spus pe-al meu! Asta l-a dat pe spate și, pe urmă, s-a apucat să-mi povestească despre viața lui. Era campion la șah pe internet, știați asta? Și nu și-a dat aere de vedetă. A fost

supernatural. Până și eu am început să cred că suntem la o întâlnire.

— Ai mai apucat să te culci cu el, Junie? am întrebat-o.

— Păi, sigur. A pus banii pe noptieră, l-am dezbrăcat și tocmai începuserăm, știți, când – când a trebuit să se oprească. A spus că are dureri, explică Junie, atingându-și pieptul cu palma desfăcută. Și știam, desigur, de problema cu inima, dar am sperat că are să-i treacă.

Pe urmă, avu o cădere nervoasă, își puse brațele pe masă și capul pe brațe, și se puse pe jelit ca și cum chiar ar fi ținut la el.

— I s-a făcut și mai rău, continuă Junie printre sughituri. Îmi tot spunea „Sună-l pe tata”, dar mă *blocasem*. Nu știam *cum să fac* să-l sun pe tatăl lui. Și, dacă aș fi făcut-o, ce i-aș fi putut spune? Că sunt o prostituată? Tatăl lui era *guvernatorul Campion*. M-ar fi băgat la-nchisoare pentru tot restul vieții. Așa că l-am ținut pe Michael în brațe și i-am cântat, ne spuse Junie. Am sperat că va-ncepe să se simtă mai bine, mărturisi ea, ridicându-și fața cu dăre de lacrimi. Dar s-a-ntâmpat exact pe dos.

Capitolul 7

Mușchiul care zvâcnea în maxilarul lui Conklin era singurul semn exterior care mă-ncredința că era la fel de uluit de mărturisirea lui Junie ca și mine.

— Cât i-a luat lui Michael să moară? am întrebat-o pe Junie Moon.

— Nu știi. Câteva minute, poate. Poate ceva mai mult. A fost groaznic, *groaznic*, spuse Junie, scuturându-și capul ca și când ar fi vrut să alunge amintirea. Cam pe atunci, da, atunci l-am sunat pe iubitul meu.

— L-ai sunat pe *iubitul* tău? Am țipat la ea. E *doctor*?

— Nu, dar aveam nevoie de el. Așa că Ricky a venit la mine și, cum Michael se stinsese deja, l-am pus în cadă. Pe urmă, am vorbit cu Ricky multă vreme despre ceea ce urma să facem.

Voiam să răcnesc la ea: „Idioato! Ai fi putut să-l salvezi! Michael Campion ar fi putut fi-n viață”. Voiam s-o zgudui. Să-i ard câteva palme peste moaca aia de pipiță – dar m-am stăpânit, m-am retras și l-am lăsat pe Michael să continue.

— Ce-ai făcut cu cadavrul, Junie? Unde e Michael acum?

— Nu știi.

— Cum adică nu știi? am întrebat, ridicându-mă-n picioare, zgâriind podeaua cu scaunul și ocolind de câteva ori masa.

Junie începu să vorbească precipitat, ca și cum, dacă ar fi vorbit repede, ar fi ajuns la capătul poveștii și totul s-ar fi ncheiat.

— După câteva ore, Ricky s-a hotărât să ciopârțească cadavrul cu un cuțit. A fost cel mai îngrozitor lucru pe care mi l-aș fi putut imagina – și țineți cont c-am crescut la o fermă! Vomitam și plângeam, spuse Junie, arătând de parcă

era pe punctul de a o face *din nou*.

Mi-am tras iarăși scaunul și mi-am instalat curu-n el, încăpățânându-mă să n-o sperii pe micuța prostituată, deși-mi dădea fiori.

— Dar, odată ce ne-am apucat să tăiem, nu mai puteam da înapoi, spuse Junie, cerșind cu ochii înțelegere de la Conklin. L-am ajutat pe Ricky să pună cadavrul lui Michael în vreo opt saci menajeri și, pe urmă, i-am pus grămadă în camioneta lui Ricky. Era cam cinci dimineața și nu era nimeni prin preajmă.

M-am holbat la ea în timp ce-mi supuneam imaginația celor mai mari grozăvii: creatura asta cu față de copil – cu mâinile pătate de sânge. Cadavrul lui Michael – măcelărit.

L-am auzit pe Conklin spunând:

— Continuă, Junie. Suntem alături de tine. Ușurează-ți conștiința.

— Am mers cu mașina pe coastă câteva ore, spuse Junie, începând să povestească de parcă și-ar fi amintit un vis. Am adormit și m-am trezit cu Ricky spunându-mi: „Am ajuns”. Parcasem în spatele unui restaurant McDonalds, unde erau câteva tomberoane. Acolo am lăsat sacii menajeri.

— În ce oraș? Știi? am întrebat-o.

— Nu tocmai.

— *Gândește-te!* am izbucnit.

— *Am să-ncerc.*

Junie ne-a dat numele și adresa iubitului ei, pe care mi le-am notat. Rich i-a pus un bloc de hârtie-n față și a-ntrebat-o dacă nu dorea să dea o declarație oficială.

— Nu tocmai, spuse ea, părând golită și epuizată. Deci... mă puteți duce acasă acum?

— *Nu tocmai*, am repetat, imitând-o. Ridică-te și pune-ți mâinile la spate.

— *Mă arestați?*

— Da, te arestăm.

Chiar și la cea mai mare treaptă, cătușele îi erau largi.

— Dar – v-am spus adevărul!

— Și apreciem lucru' ăsta, i-am răspuns. Îți suntem foarte recunoscători. Ești arestată pentru compromiterea dovezilor și pentru obstrucționarea anchetei. Asta ar trebui să te rețină pentru moment.

Junie se pusese din nou pe plâns, spunându-i lui Conklin cât de rău îi părea și că nu fusese vina ei. Vizualizam harta-n minte, imaginându-mi orașele așezate pe coastă și cele șase sute de restaurante McDonalds din nordul Californiei.

Și mă-ntrebam dacă exista vreo șansă, cât de mică, să recuperăm vreodată rămășițele lui Michael Champion.

Capitalul 8

La scurt timp după miezul nopții, stăteam pe un scaun de bucătărie fără spătar și-l priveam pe Joe cum pune paste la fiert. Joe, un tip bine făcut, frumos de pică, de peste 1,80 m înălțime, cu păr negru și ochi de-un albastru-deschis, stătea-n picioare lângă plită, cu părul răvășit și cu fața lui adorabilă vărgată de somn. Avea un aer domestic și mă iubea.

Și eu îl iubeam.

Tocmai de-aia se mutase Joe de curând de la Washington la San Francisco, punând capăt tumultuoasei noastre relații la distanță, ca să-ncepem ceva nou și posibil permanent. Și, deși închiriasse un apartament grozav pe Lake Street, la o lună după ce se mutase, Joe își adusese oalele cu fund de aramă și-ncepuse să doarmă-n patul meu cinci zile pe săptămână. Din fericire, reușisem să mă mut mai sus, la etajul trei al aceleiași clădiri, ca să putem respira-n voie.

Relația noastră evoluase, iar sentimentele se intensificaseră, lucru la care sperasem.

Așa că mi-am pus întrebarea: De ce zăcea inelul de logodnă de la Joe tot în cutia de catifea în care-l primisem, cu diamantele strălucind în întuneric?

„De ce era atât de greu să spun da?”

— Ce ți-a spus Cindy? l-am întrebat.

— Verbatim? A spus: „V-am adus-o pe Martha-napoi. Lindsay a găsit o pistă-n cazul *Campion*, iar acum merge pe ea. Spune. Spune-i. Ne-a stricat weekendu' și am s-o sun mâine-dimineață ca să-mi dea o *declarație*. Și ar face bine să fie una *pe măsură*.”

Joe îmi smulse câteva hohote de râs imitând-o pe Cindy, care nu era doar prietena mea, ci și cel mai bun reporter de crimă de la *Chronicle*.

— Nu-mi rămâne decât să-i spun fie totu', fie nimic, am zis. Iar pentru moment, nu-i nimic de spus.

— Prin urmare, blondino, lămurește-mă. Dacă tot m-am trezit de-a binelea.

Am tras aer adânc în piept și i-am povestit lui Joe totul despre Junie Moon; cum negase totul vreme de două ore, înainte să ne ceară să-nchidem camera, ca pe urmă să ne vorbească despre „întâlnirea” ei cu Michael și despre presupusul lui infarct; și cum, în loc să telefoneze la salvare, Junie îi cântase lui Michael Campion un cântec de leagăn în timp ce inima îi zvâcnea pentru ultima oară, și astfel îl omorâse.

— O, pentru numele lui Dumnezeu!

Îl mâncam pe Joe din priviri în timp ce-mi turna *tortellini in brodo* într-un castron, și-și punea câteva cupe de-nghetată într-un castron identic.

— Unde-i cadavrul? întrebă Joe, trăgându-și un scaun și așezându-se lângă mine.

— Asta-i întrebarea de șazeci de milioane de dolari, am răspuns făcând aluzie la valoarea estimată a averii familiei Campion.

I-am povestit și restul: relatarea halucinantă a lui Junie despre dezmembrarea cadavrului lui Michael Campion, despre drumul care a urmat, în susul coastei, alături de iubitul ei, și, în cele din urmă, despre aruncarea cadavrului în spatele unui fast-food – *undeva*.

— Știi, Conklin i-a citit lui Junie drepturile când am adus-o la secție pentru interogatoriu, am spus gânditoare. Iar asta m-a enervat la culme. Junie nu era-n arest și eram sigură că, dacă i se citeau drepturile, n-ar mai fi vorbit. Și, sincer, am crezut ce ne-a spus la-nceput, cum că tot ce știa despre Michael citise-n revista *People*. Eram gata s-o las să plece – când Conklin a tras de sforile potrivite, iar ea a dat totul din

ea. Bine c-apucase să-i citească drepturile.

Gândul ăsta m-a făcut să scutur din cap.

— Rich are atâta siguranță de sine pentru un polițist tânăr, ca să nu mai vorbim de felu' uimitor în care se poartă cu femeile, am zis aprinzându-mă. Și nu-i vorba doar că arată foarte bine, dar mai e și atât de respectuos. Și foarte *deștept*. Iar femeile pur și simplu nu se pot abține să nu-i spună totu'...

Joe se-ntinse după castronul gol din fața mea și se ridică brusc.

— Iubitule?

— Încep să am impresia că-l cunosc pe tipul ăsta, spuse Joe, vocea amestecându-i-se cu sunetul apei ce curgea-n chiuvetă. Mi-ar plăcea să-l întâlnesc într-o zi.

— Sigur...

— Haide să mergem la culcare, Lindsay, spuse tăindu-mi vorba. A fost o noapte lungă.

Capitolul 9

În dimineața următoare, în jur de ora opt, l-am găsit pe Ricky Malcom zdrăngănindu-și cheile-n ușa de la intrare a unui bloc dărăpănat de pe Mission Street. S-a prins că eram polițiști și a-ncercat s-o zbughească, așa că ne-am încăierat cu el pe trotuar și l-am convins să meargă cu noi la Palatul de Justiție.

— Nu te arestăm, i-am spus, conducându-l la mașina noastră. Vrem doar să ascultăm versiunea ta asupra poveștii.

Ricky stătea în „colivie” cu brațele acoperite de tatuaje încrucișate peste piept și-mi arunca priviri dușmănoase și ciudate, cu ochii lui verzi și depărtați; fața îi era palidă ca a unui om care nu mai văzuse lumina zilei de ani buni.

În hățișul de tatuaje de pe brațul drept al lui Michael se ițea o inimă roșie, cu inițialele *R.M.* Inima era străpunsă de colțul unei luni noi. Malcom arăta sălbatic și violent, și măntrebam dacă povestea lui Junie despre moartea lui Michael Champion era adevărată.

„Era oare posibil ca Michael să fi murit într-adevăr din cauze naturale? Sau ciudatul ăsta îl surprinsese cu Junie – și-l omorâse?”

Cazierul lui Malcom arăta trei arestări și o condamnare, toate pentru posesie de droguri. Am închis dosarul cu zgomot.

— Ce ne poți spune despre Michael? l-am întrebat.

— Ce-am citit în ziare, a răspuns el.

Interogatoriul s-a desfășurat în ritmul ăsta timp de câteva ore și, de vreme ce farmecul lui Conklin n-avea efect asupra lui Ricky Malcom, am preluat comanda. Am încercat să scot orice de la el, chiar și minciuni pe care le-am fi putut folosi ca să-l încolțim mai târziu, dar Ricky era fie-ncăpățânat, fie

precaut, fie amândouă la un loc. A negat c-ar fi avut orice cunoștință despre Michael, viu sau mort.

La-nceput, m-am mulțumit să clipesc.

— Cred că-nțeleg ce s-a-ntâmplat, Ricky, i-am spus. Iubita ți-era într-o mare-ncurcătură, din care trebuia s-o scoți. Destul de ușor de-nțeles, până la urmă.

— Despre ce vorbiți?

— Despre cadavru, Ricky. Știi tu. Când Michael a murit în patu' lui Junie.

Malcom pufni pe nas.

— Spune că asta s-a-ntâmplat de-adevăratelea? Și că eu am vreun amestec în asta?

— Junie a *mărturisit*, înțelegi? spuse Conklin. Știm ce s-a-ntâmplat. Puștiu' era deja mort când ai ajuns acolo. N-a fost vina ta și nu-ți punem asta-n cârcă.

— E o glumă, nu? se precipită Malcom. Fiindcă nu știu despre ce dracului vorbiți.

— Dacă ești nevinovat, ajută-ne, i-am spus. Unde erai pe 21 ianuarie, între miezul nopții și opt dimineața?

— Unde *eram*? ripostă. Credeți că-mi mai amintesc unde eram acum trei luni? Dar vă pot spune măcar atât: n-o ajutam pe Junie să iasă din nu știu ce bucluc c-un mușteriu mort. Mă dați pe spate, n-am ce zice, spuse Michael disprețuitor. Nu vă dați seama că Junie își bate joc de voi?

— Chiar așa? am spus.

— Aha! E o *visătoare*, înțelegeți? Ca fata din reclama cu „Nu pot să cred că nu-i unt”. Junie vrea să *creadă* că și-a pus-o cu Michael înainte ca el s-o mierlească...

Am auzit bătaia-n geam pe care-o așteptam.

Malcom îi spunea lui Conklin:

— Nu-mi pasă ce v-a spus. N-am ciopârțit pe nimeni. N-am aruncat rămășițele nici unui nenorocit niciunde. Junie caută atenție, atâta tot, omule. Ar fi trebuit să-nveți pân-acum când

te minte-o târfa. Pune-mă sub acuzare, amice, dacă nu, am șters-o de-aici.

Am deschis ușa și am luat hârtiile din mâna lui Yuki. Am rânjit una la alta înainte să-nchid ușa, după care am spus:

— Domnule Malcom, sunteți arestat pentru compromiterea dovezilor și pentru obstrucționarea anchetei.

Am răsfiat mandatele de arestare pe masă.

— Mâine, pe vremea asta, *amice*, nu-ți va mai rămâne niciun secret nedescoperit.

Capitolul 10

În timp ce Ricky Malcom dormea în celula de la etajul zece al clădirii cu numărul 850, de pe Bryant Street, eu deschideam ușa apartamentului său cu două camere, de la etajul doi, de deasupra restaurantului Shanghai China, de pe Mission Street. Pe urmă, Conklin, McNeil, Chi și cu mine am pășit înăuntru. Un iz de carne stricată m-a izbit în nas dndată ce am trecut pragul.

— Simți ceva? l-am întrebat pe Cappy McNeil.

Cappy lucra-n poliție de douăzeci și cinci de ani, și văzuse mai mulți morți decât putea ține minte. A dat din cap în semn că „da”.

— Crezi c-a lăsat unu' dintre sacii cu rămășițe-n urmă?

— Sau poate că doar a păstrat un suvenir. Un deget de la mână. Sau o ureche.

McNeil și partenerul lui, suplul și descurcărețul Paul Chi, s-au îndreptat către bucătărie, în vreme ce eu și Conklin ne-am ocupat de dormitor.

Singura fereastră din cameră era acoperită c-o jaluzea. Am tras de ea și s-a ridicat, făcându-se sul și oprindu-se c-o pocnitură, scâldând alcovul lui Ricky Malcom în lumina slabă a dimineții. Camera era o adevărată cocină. Cearșafurile erau adunate-ntr-o parte a saltelei pătate, iar în cana de cafea de pe noptieră pluteau mucuri de țigară. Pe comodă și pe televizor se clătinau farfurii puse una peste alta, cu furculițe prinse-n resturile întărite a ceea ce Malcom mâncase în ultima săptămână sau mai bine.

Am deschis sertarul noptierei și am găsit câteva țigări cu canabis, diverse medicamente și o carte de benzi desenate cu Rough Riders. McNeil a intrat în cameră, a aruncat o privire-n jur și a spus:

— Îmi place cum a aranjat locu'.

— Ați găsit ceva?

— Nu. Și, dacă nu cumva Ricky l-a dezmembrat pe Campion c-un cuțit de decojit de 10 cm, șișu' nu se află-n bucătărie. Apropo, mirosu' e mai puternic aici.

Conklin a deschis șifonierul, a scotocit prin buzunare și prin încălțăminte, după care s-a dus la comodă. A scos de acolo tricouri și reviste porno, dar eu am fost cea care a găsit șoarecele mort sub un bocanc cu botul metalic, din dosul ușii.

— Uah, cred c-am găsit sursa.

— Se pare c-a fost ușa câștigătoare, spuse McNeil c-o voce spartă.

Au trecut patru ore și, după ce am răscolit fiecare lucrur-mpuțit din apartamentul lui Malcom, Conklin a oftat dezamăgit.

— Nu-i nicio armă aici.

— Bine, atunci, am spus, presupun că nu mai avem de ce rămâne aici.

Am ieșit în stradă la timp ca să vedem remorca-platformă oprindu-se lângă trotuar. Mai mulți criminaliști au ajutat la tractarea camionetei lui Malcom, un Ford din 1997, iar noi am rămas pe loc, în vreme ce remorca urca dealul huruind, în drum spre laboratorul criminalistic. McNeil și Chi au demarat în mașina lor de patrulare, iar eu și Conklin am urcat într-a noastră.

Conklin a spus:

— Pun pariu cu tine pe o sută de dolari sau o cină – tu alegi, Lindsay...

Zâmbetul lui de Donjuan m-a făcu să râd.

— Pun pariu că ADN-ul lui Michael Campion se află undeva pe caroseria acelei camionete.

— Nu vreau să pariez, i-am spus. Vreau ca tu să ai

dreptate.

Capitolul 11

„Doamna împestrițată” a lui Junie părea că-și pierduse veselia și strălucirea în după-amiaza aceea în care cerul începuse să se-ntunece, iar o ploaie sănătoasă măturase orașul. Conklin a ridicat banda pentru delimitare din dreptul ușii, m-am strecurat pe sub ea, am semnat raportul și am intrat în aceeași cameră în care eu și Conklin o interogaserăm pe tânăra și atrăgătoarea prostituată c-o noapte înainte.

De data asta, aveam un mandat de percheziție.

Zgomotul de ciocane izbindu-se de plăci de ceramică ne-a condus la baia de la etajul doi, unde criminaliștii spărgeau podeaua și pereții ca să ajungă la instalația de sub cadă. Charlie Clapper, șeful unității noastre, stătea-n hol, dincolo de ușa băii. Purta una dintre cele douăzeci și ceva de jachete cu gulerul în V, aproape identice, părul grizonant îi era pieptănat cu grijă, iar fața ridată îi era posomorâtă.

— Nu te-aștepta la prea mult, Lindsay. În bordelu' ăsta-i destul rahat încât să țină laboratoru' ocupat un an întreg.

— N-avem nevoie decât de-un fir de păr, am spus. De-o picătură din sângele lui Michael Champion.

— Iar mie mi-ar plăcea să văd Veneția înainte să se scufunde în mare. Și, dacă tot visăm cu ochii deschiși, încă mai râvnesc la un Rolls Royce modelul Silver Cloud.

Se auzi o bufnitură puternică atunci când investigatorul care meșterea după cadă și sub ea dădu jos sifonul. În timp ce tehnicianul punea instalația în saci, eu și Conklin ne-am întors în dormitorul lui Junie.

Nu era cocina-n care dormea Ricky Malcom, dar nici Junie nu era o gospodină prea zeloasă. Sub mobilă erau ghemotoace de praf, oglinzile ce acopereau pereții erau

mânjite, iar covorul gri-închis avea aspectul soios al tapițeriei din dubița unui celibatar.

Unul dintre criminaliști ne-ntrebă dacă eram gata, pe urmă trase draperiile și stinse luminile din tavan. Plimbă capătul ca o baghetă al aparatului Omnichrome 1000 dintr-o parte-ntr-alta pe deasupra cuverturii, a covorului și a pereților, iar peste tot pe unde trecea bagheta apăreau urme de spermă sub forma unor pete bleu. Îmi aruncă o privire și spuse:

— Dacă mușteriii ar vedea asta, cu siguranță că nu și-ar mai da jos hainele-n casa fetei ăsteia.

Eu și Conklin am coborât la parter, luându-ne după zgomotul provocat de aspirator, și i-am urmărit pe criminaliști la treabă, iar Conklin a țipat, încercând să acopere motorul aspiratorului:

— La ce te-aștepti la trei luni după incident? La un semn pe care să scrie „Aici a murit Michael Champion”?

Acela a fost momentu-n care am auzit ceva metalic izbindu-se de capătul aspiratorului. Criminalistul a oprit aspiratorul, s-a aplecat și a scos un cuțit de friptură de sub husa de catifea a canapelei – exact din locu-n care eu și Conklin stătuserăm c-o noapte-n urmă.

Investigatorul săltă cuțitul în aer, cu mâna-nmănușată, ca să pot vedea pata ruginie de pe tăișul ascuțit și zimțat al șișului.

Capitolul 12

Încă mai jubilam după descoperirea cuțitului, când mi-a sunat mobilul. Era șeful poliției, Anthony Tracchio, iar vocea lui era neobișnuit de ridicată.

— Ce s-a-ntâmplat, Tony?

— Vreau să veniți în biroul meu, *imediat!*

Închise, nu-nainte de a mai îndruga câteva reproșuri inutile.

Cincisprezece minute mai târziu, eu și Conklin intram în biroul cu lambriu al lui Tracchio, poziționat pe colț, și am văzut două persoane foarte cunoscute, așezate-n fotoliile din piele. Fața fostului guvernator, Connor Hume Campion, părea umflată de furie, iar Valentina, soția lui cu mult mai tânără, părea puternic sedată.

Pe biroul lui Tracchio se vedea prima pagină a ediției de duminică a ziarului *Chronicle*. Am putut citi titlul răsturnat de la trei metri distanță: SUSPECT INTEROGAT ÎN CAZUL DISPARIȚIEI LUI CAMPION.

„Cindy nu-mi mai așteptase declarația, băga-mi-aș. Ce dracu' o fi scris?”

Tracchio își netezi șuvița care-i acoperea chelia și ne prezentă părinților băiatului dispărut, în timp ce eu și Conklin ne trăgeam două scaune lângă biroul lui masiv. Connor Campion luă cunoștință de prezența noastră c-o uitătură fixă și aspră.

— A trebuit să citesc despre asta în ziar? mă-ntrebă. Că fiul meu a murit într-un *bordel!*

Am roșit, pe urmă am spus:

— Dac-am fi avut ceva concret, domnule Campion, ne-am fi asigurat că sunteți primul care află. Dar n-avem decât un pont anonim, potrivit căruia fiul dumneavoastră a mers la o

prostituată. Primim ponturi false tot timpul. Se putea să nusemne nimic.

— *Se putea? Deci informațiile din ziar sunt adevărate?*

— N-am citit articolu', domnule Champion, dar vă pot pune la curent cu rezultatele investigației.

Tracchio își aprinse un trabuc în timp ce eu îi povesteam fostului guvernator ce se-ntâmplase în ultimele optsprezece ore: interogatoriile, încercările noastre zadarnice de-a găsi dovezi și arestarea lui Junie Moon pe baza recunoașterii ei neprobate cum că Michael îi murise-n brațe. Când m-am oprit din vorbit, Champion a țâșnit din fotoliu și mi-am dat seama că, în timp ce noi presupuneam că Michael era mort, soții Champion nu-și pierduseră speranța. Raportul meu sumar îi trezise la realitate mai mult decât se-așteptaseră.

Nu era ceea ce voiau s-audă.

Champion își mută privirea-ncărcată de ură asupra lui Tracchio, un individ care devenise șeful poliției ca urmare a unei cariere rușinoase în administrație.

— Vreau să recuperați trupul fiului meu, chiar dacă asta înseamnă să sortați gunoaiile din întreg statul cu mâna.

— Contați pe asta, spuse Tracchio.

Champion s-a-ntors către mine și am văzut cum i-a dispărut furia de pe chip. Ochiul i se umplură de lacrimi. I-am pus mâna pe braț și i-am spus:

— Ne ocupăm de asta, domnule. 24 din 24. Nu ne vom odihni până ce nu-l vom găsi pe Michael.

Capitolul 13

Junie Moon se strecură în camera de interogatoriu de la închisoarea pentru femei purtând o uniformă portocalie; și cu o expresie îngrijorată pe fața ei de copil.

Era urmată de cea care o reprezenta în fața legii, Melody Chado, o avocată din oficiu care era hotărâtă să-și facă o reputație prin cazul ăsta, indiferent de verdictul dat de juriu. Chado purta negru – bluză neagră, pantaloni negri, mărgelile negre – era îmbrăcată din cap până-n picioare ca o femeie de afaceri. Își instalează clienta-ntr-un scaun, își deschise servieta neagră din piele și se uită de mai multe ori la ceas în timp ce așteptam. Nu erau decât patru scaune în camera de dimensiuni reduse, așa că, atunci când Yuki Castellano, buna mea prietenă și asistenta procurorului districtual, intră la scurt timp după aceea, nu mai era loc decât în picioare.

Yuki își puse jos servieta și se sprijini de perete.

Domnișoara Chado dădea impresia că de-abia ieșise de pe băncile Facultății de Drept. Nu era probabil cu mult mai în vârstă decât clienta ei, care arăta atât de vulnerabilă, încât îmi părea oarecum rău pentru ea – iar asta mă călca pe nervi.

— Mi-am sfătuit clienta să nu dea nicio declarație, spuse domnișoara Chado, cu o expresie de scorpie pe care mi-a fost greu s-o iau în serios. Întrevederea este în mâinile dumneavoastră, domnișoară Castellano.

— Am discutat cu domnul procuror, spuse Yuki. Clienta dumneavoastră este acuzată de omor prin imprudență.

— Ce-ați zice de „ascundere ilegală a cadavrului”? întrebă Chado.

— Nu e suficient, răbufni Yuki. Clienta dumneavoastră e ultima persoană care l-a văzut pe Michael Campion în viață.

Domnișoara Moon n-a catadicsit să cheme salvarea sau politia – iar asta de ce? Fiindcă nu i-a păsat dacă Michael trăiește sau moare. Nu i-a păsat decât de ea însăși.

— Nu veți obține niciodată un mandat de arestare pentru crimă, spuse Chado. Teoria pe care o înaintați are mai multe găuri în ea decât o sită.

— Ascultă-mă, Junie, spuse Yuki. Ajută-ne să localizăm rămășițele lui Michael. Dacă se poate demonstra la autopsie că moartea i-a fost provocată de un atac de cord, indiferent de ceea ce-ai făcut, vom renunța la acuzația de crimă și o să-ți poți vedea de viață.

— Nu batem palma, interveni Chado. Dar dacă vă ajută să găsiți cadavrul, iar acesta e într-o stare atât de avansată de descompunere, încât inima nu mai e decât carne putrezită? Atunci ați avea o legătură solidă cu clienta mea, care ar *sfecli-o*.

Am reevaluat-o pe Melody Chado în timp ce se duela cu Yuki. Chado fie avusese parte de-o educație aleasă, fie se născuse într-o familie de avocați – fie ambele la un loc. Junie se lăsă-n scaun și-și întoarse fața transfigurată de șoc către avocata ei, care uitase să mai respire. Am dedus că descrierea lui Chado spulberase și bruma de romantism care mai învăluia amintirea lui Michael Champion.

— Vreau să-mi vorbești despre cuțit, Junie, interveni Rich, mutând discuția către singura noastră dovadă.

— Despre cuțit? întrebă Junie.

— Am găsit un cuțit sub canapeaua ta. Lama pare să fie pătată de sânge. Ne va lua câteva zile până vom obține rezultatele ADN, dar, dacă ne ajuți, domnișoara Castellano îți va interpreta gestu' ca pe-un semn de cooperare.

— Nu răspunde, o sfătui Melody Chado. Întâlnirea s-a *încheiat*.

Junie se uita la Rich, vorbind peste avocata ei:

— Din câte-mi amintesc, cuțitul a ajuns într-unul dintre sacii de gunoi, îi spuse partenerului meu. Așa că nu știu ce cuțit ați găsit. Dar ascultați, mi-am amintit numele orașului.

— Junie, ajunge. Asta-i tot.

— Cred că e Johnston, îi spuse Junie lui Rich. Am văzut un semn când am ieșit de pe autostradă.

— Jackson? am întrebat. Vrei să spui Jackson?

— Da. Exact.

— Ești sigură de asta? Din câte rețin, ai spus c-ați urcat cu mașina pe coastă.

— Destul de sigură. Era târziu și mă zăpăcisem. Nu-ncercam să-mi amintesc, îmi spuse cu ochii plecați. Încercam să uit.

Capitolul 14

Orașul Jackson era cunoscut pentru petrecerile-n aer liber ale cowboy-lor și pentru târgurile meșterilor. Avea, de asemenea, o groapă de gunoi destul de mare. Era imediat după prânz, iar mirosul de putreziciune se ridica din deșeurile care se coceau la soare. Pescărușii și șorecarii dădeau târcoale movilelor de gunoaie care se-ntindeau până la poalele dealurilor.

Șeriful Oren Braun ne arată groapa acoperită, care se-ntindea pe-un acru pătrat și care fusese-mprejmuită la ordinul lui – porțiunea aproximativă unde fuseseră descărcate deșeurile la sfârșitul lunii ianuarie.

— Imediat ce-am primit telefonu' de la guvernator, mi-am pus băieții la treabă, ne spuse Braun mie și lui Conklin. Faceți-vă luntre și punte, asta mi-a zis.

Căutam opt saci de gunoi negri într-o mare de saci de gunoi negri. Cu aproape o sută de metri mai sus pe deal, o duzină de membri din departamentul șerifului căutau cu atenție prin cele trei mii de tone de deșeuri adunate-n grămezi înalte de șase metri, iar supraveghetorul gropii îl asista pe dresorul care mergea-n urma celor doi câini recuperatori de cadavre, în timp ce aceștia amușinau terenul.

Încercam să-mi păstrez cât de cât optimismul, dar era greu în peisajul ăla dezolant. Am mormăit către Rich:

— După trei luni în locu' ăsta, din cadavrul lui Michael nu vor fi rămas decât ligamente și oase.

Pe urmă, ca și când le-aș fi comandat telepatic, câinii dădură alarma.

Eu și Conklin ne-am alăturat șerifului, pășind cu grijă-n direcția câinilor care schelălăiau în delir.

— E ceva în punga asta, spuse dresorul.

Câinii localizaseră o pungă de cumpărături de felul celor subțiri din supermarketuri. M-am aplecat și am văzut că punga fusese sfâșiată, iar conținutul era-nfășurat într-un ziar. Am desfăcut învelișul. Am văzut rămășițele în putrefacție ale unui nou-născut. Pielea bebelușului atârna, iar țesuturile moi fuseseră mâncate de șobolani, astfel încât nu ne mai puteam da seama dacă era băiat sau fată. Ziarul era vechi de numai o săptămână.

Cineva nu-și dorise copilul ăsta. Oare fusese sufocat? Sau se născuse mort? În stadiul de putrefacție-n care era, părea puțin probabil ca medicul legist să mai poată stabili cauza morții. Rich își făcea cruce și se ruga deasupra rămășițelor bebelușului, când îmi sună mobilul.

Am început să cobor dealul în timp ce răspundeam la telefon, ușurată să-ntorc capul de la priveliștea tulburătoare a copilului mort.

— Zi-mi ceva de bine, Yuki, am implorat-o. Te rog.

— Îmi pare rău, Lindsay. Junie Moon și-a retras mărturisirea.

— Nu. Dă-o-ncolo de treabă! Michael n-a murit în brațele ei până la urmă?

Stomacul mi s-a făcut ghem. Pân-acum, tot ce *aveam* era mărturisirea lui Junie. Cum putuse să și-o retragă?

— Da. Acum spune că n-a avut nimic de-a face cu moartea sau cu dispariția lui Michael Champion. C-a fost silită să mărturisească.

— Silită? De cine? am întrebat fără să mă prind.

— De tine și de Conklin. Copoii cei mari și răi au forțat-o să mărturisească ceva ce nu s-a-ntâmplat niciodată, dar niciodată.

Capitalul 15

Cafeneaua lui Susie este mai mult sau mai puțin o combinație între Cheers și un bar exotic de pe-o plajă din Santa Lucia. Mâncarea e condimentată, tobele de oțel se aud neconținut, cocteilurile marguerita sunt printre cele mai bune din lume, iar chelnerițele nu numai că-ți știu numele, dar știu și să te lase-n pace când ai ceva important de discutat – cum aveam eu și Cindy când ne-am întâlnit.

Stăteam în separeul nostru din salonul din spate, iar eu mă uitam urât la Cindy pe deasupra berii din fața mea.

— Înțelegi? A vorbi cu tine neoficial înseamnă scurgere de informații. Simplu' fapt de a-ți spune că merg pe-o nouă pistă în căzu' Campion ar putea bloca ancheta.

— Îți jur, Lindsay, că n-am folosit ceea ce mi-ai spus. N-am avut nevoie de-o declarație din partea ta fiindcă am primit știrea *de mai sus*.

— Cum e posibil?

— Managementu' are o sursă și-am luat un interviu, dar nu-ți spun *cui*, decretă ea trântindu-și halba pe masă. În concluzie, poți merge cu capu' sus, Linds, fiindcă n-am aflat nimic de la tine. Bine? Asta-i *adevăru'*.

Eram cu câțiva ani mai în vârstă decât Cindy și ne-aveam ca surorile de când dăduse buzna la locul unei crime pe care o investigam cu câțiva ani în urmă, pentru ca-n final să m-ajute să-nchid cazul.

E greu să fii prieten c-un reporter când ești polițist. Lozinca lor „publicul are nevoie să știe” îi pune-n gardă pe băieții răi și influența deliberările juriilor.

Nu prea te poți încrede-n reporteri.

Pe de altă parte, o iubesc pe Cindy și am încredere-n ea în '99 la sută dintre cazuri. Stătea dincolo de mine, în puloverul

ei din mătase de-un alb imaculat, cu buclele ei blonde săltând ca arcurile unei saltele și cu dinții din față încălecați, care-i sporeau trăsăturile frumoase. Acuzația mea nu părea s-o atingă, și se ținea tare pe poziții.

— În regulă, am spus printre dinții-nceleștați.

— În regulă și-mi pare rău?

— În regulă. Îmi pare rău.

— Bine. Te iert. Așadar, poți să-mi zici ce se mai întâmplă cu căzu' ăsta?

— Ești o fată nostimă, Cindy, am spus râzând și fluturându-mi mâna astfel încât Yuki și Claire să ne poată vedea din ușă.

Sarcina lui Claire era atât de-naintată, încât nu mai încăpea-n separeu. M-am ridicat și am mutat un scaun în capul mesei, pentru Claire, în timp ce Yuki se strecura lângă Cindy. Lorraine ne luă comanda și, imediat ce întoarse spatele, Yuki i se adresă lui Cindy:

— *Indiferent* ce ți-aș spune, chiar dacă ține de domeniu' public, e *neoficial*.

Eu și Claire am izbucnit în râs.

— Ce pacoste! Vedeți, lumea crede că-i vreun *avantaj* să cunosc oameni ca voi, spuse Cindy, oftând teatral.

— Audiența prin care s-a-ncercat anularea mărturiei lui Junie Moon? A decurs grozav, ne povesti Yuki. De vreme ce lui Junie i se citiseră drepturile-nainte de-a mărturisi, judecătoru' o consideră valabilă.

— Nemaipomenit, am spus, răsuflând ușurată. Un punct pentru băieții buni.

— Yuki, o acuzați de crimă fără s-aveți un cadavru? întrebă Claire.

— E un caz circumstanțial, dar astfel de cazuri sunt câștigate tot timpu', răspunse Yuki. Uite ce-i, aș fi mai mulțumită dac-am avea probe fizice. Dacă Ricky Malcom ar

face orice fel de declarație care să susțină spusele lui Junie. Iar oamenii de la putere pun presiune suplimentară. În plus, avem șanse să câștigăm.

Yuki se opri ca să gâlgâie puțină bere, pe urmă continuă:

— Jurații o să creadă mărturisirea lui Junie. O s-o creadă pe Junie și o s-o găsească vinovată de moartea lui Michael Champion.

Capitolul 16

În ziua următoare, stăteam la biroul meu din camera de lucru, când Rich intră după prânz, mirosind a gunoi.

— Ai avut o dimineață grea-n Jackson?

— Mda, dar cred că șerifu' scurmă după publicitate înainte ca agenții federali să preia căutările. Ține totu' sub control.

Mi-am astupat nasul în timp ce Rich își trăgea scaunul, își încrucia picioarele lungi sub partea lui de birou și-și desfăcea paharul de cafea.

— Înregistrările telefonice arată că, într-adevăr, Junie l-a sunat pe Malcom la 11.21 în noaptea-n care Michael a dispărut. Dar l-a sunat în *fiecare* seară cam pe la aceeași oră.

— Tipa păstrează legătura cu iubitul ei.

— Și a sunat Clapper, mi-am informat partenerul. Amprentele de pe cuțit sunt ale lui Malcom.

— Serios? Nemaipomenit!

— Dar sângele provine de la o bovină, am completat.

— E un cuțit de friptură. A mâncat friptură.

— Îhî. Dar asta nu-i tot.

— Așteaptă. Rich aruncă vreo câteva cuburi de zahăr în cafea, amestecă și o dădu pe gât. Gata. Dă-i drumul.

— Nu s-au găsit urme de sânge sau de țesut în cadă, iar firele de păr pe care le-am trimis la laborator n-au putut fi identificate. Ba, mai mult, nu-s semne că s-ar fi-ncercat ștergerea sângelui. N-au fost găsite urme de-nălbitor.

— Grozav, spuse partenerul meu încruntându-se. Ce-i asta? Crima perfectă?

— Dar se-ngroașă gluma. N-au fost găsite urme de sânge în sau pe mașina lui Malcom, și nici fire de păr care să-i aparțină lui Michael.

— Deci m-am înșelat în legătură cu camioneta. Ar fi trebuit

să pui pariu cu mine, Lindsay. Am fi luat cina-mpreună în seara asta – pe cheltuiala mea.

Am rânjit și am spus:

— Presupun c-ai fi făcut un duș mai întâi.

Dar eram cu moralul la pământ. Trebuia să-i sun pe soții Campion și să le spun că încă nu găsiserăm probe fizice, că Junie Moon își retrăsese mărturia și că fusesem nevoiți să-i facem vânt lui Ricky Malcom.

— Vrei să-l sunăm pe Malcom și să-i spunem că-și poate lua camioneta-napoi?

Rich își ridică telefonul și-l sună pe Malcom, dar nu-i răspunse nimeni.

Am dat o tură până la laboratorul criminalistic de la Hunter Point Naval Yard, deschizând toate geamurile pe drum, ca să aerisim hainele partenerului meu. La laborator, am semnat permisiunea de retragere a camionetei și, după alte trei încercări eșuate de a da de Ricky Malcom, am mers cu mașina până la apartamentul lui.

Rich a țipat „Poliția” și a bătut cu putere-n ușa lui Malcom, până ce un chinez scund a ieșit din restaurantul de la parter.

A strigat în sus la noi:

— Domnul Malcom plecat. El plătit chiria și plecat pe motocicletă. Vreți vedeți mizeria de sus?

— Am văzut-o deja, mulțam.

— Bineînțeles c-a plecat, am bombănit către Conklin în timp ce ne urcam în mașina de serviciu. Ricky Malcom. Loază. Parazit. Vântură-lume. Geniu criminal dat dracului. Vine-n curând în orașu’ de lângă voi.

Capitolul 17

Am fost smulsă din mrejele unui vis și din brațele iubitului meu de vocea lui Jacobi care-mi ordonă la telefon:

— Îmbracă-te, Boxer. Conklin mai are cinci cvartale și ajunge la tine. Vine să te ia de la ușă.

Jacobi închise înainte să intre-n detalii, dar măcar atât știam: cineva murise.

Era imediat după miezul nopții, când Conklin intră cu botul mașinii de serviciu pe gazonul unei case ce ardea mocnit, la numărul 3800 de pe Clay Street, din cartierul Presidio Heights. Patru autospeciale și un număr egal de mașini de poliție erau deja parcate-n fața casei cu coloane în stil neogrec, iar vântul învârtejea fumul într-un colț al interiorului casei. Martorii năuciți se adunaseră peste drum, urmărindu-i pe pompieri cum împrășcă apă peste rămășițele carbonizate a ceea ce odinioară fusese o casă frumoasă în cartierul ăla select.

Mi-am încheiat jacheta de doc și m-am strecurat pe sub jetul de apă ce țâșnea dintr-un furtun exact când au pornit generatoarele de pe peluza din fața casei. Conklin mergea înaintea mea, în timp ce urcam treptele din față. I-a arătat insigna polițistului ce păzea ușa și am intrat în scheletul carbonizat al casei.

— Avem două victime, domnișoară sergent, anunță ofițerul Pat Noonan. Prima ușă la dreapta. MCA.

„Mort chiar acolo.”

— Ați chemat medicu' legist? am întrebat.

— E pe drum.

În casă era mai întuneric decât afară. Încăperea pe care Noonan mi-o semnalase fusese o cameră de zi spațioasă, de genul celor în care se strânge toată familia. Mi-am plimbat

raza lanternei peste piesele de mobilier îngrămădite, peste rafturile de cărți și peste televizorul de dimensiuni mari. Pe urmă, lumina a scos la iveală o pereche de picioare-ntinse pe podea.

Erau desprinse de restul corpului.

— Noonan! Noonan! Ce dracului mai e și asta? am strigat.

Mi-am plimbat raza lanternei de jur împrejurul camerei, descoperind un al doilea cadavru la câțiva pași de trunchiul primului, chiar la intrarea-n cameră.

Noonan intră în camera în care eram, urmat de un pompier, un ins tânăr, cu numele Mackey imprimat pe uniformă.

— Domnișoară sergent, mi se adresă Mackey, eu sunt de vină. Încercam să-mi trag furtunul, dar se prinsese-n ceva. Așa am descoperit cadavrul.

— Așa că l-ai *târât*?

— Păi, să vedeți, nu mi-am dat seama că, dacă-l apuc de picioare, o să se desprindă, răspunse Mackey cu vocea spartă de la fumul inhalat și, probabil, de la frică.

— Ai mutat cadavru' cu totu', Mackey, sau numai picioarele? Unde zăcea victima?

— El, ea sau ce-o fi fost era-n ușă, domnișoară sergent. Îmi pare rău.

Mackey ieși din cameră cu spatele, nedorind să-mi mai stea-n cale. Ceea ce nu distrusese incendiul o făcuseră apa și pompierii. Mă-ndoiam c-am mai fi putut afla ce se-ntâmplase acolo. Am auzit pe cineva strigându-mă pe nume și i-am recunoscut vocea în timp ce lumina puternică a lanternei pe care o ținea-n mână se-ndrepta către mine.

Chuck Hanni era investigator de incendii, unul dintre cei mai buni. Îl întâlnisem prima oară cu câțiva ani în urmă, când venise la locul unui incendiu direct de la o cină la Clubul Rotary.

Purta pantaloni kaki-deschis și traversase casa fumegândă de la camerele cel mai puțin afectate până la sursa incendiului. În noaptea aceea m-a învățat o grămadă de lucruri despre cercetarea unei crime la locul unui incendiu, dar tot nu știam cum de reușise să-și păstreze pantalonii curați.

— Hei, Lindsay, mă salută. Purta sacou și cravată. Părul negru și mătăsos îi era pieptănat, iar mâna dreaptă îi era acoperită de arsuri cicatrizate, de la degetul mare până la manșetă.

— Am găsit legitimațiile de serviciu ale celor doi.

Partenerul meu se ridică din locu-n care era ghemuit, lângă una din victime.

— Numele lor sunt Patty și Bert Malone, ne anunță Conklin, având ceva straniu în voce.

Cadavrele erau atât de arse, încât nu li se mai cunoșteau trăsăturile. Îmi citi nedumerirea din ochi.

— Am mai fost în casa asta, ne spuse Conklin. Îi cunoșteam pe oamenii ăștia.

Capitolul 18

Mă uitam fix la partenerul meu în timp ce din tavanul camerei de zi se desprindeau tăciuni, iar sunetul apei prăvălindu-se peste lemnele fumegânde se-mpletea cu bâzâitul transmițătorului radio și cu strigătele pompierilor.

— Eu și fiica lor eram apropiați în liceu, povesti Conklin. Kelly Malone. Părinții ei s-au purtat foarte frumos cu mine.

— Îmi pare foarte rău, Rich.

— Nu i-am mai văzut de când Kelly a plecat la Universitatea din Colorado. Asta are s-o distrugă.

Mi-am pus mâna pe umărul lui, știind că moartea cuplului Malone avea să fie anchetată ca un caz de omucidere dacă nu se demonstra contrariul. La etaj, pompierii ștergeau apa și evaluau pagubele, demolând tavanul de la etajul doi și stingând focul răzleț de sub streșini.

— Sistemul de securitate era oprit, spuse Hanni, alăturându-ni-se. Pompierii au fost alertați de un vecin. Incendiul a izbucnit în camera asta, spuse mai departe, arătându-ne mobila care fusese mistuită de foc.

Își rotea privirea prin camera plină de dărâmături și de moloz.

— După ce vom fi căutat bucată cu bucată prin dezordinea asta, am să v-anunț dacă găsesc ceva, dar cred că vă cam puteți lua gândul de la vreun bilet sau de la vreo amprentă.

— Dar veți încerca orișicum, nu-i așa? întrebă Conklin.

— Doar am spus c-o voi face, Rich.

Asta ne mai lipsea, ca Rich să se ia la bătaie. L-am întrebat cum erau soții Malone ca oameni.

— Kelly mi-a povestit că tatăl ei se purta ca un nemernic uneori, spuse Conklin, dar la optișpe ani, asta poate-nsemna că n-o lăsa să rămână cu mine-n oraș după unșpe noaptea.

— Spune-mi ce altceva-ți mai amintești.

— Bert vindea mașini de lux, iar Patty era casnică. Erau avuți, bineînțeles. Dădeau petreceri foarte des. Prietenii lor păreau cumsecade – părinți obișnuiți, îți închipui.

— N-ar fi primu' caz de oameni obișnuiți care se dovedesc a fi niște deviați, mormăi Hanni.

Privirea-mi fu atrasă de-o pereche de faruri ce străfulgerară fereastra cu geamul spart. Duba medicului legist se alătură mașinilor polițiștilor și ale pompierilor ce-nțesau strada.

Noonan îmi strigă:

— Am verificat dormitoru' de la etajul doi, domnișoară sergent. Am găsit un seif în șifonier. Încuietoarea și seifu' nu-s forțate, dar ușa-i deschisă – iar seifu-i gol.

Capitolul 19

— Jafu' să fi fost mobilu-n *treaba asta?* strigă Conklin în timp ce Claire intra-n camera de zi, urmată de asistentul ei.

Înainte ca prietena mea să poată-ntreba „Cine-a murit?” m-am apropiat de ea ca s-o-mbrățișez și i-am șoptit la ureche:

— Conklin le cunoștea pe victime.

— Am înțeles, spuse ea.

În timp ce Claire își desfăcea trusa, pregătindu-se pentru cercetarea locului crimei, i-am povestit despre cadavrul care fusese mișcat din poziția inițială. Pe urmă, m-am dat la o parte, lăsând-o să fotografieze victimele cu vechiul ei aparat Minolta, și urmărind-o cum ia câte două cadre din fiecare poziție.

— Camera asta are două intrări, spuse ea în timp ce-i fulgera blițul. Chuck, tu spui că incendiu' a izbucnit în camera asta. Dar victimele au rămas aici. De ce oare?

— Poate c-au fost luate prin surprindere, răspunse Hanni în timp ce tăia mostre din covor și puneă fibrele în pungi din plastic.

— Presupunând că băuseră și au adormit, poate că le-a căzut o țigară pe pernele de pe canapea.

Hanni explică ceea ce era destul de greu de crezut – că un incendiu putea umple cu fum o cameră de dimensiunile acelea în mai puțin de-un minut, iar oamenii cufundați în somn se puteau trezi tușind și, fără să poată vedea, se puteau pierde cu firea.

Chuck presupuse:

— Unu' zice: „S-o luăm pe-aici”. Celălalt: „Ba nu, pe-aici”. Se poate-ntâmpla ca unu' din ei să cadă. Fumu' inhalat le vine de hac. Bum, sunt la pământ, în stare de inconștiență.

Cei doi au murit în doar câteva minute.

Conklin se-ntoarse-n cameră ținând o carte în mâna înmănușată.

— Am găsit asta pe casa scării.

Îmi pasă cartea.

— *Apa mă arde, în foc mă scufund.* Charles Bukowski. Asta nu-i poezie?

Am deschis cartea la pagina de gardă și am dat cu ochii de-o însemnare scrisă cu pixul.

— E-n latină, i-am spus partenerului meu, citind cuvintele: *Annuit Coeptis*.

— Se pronunță *cep-tis*, mă corectă Conklin. E mottoul inscripționat pe bancnota de un dolar, chiar deasupra piramidei ăleia cu un ochi în vârful. *Annuit Coeptis*. „Dumnezeu e cu noi.”

— Știi latină?

— Am mers la școala catolică, preciză, ridicând din umeri.

— Deci ce crezi, Rich? I-am întrebat. Incendiatoru' ne lasă mesaje? Vrea să spună c-are binecuvântarea lu' Dumnezeu?

Conklin cuprinse cu privirea distrugerea de care era-nconjurat și spuse:

— Nu pe-a Dumnezeului meu.

Capitalul 20

Se făcuse trei dimineața, iar eu, Hanni și Conklin îi urmăream pe pompieri cum astupă ferestrele familiei Malone și pun lacăt la ușa de la intrare. Gurile-cască se-ntorseseră-n paturile lor și, în timp ce bătaile de ciocan răsunau în cartierul de altminteri liniștit, Hanni îmi spuse:

— Acum patru luni, în Palo Alto a avut loc un incendiu care-mi amintește de ăsta.

— Prin ce?

— Era tot o căsoaie scumpă. Alarma fusese oprită. Doi oameni au murit în living, iar în minte-mi răsuna aceeași întrebare: De ce n-au fugit?

— Confuzie, panică, exact cum spuneași și tu.

— Mda, se poate-ntâmpla. Dar, cum nu m-au chemat decât la câteva zile după incendiu, nu pot fi sigur de asta. Mă calcă pe nervi când pompierii stabilesc că incendiu' a fost accidental fără un specialist de față. În orice caz, rămășițele fuseseră deja incinerate de cei de la pompe funebre până să fiu chemat.

— Incendiu' ți s-a părut suspect? întrebă Conklin.

Hanni dădu din cap în semn că da.

— Cred asta-n continuare. Victimele erau oameni cumsecade și cu stare. Dar nimeni n-a putut găsi vreun motiv care să explice de ce și-ar fi dorit cineva să-i omoare pe Henry și pe Peggy Jablonsky – răzbunarea, obținerea frauduloasă a asigurării și chiar și antipatia, ca mobiluri, au căzut pe rând. Așa c-am rămas cu dubii, fără să-mi pot da seama dacă focu' a fost pus de-o mână criminală sau dac-a fost provocat de-o scânteie care-a sărit din șemineu și-a aprins pomu' de Crăciun.

— Nu-mi spune c-ai găsit o carte cu un citat în latină, am

spus.

— Până s-ajung acolo, „brigada distrugătorilor de probe” aruncase deja un maldăr de obiecte din casă în grădina din față. Presupun că nu căutam o carte.

Hanni își scoase cheile de la mașină din buzunar.

— Bine, băieți. Eu am terminat. Ne vedem peste câteva ore.

Eu și Rich ne-am dat deoparte în timp ce investigatorul de incendii se-ndepărta în duba lui.

— Ai reușit să dai de Kelly? mi-am întrebat partenerul.

— Mi-a intrat robotu'. N-am știut ce să spun, zise scuturând din cap. Într-un final, am îngăimat: „Sunt Rich. Conklin. Kelly, știu c-a trecut mult timp, dar, hm, ai putea să mă suni de-ndată ce-ascuți mesajul ăsta?”

— E bine. Merge.

— Nu știu ce să zic. Are să creadă că-s un psihopat, fiindcă o sun la unu dimineața ca s-o salut, după doișpe ani în care nu ne-am mai auzit. Sau, dacă știe că-s polițist, n-am reușit decât s-o bag în sperieți.

Capitolul 21

Biroul medicului legist era într-o clădire ce comunica, printr-un pasaj la care se-ajungea pe ușa din dos a holului, cu Palatul de Justiție. Claire se-apucase deja de treabă-n măruntaiele gri și reci ale sălii de autopsie când am ajuns acolo, la 9.30 în dimineața aceleiași zile. M-a-ntâmpinat cu „Hei, scumpo” abia ridicând ochii în timp ce apăsa scalpul de la sternul lui Patty Malone până la osul ei pelvian. Măinile decedatei erau încleștate, iar corpul ei fără picioare era carbonizat.

— De-abia mai aduce a om, am remarcat.

— Corpu’ arde ca o lumânare, să știi, mi-a explicat Claire. Alimentează focu’ precum un combustibil.

Îndepărta țesutul ars cu un clește.

— Au sosit testele de sânge de la laborator?

— Cam acum zece minute. Doamna Malone băuse câteva pahare, iar domnul Malone avea antihistamină în sânge. Asta i-ar fi putut induce somnolență.

— Dar monoxid de carbon? am întrebat în timp ce Chuck Hanni ocolea recepția ca s-ajungă la masa peste care stăteam aplecate.

— Claire, am ridicat amprente dentare ale soților Malone, o informă el. Ți le pun pe birou.

Claire încuviință și spuse:

— Mă pregăteam să-i spun lui Lindsay că soții Malone erau destul de maturi în euforicii ani ‘70, încât să fi inhalat ceva monoxid de carbon. Radiografia generală nu arată proiectile sau fracturi severe. Dar am găsit ceva care vă va trezi interesu’.

Claire își așeză mai bine șorțul din plastic, ce stătea să-i crape peste talia din ce în ce mai groasă, și se-ntoarse către

masa din spatele ei. Trase cearșaful, dezgolind picioarele Patriciei Malone, și atinse cu degetul înmănușat o linie roz atât de subțire, încât cu greu putea fi observată-mprejuind una din gleznelor femeii.

— Vedeți porțiunea asta de piele nearsă? ne-ntrebă Claire. Am găsit același lucru pe-ncheieturile domnului Malone. Pielea a fost *protejată* în timpul vâlvății.

— Urme de legături? am întregbat.

— Poți fi sigură de asta, cucoană. Dacă era vorba numai de glezne, aș fi spus că-i posibil ca doamna Malone să fi purtat șosete, dar asta nu explică urmele de pe-ncheieturile soțului. După părerea mea, acestea au fost lăsate de legături care au ars în timpul incendiului. Declar cauza morții intoxicația cu fum, concluzionă Claire, iar circumstanțele morții, omuciderea.

Nu-mi puteam lua ochii de la cadavrul mutilat al lui Patty Malone.

În dimineața zilei precedente, trebuie să-și fi sărutat soțul, să-și fi periat părul, să fi pregătit micul dejun și poate chiar să fi răs c-o prietenă la telefon. În noaptea aceea, ea și bărbatul cu care fusese căsătorită timp de treizeci și doi de ani fuseseră legați și lăsați să moară-n incendiu. Pentru un anumit interval de timp, ore poate, soții Malone știuseră c-aveau să moară. Se cheamă terorizare. Criminalii-și propuseseră ca victimele lor să simtă frică înaintea morții-ngrozitoare pe care le-o rezervaseră.

Cine comisese crimele alea brutale – și de ce?

Capitolul 22

Mie și lui Jacobi ne-ar fi păsat de moartea soților Malone chiar dacă nu i-ar fi cunoscut Conklin. Faptul că odinioară fuseseră apropiați ne dădea impresia că și noi îi cunoscuserăm.

Jacobi mi-era partener în ziua aceea, ținându-i locul lui Conklin, care trebuia s-o ia pe Kelly Malone de la aeroport. Stăteam în pragul unei case în stilul Cape Cod, din cartierul Laurel Heights, la doar douăsprezece cvartale de locu-n care casa familiei Malone urma să fie demolată. Am apăsat soneria, iar ușa a fost deschisă de-un bărbat nu cu mult trecut de patruzeci de ani, îmbrăcat în hanorac și blugi, care se uita la mine de parcă știa deja de ce ne aflam acolo.

Jacobi îi spuse cine eram și-ntrebă:

— Ronald Grayson e acasă?

— Îl chem imediat, spuse bărbatul din ușa.

— Putem intra?

— Sigur. Are legătură cu incendiul, nu? spuse tatăl lui Grayson.

Deschise ușa unui living îngrijit, cu mobilă confortabilă și-un televizor mare cu plasmă, ce trona deasupra șemineului, apoi strigă:

— Ronnie. A venit poliția.

Am auzit ușa din spate trântindu-se ca și cum ar fi fost trasă de-un arc puternic.

— *Rahat*, am spus. Cheamă-ntăriri.

L-am lăsat pe Jacobi în living, am traversat bucătăria-n fugă și am ieșit pe ușa din spate. Eram pe cont propriu. Jacobi nu mai putea s-alerge din cauza plămânilor bolnavi și a celor zece kile pe care le pusese pe el de când fusese promovată la gradul de locotenent.

L-am urmărit pe puștiul ce alerga-n fața mea și l-am văzut sărind peste gardul viu scund ce despărțea casa lui de cea de-alături. Ronald Grayson nu era vreun atlet, dar avea picioare lungi și cunoștea cartierul. Începusem să pierd teren când a cotit brusc la dreapta, după un garaj detașat.

Am țipat: „Stai pe loc! Ridică mâinile!”, dar el fugea-n continuare.

Eram în încurcătură. Nu voiam să-l împușc, dar era clar că adolescentul avea motive să fugă. Să fi fost el cel care pusese focul?

„Să fi fost băiatul ăsta un criminal?”

Mi-am dat coordonatele fără să mă opresc din fugit, și am depășit garajul la timp ca să-l văd pe Grayson Junior traversând Arguello Boulevard, izbindu-se de capota unui echipaj de poliție, iar apoi alunecând pe caldarâm. Am oprit o a doua mașină de poliție, în timp ce doi ofițeri în uniformă coborau din prima. Unul dintre ofițeri l-a apucat pe băiat de partea din spate a cămășii, apoi l-a aruncat pe capotă, în timp ce un altul îi desfăcea picioarele c-o lovitură și-l percheziționa.

Atunci am observat că Ronald Grayson se-albăstrise la față.

— Dumnezeu! am țipat.

L-am tras pe Grayson de pe mașină și l-am făcut să se-ncovoaie. L-am apucat pe puști din spate, mi-am încheștat pumnul stâng cu mâna dreaptă, am găsit locul cu pricina, de sub cutia toracică, și i-am apăsât abdomenul cu putere de trei ori. A tușit, eliminând trei punguțe care-au căzut pe asfalt. Punguțele erau pline cu cocaină.

Și eu găfâiam. Și eram furioasă. L-am bruscat pe puști și i-am pus cătușele, arestându-l pentru posesie de droguri cu intenția de a le vinde. Apoi i-am citit drepturile.

— *Idiotule*, am spus cu răsuflarea-ntretăiată. Sunt

înarmată. Pricepi? Te-aș fi putut împușca.

— Du-te-n *mă-ta*.

— Vrei să spui „mulțumesc”, nu, secătură? interveni unul dintre ofițeri. Domnișoara sergent, aici de față, tocmai ți-a salvat viața de doi bani.

Capitalul 23

Eu și Jacobi știam deja două lucruri despre Ronald Grayson: c-avusese droguri asupra lui în momentul arestării și că el fusese cel ce raportase incendiul de la casa familiei Malone.

Oare tot el fusese cel care *pusese* focul?

Stând în sala de interogatoriu și avându-l pe Ronald Grayson în față, mă gândeam la un alt adolescent, anume Scott Dyleski. La șaisprezece ani, Dyleski pătrunsese-n casa unei femei din orașul Lafayette, o-njunghiase de zeci de ori și-i mutilase corpul, deoarece, în mintea lui bolnavă, își închipuia că femeia intrase-n posesia trusei lui de droguri și că refuza să i-o restituie. Dyleski era confuz, suferea de psihoză, iar crima n-ar fi trebuit să aibă loc niciodată.

Dar avusese.

Prin urmare, în timp ce mă uitam la Ronald Grayson, adolescentul de cincisprezece ani cu pielea albă și părul închis la culoare, cum bătea darabana pe masă ca și când tot *noi* eram cei care-i iroseau timpul, mă-ntrebam dacă-i condamnase pe Pat și pe Bert Malone la o moarte-nfiorătoare ca să le poată fura lucrurile și să-și poată cumpăra droguri. M-am folosit de tonul cel mai îngăduitor și mai prietenos de care eram în stare.

— Ron, ce-ar fi să ne spui ce s-a-ntâmplat.

— N-am nimic de zis.

— E dreptu' tău, mormăi Jacobi amenințător.

Jacobi avea aproape 1,80 m, peste o sută de kile de mușchi sculptați, trăsături grosolane, ochi aprigi cenușii, păr cărunt și-o insignă de-un auriu strălucitor. M-aș fi așteptat ca puștiul să fi arătat măcar teamă sau respect, dar nu părea impresionat de locotenentul nostru fioros.

— Nu vreau să vorbim despre cocaină, căcat cu ochi ce ești, spuse Jacobi suflându-i lui Grayson în nas. Dar, ca de la bărbat la bărbat, povestește-ne despre incendiu și te vom ajuta cu acuzația de posesie. M-ai înțeles? Încerc să te *ajut*.

— Lasă-mă-n pace, grăasane, ripostă Grayson.

Înainte ca Jacobi să apuce să-i ardă una peste ceafa puștiului, tatăl lui, Vincent Grayson, însoțit de-un avocat se năpustiră pe ușă. Grayson era negru de supărare.

— Ronnie, nu spune nimic.

— N-am făcut-o, tată.

Grayson își vărsă furia asupra lui Jacobi.

— Nu puteți vorbi cu fiul meu decât în prezența mea. Știu care-i legea.

— Scutește-mă, domnule Grayson, mârâi Jacobi. Dobitocul de fi-tu e-arestat pentru consum și trafic de droguri, și nu i-am pus nicio întrebare legată de droguri.

Numele avocatului era Sam Farber, iar din cartea lui de vizită am înțeles că era singurul angajat al unui birou care se ocupa de testamente și de contracte imobiliare.

— Vă spun *ție* și *ție*, și *ție*, vorbi Jacobi îndreptându-și degetul pe rând către puști, tatăl lui și avocat. Am să intervin pe lângă procuror în favoarea lui Ronald dacă ne-ajută cu incendiu'. Asta-i tot ce vrem de la el pentru moment.

— Clientul meu e un bun samaritean, spuse Farber trăgându-și un scaun și potrivindu-și servieta pe colțul mesei înainte de-a o deschide. Era cu tatăl lui când a sunat la urgențe. La asta se rezumă amestecul lui, punct.

— Domnule Farber, știm cu toții că persoana care raportează un incendiu trebuie scoasă de pe lista suspectilor, am spus. Dar Ronald încă nu ne-a convins de nevinovăția lui.

— Poți răspunde, Ron, îl îndemnă Farber.

Ochii lui Ron Grayson alunecară de la ai mei la camera din colțul de sus al încăperii. Mormăi:

— Eram în mașină cu tata. Mi-a mirosit a fum. I-am spus lui tata pe unde s-o ia. Pe urmă, am văzut cum ies flăcări din casa aia. Am format 112 pe mobil și-am raportat incendiul. Asta-i tot.

— La ce oră se-ntâmpla asta?

— Era zece jumate.

— Domnule Grayson, l-am întrebat pe fiul dumneavoastră.

— Uitați care-i treaba. Fiul meu stătea lângă mine în mașină! Tipul de la benzinărie poate garanta pentru Ronnie. Au curățat parbrizul împreună.

— Ronnie, îi cunoșteai pe domnul și pe doamna Malone? l-am întrebat.

— Pe cine?

— Persoanele care locuiau în casa aia.

— Nici măcar n-am auzit de ei.

— Ai văzut pe cineva ieșind din casă?

— Nu.

— Ai fost vreodată în Palo Alto?

— N-am pus niciodată piciorul în Mexic.

— Ați strâns destul informații, domnilor inspectori? întrebă Farber. Clientul meu a colaborat întru totul.

— Vreau s-arunc o privire-n camera lui, am spus.

Capitalul 24

Psihiatrii susțin că incendierea este o metaforă pentru sexualitatea masculină; că punerea focului constituie faza excitării, focul în sine reprezintă consumarea actului sexual, în vreme ce furtunurile care sting focul ne duc cu gândul la ejaculare. Se prea poate, ținând cont că majoritatea incendiatorilor sunt bărbați, dintre care jumătate sunt adolescenți.

Eu și Jacobi l-am lăsat pe tânărul Ronnie Grayson în custodia poliției și ne-am întors acasă la el, împreună cu tatăl lui. Am parcat din nou pe aleea din fața casei mici, ne-am șters pe picioare pe covorașul de la intrare și am salutat-o pe mama lui Grayson, care părea nespăimântată și îndatoritoare. Am refuzat invitația de-a ne așeza la o cafea, după care ne-am retras ca să putem scotoci dormitorul lui Ronald Grayson de la un capăt la altul.

Aveam câteva obiecte-n minte, cu precădere o rolă de fir de pescuit, lichid inflamabil și orice părea să fi aparținut familiei Malone. Comoda lui Ronnie părea căpătată de la Armata Salvării: din lemn ciobit, cu patru sertare mai mari și două mai mici. Pe blatul ei, își găsiseră locul o veioză, câteva borcane de alune pline cu monede, o grămăjoară de bilete de loterie răzuite, o revistă auto și o cutie roșie din plastic, conținând aparatul dentar al puștiului. În priza de lângă ușă era băgată o lampă de veghe.

Jacobi mârâi în timp ce răsturna salteaua, pe urmă luă sertarele de la comodă și le deșertă, unul câte unul, pe patul cu arcuri al lui Ronnie. Căutarea dădu la iveală o jumătate de duzină de reviste pentru bărbați, un săculeț cu iarbă și o pipă acoperită de-o crustă. Pe urmă, i-am deschis șifonierul și i-am răsturnat coșul cu rufe murdare.

Am examinat tot, de la chiloți și blugi la șosete murdare, toate mirosind a transpirație și a tinerețe, dar nu și a benzină sau a fum. Mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe Vincent Grayson urmărindu-ne din ușă.

— Aproape c-am terminat cu dormitoru', domnule Grayson, am spus zâmbind. Mai avem nevoie doar de-o mostră cu scrisu' lui Ronnie.

— Poftim, spuse Grayson luând un caiet cu spirală din teancul de pe noptieră.

Am deschis caietul și, fără să mai fie nevoie de-o analiză grafologică, mi-am putut da seama că scrisul caligrafic al lui Ron Grayson nu semăna cu citatul în latină pe care-l văzusem pe cartea de poezii lăsată pe treptele familiei Malone. Alibiul lui Ron Grayson stătea-n picioare și, voiam, nu voiam, trebuia s-accept că ne spusese adevărul. Dar ceea ce mă enerva la băiatul ăsta, mai mult decât obrăznicia lui de derbedeu narcoman, era că nu se interesase de victime.

Să fi fost din cauză că mințise când spusese că nu-i cunoștea?

Sau, pur și simplu, fiindcă nu-i păsa?

— Cum rămâne cu fiul meu?

— Puteți să vă spălați cu el pe cap, îi aruncă Jacobi peste umăr chiar înainte să iasă valvârtej din casă, trântind plasa de la ușă.

— Ron va rămâne-n grija dumneavoastră până când va fi citat pentru acuzația de posesie de droguri, i-am explicat lui Grayson, și vom vorbi cu procuroru-n favoarea lui, așa cum am stabilit. Dar, dac-aș fi-n locul dumneavoastră, domnule Grayson, l-aș pedepsi pe Ronnie. Încalcă legea și face afaceri cu infractorii. Dac-ar fi fiul meu, nu l-aș scăpa din ochi nici măcar o secundă.

Capitolul 25

În următoarele patru ore, eu și Jacobi am sunat la ușile vecinilor familiei Malone, unii mai bogați decât alții, fluturându-ne insignele prin fața lor și făcându-i, cu întrebările noastre, să tremure de frică. Rachel Savino, de exemplu, se lăfaia-ntr-o casă-n stil mediteranean, alături de cea a soților Malone. Era o brunetă atrăgătoare, de vreo patruzeci de ani, și purta pantaloni strâmți și o bluză și mai strâmtă, iar dunga albă de pe inelarul bronzat îmi dădu de-nțeles că divorțase de curând.

Ne ținu la ușă.

Savino îmi cercetă pantalonii de-un albastru-cenușiu, cămașa și sacoul bărbătești, revenind cu privirea când îmi observă tocul de pistol prins de umăr. De-abia a catadicsit să se uite la Jacobi. Bănuiesc că nu ne-ncadram în peisajul din Presidio Heights. Prin urmare, eu și Jacobi am rămas pe treptele de teracotă în timp ce haita ei de câini din rasa Corgi săreau și chelălăiau în jurul nostru.

— L-ați mai văzut pe tânăru' acesta? am întrebat-o, arătându-i o poză cu Ronald Grayson.

— Nu. Nu cred.

— Ați văzut pe cineva dând târcoale sau trecând cu mașina și care să fie străin de cartier? întrebă Jacobi.

— Darwin! Potolește-te! Nu cred, nu.

— Vreun puști sau vreo mașină care să n-aibă ce căuta aici? A sunat la ușă cineva care să vă fi trezit suspiciuni? Ați primit vreun telefon sau vreun pachet suspect?

Nu. Nu. Nu.

Pe urmă, îi veni ei rândul să pună-ntrebări. Cum rămânea cu incendiul de la casa familiei Malone? Fusese un accident, așa cum bănuise? Îi dădeam de-nțeles că fusese provocat

intenționat?

Oare fuseseră soții Malone *uciși*?

— Nu facem decât să investigăm, domnișoară Savino, spuse Jacobi. Nu faceți din țânțar...

— Dar câinii dumneavoastră? am întrebat, tăindu-i vorba lui Jacobi. Nu i-ați auzit agitându-se noaptea trecută-n jur de zece jumate?

— I-au întărâtat mașinile pompierilor, dar mai devreme n-am auzit nimic.

— Nu vi se pare ciudat că familia Malone nu și-a pornit sistemul de securitate? am întrebat.

— Nu cred că-și încuiau nici măcar *ușile*, răspunse ea.

Și cu asta a-ncheiat discuția. A deschis ușa, lăsându-și haita să intre, pe urmă a trântit-o în urma ei, iar noi am auzit încuietorile zornăind una după alta.

După mai bine de patru ore și o duzină de interogatorii, eu și Jacobi am aflat că soții Malone erau bisericosi, bine priviți, generosi, prietenoși și se-nțelegeau bine unul cu altul, și nu s-a găsit nimeni care să ne spună cine i-ar fi putut urî. Formau un cuplu perfect. Atunci cine-i omorâse și de ce?

Jacobi se văicărea că-l dor picioarele, când îmi sună mobilul. Era Conklin, care telefona din mașină.

— Am căutat ce simbolizează piramida aia de pe bancnota de-un dolar, spuse el. Are legătură cu masonii, o organizație secretă ce datează încă din anii 1700. George Washington a fost mason. La fel și Benjamin Franklin. De fapt, mai toți părinții fondatori.

— Aha, bine. Dar Bert Malone? A fost și el mason?

— Kelly spune că nici vorbă de-așa ceva. E cu mine, Lindsay. Ne-ndreptăm către casa părinților ei.

Capitolul 26

Am parcat mașina lângă trotuar chiar în momentul în care sosea și Conklin. Ușa pasagerului a fost dată-n lături înainte ca el s-apuce să oprească mașina, și o femeie tânără țâșni din ea și traversă peluza în goană spre rămășițele casei familiei Malone.

Conklin strigă după ea, dar ea nu se opri. Își întoarse capul preț de-o secundă și am putut-o vedea clar în lumina farurilor. Era o femeie slabă de vreo treizeci de ani, îmbrăcată în colanți, fustă scurtă și geacă maro din piele. Părul de culoarea aramei era-mpletit într-o coadă care-i ajungea până la fund. Câteva șuvițe se desprinseseră din coadă, aureolându-i fața în lumina farurilor. Aureola era cuvântul potrivit.

Kelly Malone avea chipul unei madone.

Conklin alergă s-o prindă din urmă și, până ca eu și Jacobi s-ajungem la ei, el deschisese deja lacătul pus de pompieri la ușa de la intrare. Lumina amurgului ce se strecura prin acoperișul prăbușit ne-a permis s-o conducem pe Kelly Malone prin scheletul casei părinților ei. Era o plimbare sfâșietor de dureroasă, iar Conklin îi rămase alături în timp ce ea se tânguia:

— O, *Doamne*, o, *Doamne!* Rich, nimeni n-ar fi putut să-i urască într-un asemenea hal. Refuz să cred asta.

Kelly ocoli biblioteca-n care muriseră părinții ei. În schimb, urcă la etaj, nimerind într-un con de lumină cenușie. Avându-l pe Conklin lângă ea, Kelly trecu pragul, intrând în ceea ce mai rămăsese din dormitorul matrimonial. Tavanul fusese împins în afară cu cângile. Apa și cenușa distruseseră mobilierul, covoarele și fotografiile de pe pereți.

Kelly ridică o fotografie de la nunta părinților ei, ce zăcea

pe jos, și o șterse cu mâneca. Geamul nu se spărsese, dar apa se infiltrase pe margini.

— Cred că poate fi reparată, spuse cu vocea înecată-n lacrimi.

— Sigur, sigur, se rezolvă, spuse Conklin.

Îi arătă lui Kelly seiful deschis din șifonier și o-ntrebă dacă știa ce anume ținuseră părinții ei în el.

— Mama avea niște antichități pe care le moștenise de la bunica. Presupun că firma de asigurări are o listă.

— Domnișoară Malone, cunoașteți pe cineva care le-ar fi putut purta pică părinților dumneavoastră? întrebă Jacobi.

— Nu mai locuiesc aici de la optsprezece ani. Tatei îi cam plăcea să facă pe șeful la reprezentanță, dar, dac-ar fi primit amenințări serioase, mama mi-ar fi povestit. Ești sigur că n-a fost un accident? întrebă, întorcându-și ochii rugători către partenerul meu.

— Îmi pare rău, Kelly, îi răspunse Conklin. N-a fost în niciun caz un accident.

Conklin o cuprinse pe Kelly cu brațele, iar ea se lipi de pieptul lui plângând în hohote. Îi puteam simți durerea sfâșietoare. Cu toate astea, nu am putut să nu-ntreb:

— Kelly, cine are de câștigat cel mai mult de pe urma morții părinților tăi?

Tânăra femeie se dădu-napoi de parc-ar fi fost lovită.

— *Eu!* țipă. *Eu* am de câștigat. Și *fratele* meu. Ne-ați *prins*. Am angajat un asasin plătit ca să ne omoare părinții și să dea foc la casă, ca să le putem moșteni *banii*.

— Îmi pare rău, Kelly, am spus. N-am vrut să insinuez c-ai fi avut vreun amestec în asta.

Dar după aceea nu a mai vorbit decât cu Conklin.

În timp ce stăteam cu Jacobi la parter, l-am auzit pe Rich povestindu-i despre mesajul în latină scris pe pagina de gardă a unei cărți.

— În latină? Nu știu nimic despre asta. Dacă mama sau tata ar fi scris ceva-n latină, ar fi fost prima și singura dată când s-ar fi ntâmplat asta, preciză Kelly Malone.

Capitolul 27

Hawk ținea gândacul captiv sub un pahar de o litră pus cu gura în jos pe masa de lucru pe care o folosea pe post de birou în camera lui. Gândacul din specia *Blatta orientalis*, sau gândacul de bucătărie oriental, lung de 2,5 cm, negru și lucios, era des întâlnit în casele tuturor fandositorilor din Palo Alto.

Dar, fie gândacul ăsta era sau nu vreun specimen rar, pentru Hawk avea o importanță aparte.

— Te descurci foarte bine, Macho, îi spuse Hawk gândacului. Nu-i cine știe ce viața de gândac, trebuie să recunosc, dar te ridici la-nălțimea provocării.

În spatele lui Hawk, Pidge stătea întins pe patul prietenului său și se documenta pentru un proiect pe care trebuia să-l predea la școală: un fax tridimensional, ceva ce probabil fusese inspirat de tehnologia teleportării din *Star Trek* și urma să fie pus în aplicare în viața reală.

Funcționa în felul următor: un obiect era scanat de un aparat în punctul A, iar în punctul Z, un laser decupa un obiect identic dintr-un alt material. Dar Pidge știa deja lucrurile astea. Văzuse experimentul. Așa că nu făcea decât să-și omoare timpul în vreme ce îl aștepta pe Hawk să-și pună curul puturos în mișcare.

— Ai rămas în urmă cu dialogul, mormăi Pidge. În loc să stai la taclale cu gândacul ăla, mai bine ai compune dialogul înainte să se-ntoarcă mă-ta și tac-tu.

— De ce nu-ți place de Macho? întrebă Hawk. Trăiește cu aer și cu ce reziduuri umane găsite pe birou de, hm, șaisprezece zile. Nu-i așa, Macho? Să fiu al dracului de nu e admirabil, Pidge. Pe bune.

— Tot pe bune, frate, ești un dobitoc.

— Îți scapă noblețea experimentului, continuă Hawk netulburat. O creatură descinsă din insecte care viețuiesc pe pământ de la Big Bang încoace. Macho trăiește cu *aer*. Și, dacă mai rezistă încă patru zile, am să-l eliberez. Asta-i înțelegerea pe care-am încheiat-o cu el. Mă gândeam la o recompensă potrivită pentru el.

— Macho, spuse Hawk, aplecându-se ca să-și analizeze captivul.

Lovi paharul cu degetul. Gândacul își mișcă antenele în semn de recunoaștere.

— Mă gândeam la o negresă cu ciocolată, amice.

Pidge se ridică din pat, ajunse din câțiva pași la birou, se întinse peste umărul lui Hawk și ridică paharul. Își făcu mâna pumn pe care și-l prăvăli asupra gândacului, strivindu-l pe masa din pal melaminat. Unul dintre piciorușele lui Macho zvâcni din reflex.

— *Hei!* De ce-ai făcut asta, omule? De ce...

— *Ars longa, vita brevis.* Arta dăinuie, omule. Viața se scurge. Scrie odată dialogul pentru capitolul ăla, zoologule, sau m-am cărat de-aici.

Capitalul 28

Eu și Conklin inspectaserăm case de amanet toată ziua, sperând s-apară una dintre bijuteriile Patriciei Malone – iar în cazul ăsta, să găsim o pistă pe care s-o urmăm. Ultima casă de pe listă era o văgăună înghesuită-ntre două baruri de pe Mission Street, Treasure Coop.

Nu sunt sigură dacă patronul a auzit clopoțelul sunând deasupra ușii când eu și Conklin am intrat, dar ne-a văzut reflexia în una dintre zecile de oglinzi atârinate pe pereți, și a ieșit din spatele prăvăliei. Numele lui era Ernie Cooper. Era un bărbat mare cât casa, pătrășos și aducea cu un veteran din războiul din Vietnam. Cooper avea părul grizonant strâns în coadă, iar în buzunarul de la cămașă ținea un ipod din care porneau două fire ce-i atârnau de urechi. Sub geacă se vedea umflătura unui pistol.

În timp ce Conklin îi arăta lui Cooper fotografiile cu bijuteriile victoriene ale Patriciei Malone, puse la dispoziție de firma de asigurări, mi-am plimbat privirea peste nenumăratele trofee, chitare și calculatoare-nvechite, și la maimuța împăiată, cu o veioză răsărindu-i din spate, ce stătea cocoțată pe-un suport de ghivece. O colecție de purceluși era aliniată pe una dintre cele patru tejghele care erau acoperite de verighete, ceasuri, medalii de război și lanțuri din aur de proastă calitate.

Ernie Cooper scăpă o fluierătură când văzu fotografiile.

— Cât valorează toate astea, câteva sute de miare?

— Cam așa ceva, răspunse Conklin.

— Nimeni nu vine cu așa ceva la mine, dar, în orice caz, pe cine să fiu cu ochii?

— Poate pe el, spuse Conklin, plesnind tejgheaua cu o copie după poza lui Ronald Grayson.

— Pot să păstrez asta? întrebă Cooper.

— Sigur, poftim și cartea mea de vizită, spuse Rich.

— Omucideri.

— Exact.

— Deci, despre ce infracțiune vorbim? Jaf armat?

Conklin zâmbi.

— Dacă puștiul ăsta sau dacă *oricine altcineva* îți calcă pragu' cu marfa asta, ai grijă să ne-anunți.

Am observat un mic instantaneu alb-negru lipit de casa de marcat. În poză era Ernie Cooper care cobora treptele Tribunalului din Centrul Civic, purtând uniforma Departamentului de Poliție din San Francisco. Cooper văzu că mă uitam la poză și spuse:

— Am observat că pe insigna ta scrie Boxer. Am lucrat pe vremuri cu un tip pe care-l chema așa.

— Marty Boxer?

— Chiar la el mă gândeam.

— E tatăl meu.

— Serios? Nu puteam să-l sufăr, fără supărare.

— Nu m-am supărat, am spus.

Cooper dădu din cap, apăsă butonul casei de marcat și puse copiile fotografiei lui Grayson și ale bijuteriilor familiei Malone laolaltă cu cartea de vizită a lui Conklin, în interior, sub tavă.

— Nu mi-am pierdut instinctele, poate că-s chiar mai ascuțite decât pe vremea când lucram ca polițist. O să dau sfoară-n țară. Dacă aflu ceva, spuse Ernie Cooper împingând sertarul înapoi în casa de marcat, o să vă țin la curent. Puteti conta pe asta.

Capitolul 29

Când eu și Conklin am ieșit din casa de amanet a lui Ernie Cooper, ne-am trezit sub un cer gri. Tunetele bubuiau înfundat în timp ce ne-ndreptam către 21st Street și, când ne-am urcat în mașina de serviciu, primele picături grele de ploaie se spărgeau deja de parbriz. Am ridicat geamul apucând manivela între degetul mare și arătător, și am strigat „Futu-i” cu mai multă vehemență decât o cerea situația.

Mă simțeam frustrată. La fel și Rich. După o zi-ntreagă de muncă, nu reușiserăm să-mpușcăm nimic. Rich băjbâia cu cheia după contact, iar fruntea i se-ncrețise și-mi dădeam seama că oboseala-l apăsă ca o haină grea.

— Vrei să conduc eu?

Partenerul meu opri motorul și oftă, lăsându-se cu toată greutatea înapoi în scaun.

— Nu-i nimic. Dă-mi cheile.

— Pot să conduc. Nu asta e problema.

— Atunci care-i?

— Tu ești.

— *Eu?*

Oare era supărat pe mine fiindcă o interogasem pe Kelly?

— Ce-am *făcut?*

— Doar pentru că *exiști*, înțelegi?

A, nu. Am încercat să evit discuția, implorându-l cu privirea în timp ce gândeam „Te rog, Richie, nu deschide subiectul ăsta”. Dar mi-a străfulgerat în minte un șir de imagini, frânturi dintr-o tură de noapte pe sfârșite în Los Angeles, ce se transformase într-o încleștare fierbinte și nesăbuită pe patul unui hotel. Corpul meu gemea din rărunchi da, da, da, dar mintea, care-mi rămăsese limpede,

pusese frână – și-i spusese lui Richie să se oprească.

După șase luni, în timp ce stăteam în automobilul marca Crown Victoria, în care se simțea un miros stătut și pe care șiroia ploaia, tot nu reușiserăm să scăpăm de amintirea asta care scăpăra-ntre noi ca fulgerele de afară. Richie îmi citi neliniștea de pe chip.

— N-am de gând să *fac* vreo mișcare, stărui el. N-aș face asta niciodată – doar că nu mă pricep să-mi ascund sentimentele, Lindsay. Știu că ești cu Joe. Înțeleg asta. Vreau doar să știi că mă simt de parc-aș avea o săgeată-n inimă. Și că aș face orice pentru tine.

— Rich, nu pot, am spus uitându-mă-n ochii lui care exprimau durere și neștiind cum să repar lucrurile.

— Ah, frate, spuse el acoperindu-și fața cu mâinile și scoțând un mârâit prelung. Pe urmă, lovi volanul de câteva ori înainte să ducă mâna la cheia din contact și să pornească din nou motorul.

Mi-am pus mâna pe-ncheietura lui.

— Rich, vrei un alt partener?

— Lindsay, șterge ultimele patruzeci și două de secunde, vrei? spuse el râzând. Sunt un netot și-ți cer scuze.

— Vorbesc serios.

— Nici nu mă gândesc. Scoate-ți asta din cap.

Rich se uită-n oglinda retrovizoare și-și făcu loc în șuvoiul de mașini.

— Țin doar să-ți amintesc, spuse el schițând un zâmbet chinuit, că, atâta vreme cât am lucrat cu Jacobi, nu s-a-ntâmplat nimic de genu' ăsta.

Capitolul 30

Orașul Colma din California are o rată a mortalității foarte ridicată. Raportul dintre cei de sub pământ și cei de deasupra e de aproximativ doisprezece la unu. Mama mea e îngropată la cimitirul Cypress Lawn în Colma, la fel și mama lui Yuki, iar acum Kelly Malone și fratele ei, Eric, își îngropau părinții tot aici.

Un observator de rând ar fi putut crede că-s singură.

Am depus flori la piciorul unui bloc de granit de culoare roz, pe care erau gravate numele „Benjamin și Heidi Robson”, doi oameni pe care nu-i cunoșteam. Apoi m-am așezat pe-o bancă la treizeci de metri de locu-n care briza cu miros de iarbă umfla foile cortului sub care avea loc înmormântarea soților Malone.

În tocul de sub geaca albastră aveam pistolul meu Glock, iar sub cămașă, microfonul prin care țineam legătura cu mașinile de patrulare de la intrarea-n cimitir. Stăteam la pândă după un puști deșirat, pe nume Ronald Grayson, sau după oricine altcineva părea dubios, un străin cu-nclinații pentru tortură și crimă. Nu se-ntâmpla de fiecare dată, dar unii criminali nu se puteau abține să n-asiste la sfârșitul spectacolului, să nu facă o reverență imaginară.

Speram să fie ziua noastră norocoasă.

În timp ce pândeam, i-am putut vedea pe Kelly Malone stând cu fața la un grup de cincizeci de persoane și cu spatele la cele două sicrie, și pe Richie cu ochii ațintiți asupra lui Kelly care-și ținea discursul elogios. N-am putut prinde niciun cuvânt, ci numai zgomotul produs de o mașină de tuns iarba din depărtare și, nu cu mult după asta, scârțâitul scripeților care coborau sicriile-n pământ. Kelly și fratele ei aruncară fiecare câte un pumn de pământ în

mormintele părinților lor și se-ndepărtară.

Kelly se cuibări la pieptul lui Rich care o luă-n brațe.

Era ceva-nduioșător și familiar în felu-n care se potriveau unul cu celălalt, de parcă înc-ar mai fi format un cuplu. Am simțit o arsură puternică-n măruntaie, pe care-am încercat s-o sting. Când Kelly și Rich au ieșit de sub cort și, alăturându-se preotului, au apucat-o în direcția mea, m-am întors înainte ca aceștia să se-apropie suficient încât să-mi vadă ochii.

— Sunt Boxer, am spus, vorbind în gulerul cămășii. Mă pregătesc să intru.

Capitolul 31

Aflat la două cvartale depărtare, vizavi de Palatul de Justiție, pubul MacBain's Beers O' the World² este birtul preferat al avocaților și al polițiștilor sau al oricui nu e deranjat să stea la o masă de mărimea unui șervet și să țipe ca să se poată-nțelege.

Cindy și Yuki au nimerit la o masă de lângă fereastră, Yuki cu spatele lipit de tocul ușii, iar Cindy fiind deranjată de fiecare dată când bărbatul din spatele ei se mișca. Cindy era hipnotizată de gesturile cu care Yuki își însoțea fiecare cuvânt. Yuki avea la dispoziție douăzeci de minute ca să mănânce și s-o șteargă, și-și iuțise debitul verbal și așa precipitat, ca să se-ncadreze în timpul alocat.

— M-am așezat în genunchi pentru cazul ăsta, spuse Yuki îndesându-și în gură un cartof prăjit furat din farfuria lui Cindy, repetându-i ceea ce-i mai povestise deja de zeci de ori. Aveam trei oameni la rând înaintea mea, iar Câinele Roșu i-a sărit din cauza cazului Brinkley.

Leonard Parisi, cunoscut și sub numele de Câinele Roșu, era șeful lui Yuki, renumitul procuror adjunct cu părul roșcat, semănând cu un buldog, iar Brinkley, mai exact Alfred Brinkley, era „ucigașul de pe feribot”, inculpatul primului caz important al lui Yuki de când lucra pentru procuratură. Procesul lui Brinkley încinsese spiritele, opinia publică fiind revoltată că un debil mintal secerase cinci persoane care se bucurau de-o plimbare cu feribotul de-a lungul golfului, într-o zi de sâmbătă.

— E destul de ironic, îi spuse Yuki lui Cindy. Vreau să spun că-n căzu' Brinkley aveam *toate* dovezile necesare:

² Berile lui MacBain adunate de prin toată lumea.

arma, mărturisirea, două sute de martori, până și nregistrarea execuțiilor, în căzu' Junie Moon se-ntâmplă exact opusu'.

Se opri din vorbit exact cât să soarbă cu paiul din cola dietetică pe care și-o comandase, până ce paharul se goli.

— Nu-i nici urmă de arma cu care s-a comis crima, de cadavru sau de martori – avem doar mărturia retrasă a unei dudu' care-i atât de-ngustă, încât mi-e greu să cred că e-n stare să fiarbă un ou. N-am voie să pierd, Cindy.

— Las-o mai moale, scumpo. Doar n-ai de gând să...

— Aș putea. Aș putea, dar n-am s-o fac. Iar mai nou, Junie are un alt avocat.

— Pe cine?

— Pe L. Diana Davis.

— Mamă, mamă.

— Aha. Cireașa de pe tort. Mă-nfrunt c-o feministă mare și tare, care calcă pe cadavre. A, uitasem. Un scriitor care lucrează la o carte despre Michael Campion s-a ținut după mine toată săptămâna. Îl cheamă Jason Twilly și vrea să-ți vorbească.

— Jason Twilly? Autoru' bestsellerurilor ăloră bazate pe crime reale?

— Aha. El e tipu'.

— Yuki, Jason Twilly e un colos. O vedetă.

— Asta pretinde și el, spuse Yuki râzând. I-am dat numărū' tău. Vrea doar câteva amănunte despre mine. Nu-mi pasă de ceea ce-i spui atâta vreme cât nu-i spui c-am intrat în panică.

— Mare figură mai ești, știi asta?

Yuki râse.

— Vai. Trebuie să plec, spuse ea punând o bancnotă de douăzeci de dolari sub unul dintre colțurile coșului de pâine.

Am o-ntâlnire cu Câinele Roșu. Cindy, erau trei oameni la

rând înaintea mea. Știi, dac-ar fi-ncredințat căzu' ăsta oricui altcuiva-n afară de mine, mi-aș fi făcut felu'. Așa că nu-mi rămâne decât să *câștig*.

Capitolul 32

Cindy intră în barul din incinta hotelului St. Regis, amplasat în intersecția Third cu Mission Street, din animatul cartier Soma. Jason Twilly era cazat acolo pe perioada procesului, fiind cu siguranță locul cel mai indicat în care puteai sta.

Twilly se ridică în picioare când Cindy se apropie de masa la care era așezat. Era un bărbat de patruzeci și trei de ani, care păstra aparența tinereții, înalt, slab, cu trăsături pe care nu le vedeai la oricine și pe care Cindy le recunoscuse de pe copertele cărților sale și din profilul publicat de curând în revista *Entertainment Weekly*.

— Sunt Jason Twilly, se prezintă el întinzând mâna.

— Bună, sunt Cindy Thomas. Scuze c-am întârziat, spuse ea după ce alunecă în scaunul tras de el.

— Nicio problemă. Am profitat de răgaz ca să reflectez în liniște.

Cindy îl verificase pe Twilly înainte de întâlnire, aflând, față de ceea ce știa deja, că era foarte inteligent, calculat și talentat, și cam lipsit de scrupule. Un jurnalist scrisese că Twilly continua munca lui Truman Capote, din romanul *Cu sânge-rece*, subliniind că scriitorul avea talentul rar întâlnit de a intra în mintea criminalilor umanizându-i, astfel încât cititorii să-i poată privi aproape ca pe niște prieteni.

Cindy nu putea să-și îngăduie să se bucure de atmosfera localului sau de compania lui Jason Twilly, ca să nu-și lase garda jos. Își făcea griji pentru Yuki și se întreba cum avea să o portretizeze Twilly și dacă faptul că următoarea lui carte era despre Michael Champion avea să o afecteze în bine sau în rău pe prietena ei. Chiar dacă lui Yuki nu părea să-i pese, Cindy știa că Twilly ar fi folosit orice ar fi putut scoate de la ea în

interes personal.

— Tocmai ce-am terminat *Malvo*, spuse Cindy făcând referire la cartea de mare succes a lui Twilly despre lunetistul din Washington care, împreună cu partenerul lui machiavelic, ucisese zece oameni și ținuse capitala sub teroare în timpul vânătorii lor de o lună.

— Ce părere ai? întrebă Twilly zâmbind. Avea un zâmbet fermecător, pieziș, care îi făcea colțul stâng al gurii să se ridice, iar cozile ochilor să se încrețească.

— M-a făcut să-i privesc pe adolescenți într-o cu totu' altă lumină.

— Am s-o iau ca pe-un compliment, spuse Twilly. Ce vrei să bei?

Twilly o chemă pe chelneriță la masă, comandă vin pentru Cindy și apă minerală pentru el, și îi spuse lui Cindy că, de vreme ce Yuki era cea care avea să reprezinte acuzarea în procesul lui Junie Moon, voia s-o vadă prin ochii celei mai bune prietene a ei.

— Am vorbit cu câțiva dintre profesorii ei de la Boalt Law, îi spuse Twilly lui Cindy. Și cu câțiva dintre foștii colegi de la Duffy și Rogers.

— Se-ndrepta vertiginos și sigur către poziția de partener la firma aia, spuse Cindy.

— Da, din câte-am auzit. Yuki mi-a povestit că, după ce mama ei a fost omorâtă la Spitalul Municipal, și-a pierdut interesul pentru cazurile civile, preferându-le, în schimb, pe cele penale.

— Exact.

— Ce spune asta despre ea? Că e feroce? Ranchiunoasă?

— Încerci să-mi întinzi o capcană, pară Cindy râzând. Ți-a lăsat impresia c-ar fi răzbunătoare?

— Deloc, răspunse Twilly aruncându-i încă unul dintre zâmbetele lui năucitoare. Deși, poate partea cu ferocitatea e

adevărată, completă el. Am văzut-o pe Yuki în acțiune în cazul Brinkley.

Twilly îi povesti lui Cindy că încheiase deja un contract cu editorul său, prin care se angajase să scrie biografia neautorizată a lui Michael Campion, când băiatul dispăruse.

— Părea un mister fără rezolvare până ce poliștii să găsească un suspect și s-o pună sub acuzare pe Junie Moon, spuse Twilly. Iar când am auzit că Yuki Castellano urma să fie avocatul acuzării în procesul intentat lui Moon pentru uciderea lui Michael, nici nu mi-am dorit mai mult. M-aștept să iasă un proces pe cinste. Și ceea ce-mi place mai mult și mai mult la Yuki Castellano sunt pasiunea și-ndrăzneala ei.

Cindy dădu din cap în semn de aprobare și spuse:

— L. Diana Davis ar face bine să vină pregătită.

— Ce interesant! exclamă Twilly, pentru că tocmai mă gândeam, Cindy, că Yuki e norocoasă să aibă o prietenă ca tine. Vreau să spun, cu tot respectul care i se cuvine lui Yuki, că Davis are să șteargă cu ea pe jos.

Partea a doua
HABEAS CORPUS
(Să vină inculpatul)

Capitalul 33

Yuki își făcu loc printre reporterii și cameramanii ce roiau în jurul ei încă de când își parcase mașina. Își săltă geanta mai sus pe umăr, își înșfăcă servieta și porni către stradă, urmată de jurnaliștii care o întrebau în gura mare despre cum credea că avea să se desfășoare procesul și dacă avea vreo declarație de făcut.

— Nu acum, oameni buni, răspunse ea. Nu vreau să țin Curtea în așteptare. Își plecă ușor capul, își făcu loc prin mulțime ca să ajungă în intersecție și dădu cu ochii de convoiul de dube cu antene satelit și de platourile improvizate pe Bryant Street: reporterii locali, dubele canalelor de știri, echipele trimise de televiziuni se strânseseră acolo ca să transmită procesul lui Junie Moon.

Semaforul își schimbă culoarea și Yuki traversă strada flancată de gloata de reporteri. Se îndreptă către Palatul de Justiție și intră în masa de oameni adunați la baza treptelor de granit. Len Parisi îi spusese că avea să se ocupe el de întrebările presei, dar în momentul acela era prins într-un ambuteiaj provocat de un camion care transporta ulei și care se răsturnase pe autostradă, blocând toate benzile și făcând ca mașinile, pierdute de sub control, să intre una într-alta.

Cum Parisi nu știa când avea să ajungă la tribunal, Yuki își petrecuse o jumătate de oră la telefon, recapitulând cu el pledoaria de deschidere, motiv pentru care sosise la mustață. Urcă treptele tribunalului cu pași hotărâți și cu privirea ațintită înainte, și aruncă un „Nu pot vorbi acum, îmi pare rău” unei cete de reporteri strânși la ușile masive, din oțel și sticlă, de la intrarea în Palatul de Justiție. Iar pe urmă, spre mâhnirea ei, *nu putu deschide ușile.*

Un reporter de la KRON îi ținu ușa, după care îi făcu cu

ochiul și îi spuse: „Pe mai târziu, Yuki.”

Yuki își aruncă servieta și geanta pe masă, ca să fie verificate, trecu de detectoarele de metale fără vreun incident, îi mulțumi gardianului care-i urase succes și o apucă înspre scări, urcându-le în fugă, ca să ajungă la etajul doi.

Sala de judecată, cu pereții îmbrăcați în lambriu auriu din stejar, era plină până la refuz. Yuki își ocupă locul la masa acuzării, făcând schimb de priviri cu Nicky Gaines, colegul ei cu ochi bulbucați, transpirat, care o seconda și care arăta la fel de temător ca ea.

— Unde-i Câinele Roșu? întrebă el.

— E blocat în trafic.

Aprodul curmă murmurul din sală somând audiența să se ridice, iar judecătorul Bruce Bendinger ieși printr-un panou aflat în spatele scaunului judecătoresc și luă loc între steagul național și cel al Californiei.

Bendinger avea șaiszeci de ani, părul cărunt și se refăcea după o operație de înlocuire a genunchiului. Gulerul cămășii ce se ițea din robă era roz, iar cravata din satin cu dungi era de un albastru intens. Yuki observă fruntea încrețită a lui Bendinger și își spuse că judecătorul, de obicei relaxat, părea destul de întors pe dos chiar înainte ca procesul să înceapă. Bănuie că genunchiul îi făcea zile fripte.

Yuki nu acordă prea mare atenție indicațiilor judecătorului către juriu. Se folosi de prilej ca să se uite pe furiș la L. Diana Davis, avocata floroasă și nemiloasă a lui Junie Moon.

Davis era trecută de cincizeci de ani și avea douăzeci de ani de experiență în apărarea femeilor abuzate și maltratate. În dimineața aceea, își făcuse apariția într-unul dintre costumele roșii care o consacraseră, la care asortase ruj roșu aprins și bijuterii masive, și avea părul scurt și argintiu aranjat în valuri țepene. Davis arăta pregătită de o apariție la știrile de seară, iar Yuki nu se îndoi câtuși de puțin că avea

să aibă parte de ea – fiecare pauză aducându-i un alai de reporteri care s-o venereze cu microfoanele și cu camerele lor de luat vederi.

În momentul acela, Yuki își dădu seama că nu îi provocau neliniște numai presiunea procesului și atenția agasantă a presei; mai era și Junie Moon, stând lângă avocata ei și arătând atât de neajutorată și de vulnerabilă în costumul ei crem cu guler de dantelă, încât părea aproape diafană.

— Sunteți gata, domnișoară Castellano? îl auzi pe judecător întrebând-o.

— Da, domnule judecător, răspunse Yuki și, împingându-și scaunul înapoi, merse la tribună, verificând dacă era încheiată la sacoul cu un singur nasture și simțind fiori pe șira spinării, când cele două sute de perechi de ochi se ațintiră asupra ei. Șovăi preț de o clipă în fața prezidiului.

După ce le zâmbi juraților, Yuki își începu cea mai importantă pledoarie de deschidere din cariera ei.

Capitalul 34

— Doamnelor și domnilor, spuse Yuki de la pupitru. Multe se cunosc despre viața lui Michael Champion. Din păcate, procesul acesta este prilejuit de *moartea* lui. În noaptea de 21 ianuarie, Michael Champion, un băiat de optsprezece ani, a mers la casa acuzatei, Junie Moon – și nu a mai fost văzut niciodată. Domnișoara Moon este prostituată. Menționez acest lucru, întrucât dumneaei l-a cunoscut pe Michael tocmai prin prisma profesiei. Acuzarea vă va aduce în față martori, colegi de-ai victimei, care vor mărturisi că Michael plănuise de mult să-i facă o vizită domnișoarei Moon ca să-și piardă virginitatea. Pe 21 ianuarie, a reușit, în sfârșit, să facă acea vizită. Iar Michael nu numai că și-a pierdut virginitatea, dar și-a pierdut și *viața*. Acest lucru n-ar fi trebuit să se întâmple. Michael n-ar fi trebuit să moară. Iar dacă acuzata ar fi dat dovadă de responsabilitate și s-ar fi purtat *omenește*, Michael ar fi fost acum printre noi. Însăși acuzata ne-a povestit cu lux de amănunte ce s-a întâmplat cu Michael după ce acesta i-a pășit pragul, spuse Yuki arătând către Junie Moon. Ne-a mărturisit. A recunoscut în fața polițiștilor că l-a lăsat pe Michael să moară și că i-a aruncat rămășițele așa cum arunci gunoiul.

Yuki relatează juriului, pe rând, recunoașterea vinovăției de către Junie Moon și detaliile morții lui Michael Champion, ale dezmembrării înfiorătoare a cadavrului și ale aruncării lui la ghenă, detalii furnizate de aceasta. Pe urmă, se întoarse cu spatele la acuzată și, lăsându-și notițele pe pupitru, se îndreptă către boxa juraților, sincronizându-și pașii cu ritmul gândurilor.

Nu-i mai păsa de absența Câinelui Roșu, de reporterii însetați de senzațional, care umpleau sala pe jumătate, sau

de inocența de domnișoară de onoare afișată de Junie Moon.

Își concentrase toată atenția asupra juriului.

— Doamnelor și domnilor, continuă ea. Polițiștii au pus cap la cap informații care duc la acuzată la trei luni încheiate după dispariția lui Michael Campion. Rămășițele nu i-au fost recuperate pur și simplu pentru că era prea târziu. Apărarea va pretexta spunând că „Fără cadavru nu există nici crimă” sau că domnișoara Moon trebuie să fi fost hărțuită de polițiști, dat fiind că între timp și-a retras mărturia, sau că Statul nu are un caz solid. Acest lucru *nu* este adevărat. Nu avem nevoie de probe fizice. Avem, în schimb, probe indirecte din belșug.

Yuki merse de la un capăt la altul al boxei juriului, ștergând balustrada cu mâna și simțind puterea și vibrația pledoariei ei, simțind nu numai că jurații erau de partea ei, dar și că îi sorbeau fiecare cuvânt. Cât despre ea, avea de gând să le dea tot ceea ce doreau.

— Domnișoara Moon este acuzată de compromiterea probelor și de omor prin imprudență, îi informă Yuki pe jurați. Ca să putem dovedi crima, trebuie să dovedim *reaua intenție*. Așa este formulată legea. Reaua intenție poate fi dedusă din faptul că persoana în cauză a acționat în așa fel încât să poată fi catalogată drept posesoarea *unei inimi lipsite de omenie*. Reflectați la expresia aceasta: *o inimă lipsită de omenie*. Acuzata ne-a mărturisit că Michael Campion a rugat-o să cheme ajutoare, dar că nu a făcut-o, deoarece era mai important să se protejeze *pe sine*. L-a lăsat să moară când ar fi putut să-l salveze.

Acesta este cel mai edificator exemplu de acțiune dictată de o inimă lipsită de omenie. Din acest motiv, Poporul o acuză pe Junie Moon de crimă și se angajează ca pe parcursul procesului să demonstreze că este vinovată fără urmă de îndoială.

Capitolul 35

L. Diana Davis apucă marginile pupitrului și îl potrivi până când fu exact față în față cu boxa juriului. Apoi își ridică privirea asupra juraților și spuse:

— Bună dimineața. Aș vrea să mulțumesc acuzării fiindcă mi-a rostit pledoaria de deschidere. Ne-a ajutat pe toți să economisim timp.

Râsetele din galerie o destinseră pe Davis, care se bucură să îi vadă pe câțiva dintre jurați amuzându-se la rîndul lor. Își puse o mână pe șold, zâmbi și continuă:

— Țineți minte sloganul din reclama aceea? Unde-i carnea? Asta aș vrea să știu și eu, și sunt sigură că și dumneavoastră veți dori să știți asta. După cum tocmai vi s-a spus de către procuror, doamnelor și domnilor, cazul este nul. Dacă tânărul în cauză n-ar fi fost o celebritate, mă-ndoiesc că procurorul districtual ar fi avut tupeul să aducă acest caz în fața curții. Domnișoara Castellano are dreptate când spune că fără cadavru nu există nici crimă. Nu numai că n-a fost găsit cadavrul, dar n-a fost găsită nici arma crimei, iar cu tot progresul medicinei legale din zilele noastre, n-a fost găsită nici măcar o urmă microscopică de probă la așa-zisul loc al crimei. A, da, zise Davis ca și cum ar fi făcut o paranteză. După ce a fost supusă unui interogatoriu *solicitant* și, aș putea spune năucitor, de către polițiști, clienta mea a recunoscut o crimă pe care n-a comis-o. Un expert în psihologia martorilor ar invoca un anume sindrom al falselor mărturii, semn al abuzului emoțional suferit de domnișoara Moon. Clienta mea vă va povesti cu gura ei ce s-a întâmplat în noaptea de 21 ianuarie. Tot ce are acuzarea de prezentat este o mărturisire ulterior retrasă a unei tinere femei înspăimântate și intimidată de o echipă de inspectori de la

Omucideri, agresivi și motivați să-și atingă scopul, adică să găsească un *țap ispășitor* pentru dispariția fiului guvernatorului. Au ales-o pe Junie Moon. În următoarele zile, veți asista la acuzațiile strigătoare la cer care i se aduc. Vor lipsi probele ADN, și nu vă așteptați ca Henry Lee să intre în sală aducând poze cu pete de sânge ca să vă povestească felul în care s-a comis așa-zisa crimă. Nici măcar Ricardo Malcom, fostul iubit al domnișoarei Moon, nu va fi citat ca martor al acuzării, întrucât le-a spus polițiștilor că Junie nici nu l-a întâlnit pe Michael Campion, ba mai mult, că nu s-a întâmplat nimic. Deci ce s-a întâmplat până la urmă cu Michael Campion? Noi știm – toată planeta știa – că Michael Campion suferea de o boală de inimă congenitală, care-i pune în pericol viața, și că fiecare zi trăită putea să fie ultima pentru el. *Ceva* i s-a întâmplat după ce a plecat de acasă în noaptea de 21 ianuarie. Nu știm despre ce a fost vorba, dar nu este treaba noastră sau a dumneavoastră să facem speculații. Când veți fi urmărit procesul până la capăt, acuzarea vă va cere s-o găsiți pe inculpată vinovată fără urmă de îndoială, dar bunul-simț vă va spune că domnișoara Moon *nu* se face vinovată de niciuna dintre acuzațiile care i se aduc. Clienta mea *nu* este vinovată de compromiterea probelor și *nici* nu a ajutat la dezmembrarea vreunui cadavru în cada ei sau la aruncarea acestui cadavru. Junie Moon este la fel de vinovată de crimă pe cât sunt și eu.

Capitalul 36

Mi-am auzit numele strigat de aprod, m-am ridicat de pe banca din hol, am împins uşile duble ce dădeau din vestibul în sala de judecată şi am traversat culoarul cu paşi mari. În timp ce mă apropiam de boxa martorilor, am fost întâmpinată de capetele întoarse ale audienţei, reamintindu-mi cât de mult cântărea mărturia mea în câştigarea procesului şi că L. Diana Davis avea să facă tot ce-i stătea-n putinţă ca să mă zdrobească.

Am jurat să spun adevărul şi am luat loc, iar buna mea prietenă, Yuki, mi-a pus întrebări preliminare din care reieşeau experienţa şi gradul meu de ofiţer.

Pe urmă, m-a-ntrebat:

— Domnişoară sergent Boxer, aţi interogat-o pe acuzată pe 19 aprilie?

— Da. Eu şi inspectorul Richard Conklin am interogat-o mai întâi în casa dumneaei, iar mai apoi în aripa sudică a Departamentului de Poliţie din San Francisco, la etajul trei al clădirii.

— V-a lăsat impresia că ar fi fost înspăimântată, nervoasă ori intimidată?

— Dimpotrivă, părea destul de-n largul ei. De fapt, a acceptat să vină la Palatul de Justiţie pentru a fi interogată.

— Aţi întrebat-o, cu ocazia aceea, despre Michael Champion?

— Da, am întrebat-o.

— Şi care a fost răspunsul dumneaei? Întrebă Yuki.

— La-nceput ne-a spus că nu-l văzuse-n viaţa ei pe Michael Champion. Cu aproximativ două ore mai târziu, ne-a cerut să oprim camera de filmat.

— Şi ce a urmat?

Ca răspuns la-ntrebările lui Yuki, am reprodus în fața juriului ceea ce Junie ne spusese mie și lui Conklin – respectiv, cum murise victima, că-l chemase pe Ricky Malcom și ceea ce făcuseră cu cadavrul lui Michael Campion.

— Ați avut vreun motiv să-i puneți la îndoială spusele? întrebă Yuki.

— Nu, mi s-au părut destul de convingătoare.

— Ați mai interogat-o pe acuzată și cu altă ocazie?

— Da. Am vizitat-o câteva zile mai târziu la închisoarea pentru femei. Speram ca domnișoara Moon să-și amintească numele orașului unde dumneaei și iubitul dumneaei aruncaseră rămășițele domnului Campion.

— Și a reușit să și-l amintească?

— Da. Era vorba despre orașul Jackson, aflat la trei ore și jumătate spre nord, în districtul Amador.

— Ca să fie totul clar, aceasta se petrecea la un al doilea interogatoriu?

— Exact.

— Acuzata a fost supusă vreunei forme de presiune?

— *Obiectez.* Se încurajează speculațiile, tună Davis.

— Se aprobă, veni răspunsul fulger al judecătorului Bendinger.

— Am să reformulez, spuse Yuki. Ați amenințat-o cumva pe acuzată? I-ați interzis să mănânce, să bea apă sau să doarmă?

— Nu.

— V-a dat informațiile acestea din proprie inițiativă?

— Da.

— Vă mulțumesc, domnișoară sergent, îmi spuse Yuki. Nu mai am întrebări.

Pe urmă, m-am trezit față-n față cu L. Diana Davis.

Capitolul 37

Spre surprinderea mea, L. Diana Davis era minionă, avea în jur de 1,60 m, și am dedus că prim-planurile de la televizor și reputația o hiperbolizaseră.

— Domnișoară sergent Boxer, începu Davis. Sunteți inspector la Omucideri de mai bine de zece ani. Ați investigat sute de cazuri de omucidere. Ați interogat mii de suspecți și știați că va veni o zi în care veți sta într-o sală de judecată și ne veți povesti ce s-a întâmplat în cazul construit împotriva lui Junie Moon. Este adevărat?

— Da.

— Cum ați reușit, până la urmă, să smulgeți mărturia de la acuzată, domnișoară sergent? I-ați spus că accidente de genul acesta se petrec tot timpul? Că n-a fost vina ei?

Știam al dracului de bine că trebuie să răspund scurt și la obiect, dar, uitându-mă la expresia lui Davis, care aducea când cu a unei bunicuțe blajine, când cu a unui bulldog, am simțit nevoia să-mi las gura să mi-o ia pe dinainte.

— E posibil să fi spus astfel de lucruri. Interogatoriile nu-s făcute toate după același calapod. Uneori trebuie să ridici vocea sau să te-arăți înțelegător, iar alteori trebuie să minți persoana pe care-o interoghezi, am spus. Interogatoriile impun anumite limite legale, iar eu și partenerul meu n-am depășit acele limite.

Davis zâmbi, se răsuci și merse către juriu, după care se întoarse cu fața către mine.

— Așa să fie? spuse ea. Dacă nu mă înșel, ați declarat că acuzata v-a cerut să opriți camera în timpul interogatoriului de la secția de poliție.

— Întocmai.

— Să văd dacă am înțeles bine, domnișoară sergent. Ați

înregistrat totul – până în punctul în care domnișoara Moon a „mărturisit”. Mărturisirea nu e pe casetă.

— Mi s-a părut că acuzata se codea să vorbească din cauza camerei pornite. Așa că, atunci când mi-a cerut s-o opresc, am făcut-o. După aceea ne-a povestit ce se întâmplase.

— Și cum ar trebui să interpretăm faptul că ați înregistrat tot ceea ce femeia aceasta avea de spus, *mai puțin mărturisirea*? Din câte presupun, insinuați că acuzata a dat dovadă de precauție când v-a cerut să opriți camera, spuse Davis ridicând din umeri și influențându-i pe jurați să creadă, prin mesaje nonverbale, că-ndrugam numai verzi și uscate. Sugerati că a fost suficient de alunecoasă încât să mărturisească neoficial.

— Nu există așa ceva...

— Vă mulțumesc, domnișoară sergent. Am terminat cu martorul acesta, zise Davis.

Yuki sări-n picioare și spuse:

— Cer permisiunea să reinteroghez martorul, domnule judecător.

— Puteți începe, domnișoară Castellano, admise judecătorul.

— Domnișoară sergent Boxer, este obligatoriu să înregistrați mărturiile?

— Nicidecum. Mărturia rămâne mărturie fie că-i scrisă sau verbală, înregistrată sau nu. Prefer să am o mărturie înregistrată, dar nu-i obligatoriu.

Yuki dădu din cap.

— V-ați gândit vreo secundă la ceea ce domnișoara Moon urma să vă spună după ce v-a cerut să opriți camera?

— Nici măcar o secundă. Am oprit camera pentru că ne-a cerut acest lucru – și am crezut că era singurul mod prin care puteam scoate adevărul de la dumneaei. Și știți ce,

domnișoară Castellano? *A funcționat!*

Capitalul 38

Yuki și-ar fi dorit ca toți martorii ei să fie la fel de buni ca Rich Conklin. Rich era de nădejde. Inspira încredere. Te ducea cu gândul la un tânăr ofițer de armată, la un fiu bine-crescut. Nu strica nici că aveai la ce te uita. Îndrumat de întrebările lui Yuki, Conklin povesti cu cordialitate juriului că intrase la Departamentul de Poliție din San Francisco în urmă cu cinci ani și că lucra la Omucideri de doi ani.

— Ați interogat-o pe inculpată în noaptea de 19 aprilie? îl întreabă Yuki.

— Eram cu domnișoara sergent Boxer când am stat de vorbă cu domnișoara Moon.

— Ați început discuția având vreo idee preconcepută despre vinovăția sau nevinovăția dumneaei?

— Nici pe departe.

— I-ați citit domnișoarei Moon drepturile de care beneficiază?

— Da, i le-am citit.

— Din câte înțeleg, domnișoara Moon nu se afla în arest când i-ați citit drepturile, prin urmare, de ce ați prevenit-o că orice spune poate fi folosit împotriva ei?

— Mi-am încercat norocul, îi spuse Conklin lui Yuki.

— Puteți să explicați juriului la ce vă referiți când spuneți că v-ați încercat norocul?

Conklin își trecu mâna prin şuvița de păr castaniu ce îi acoperea fruntea, dezvelindu-și ochii.

— Sigur. Să presupunem că i-aș spune unui suspect: „Vreau să vă interoghez. Puteți veni până la secție?” Iar suspectul vine din proprie inițiativă. Persoana-n cauză e liberă să nu ne răspundă la întrebări sau să plece oricând dorește. De vreme ce nu e reținută, nu e obligatoriu să-i citim

drepturile înainte să ne-așezăm la discuții.

Conklin se făcu comod în scaun și continuă:

— Dar, vedeți dumneavoastră, dacă persoana devine dintr-odată precaută, poate cere să vadă un avocat care ar pune capăt interogatoriului. Sau persoana respectivă poate pur și simplu să plece. Și am fi nevoiți să-i dăm drumul, întrucât nu se află-n stare de arest.

— Dacă înțeleg bine, domnule inspector, ați luat măsuri de precauție ca, în cazul în care domnișoara Moon se autoincrimina, să fi fost din start acoperiți prin faptul că fusese avertizată că orice spunea putea fi folosit împotriva ei?

— Întocmai. M-am gândit că domnișoara Moon era singurul martor pe care-l aveam și un posibil suspect într-o infracțiune gravă, și n-am vrut să risc să fim nevoiți să oprim interogatoriul și să-i citim drepturile dacă se dovedea că are vreo legătură cu dispariția lui Michael Champion. Asta ar fi putut întrerupe interogatoriul. În afară de adevăr, mai voiam să descoperim și unde se află Michael Champion.

— A cerut domnișoara Moon să vadă un avocat?

— Nu.

— V-a dat amănunte despre moartea lui Michael Champion și despre aruncarea cadavrului?

— Da, ne-a dat.

— Domnule inspector Conklin, care a fost atitudinea acuzatei din timpul mărturisirii făcute în prezența dumneavoastră și a domnișoarei sergent Boxer?

— Mi-a părut tristă și chinuită de remușcări.

— Din ce ați dedus acest lucru?

— A plâns, răspunse Conklin. A spus că-i pare rău și că-și dorește să poată schimba tot ce s-a-ntâmpnat.

Capitalul 39

— Domnule inspector Conklin, spuse Davis zâmbind. Păreți a fi un ofițer de poliție foarte inteligent.

Yuki deveni încordată. Aproape că o putea vedea pe Davis întinzând capcana, punându-i momeală și legând-o de copac. Conklin se mulțumi să se uite la Davis până când aceasta i se adresă din nou.

— Este adevărat că inculpata a negat de la bun început că l-ar cunoaște pe Michael Campion?

— Da, dar în nouăzeci și nouă la sută dintre cazuri, suspectul susține că n-a comis fapta.

— Ați interogat o sută de suspecti?

— E o figură de stil. Nu rețin câți suspecti de crimă am interogat. Nu prea mulți.

— Înțeleg, spuse Davis. Ar fi tot o figură de stil dacă am spune că dumneavoastră și domnișoara sergent Boxer mi-ați păcălit și hărțuit clienta până când aceasta a mărturisit?

— Obiectez! strigă Yuki de pe scaun.

— Se aprobă.

— Am să reformulez. După cum știm cu toții, „mărturisirea” domnișoarei Moon, spuse Davis făcând semnul universal recunoscut al ghilimelelor cu primele două degete de la fiecare mână, n-a fost înregistrată, nu-i așa?

— Așa este.

— Deci nu se cunoaște tonul aceluia interogatoriu sau mă-nșel?

— Presupun că nu vă rămâne decât să-mi dați crezare, spuse Conklin.

Davis zâmbi, pregătindu-se să-și lanseze atacul.

— Domnule inspector, ați luat notițe pe baza declarației domnișoarei Moon?

— Da.

— Am cerut să văd acele notițe în timpul schimbului de probe, spuse Davis, dar am fost informată că nu le mai aveți.

Obrajii lui Conklin luară foc.

— Așa este.

— Vreau să mă asigur că înțeleg ceea ce ne spuneți, domnule inspector, continuă Davis pe tonul arogant pe care și-l perfecționase de-a lungul zecilor de ani și pe care-l folosea și cu ocazia aceasta în încercarea de a-l ataca și umili pe Conklin. Vă ocupați de investigarea unei posibile crime. Din câte ne-ați spus, domnișoara Moon era martorul principal sau poate chiar suspectul. N-ați înregistrat mărturisirea, așa că ați consemnat-o. Ați făcut acest lucru cu scopul de a aduce în fața curții și a juriului mărturisirea acuzatei, corect? Ca pe urmă să aruncați notițele – ne puteți spune din ce motiv?

— Mi-am folosit notițele ca suport pentru raportul pe care trebuia să-l scriu. Odată ce-am scris raportul la calculator, n-am mai avut nevoie de ele.

— Nu? Dar cum poate fi reprodus mai bine interogatoriul? Prin notițele pe care le-ați luat în seara aceea? Sau prin raportul pe care l-ați întocmit cu câteva zile mai târziu? Aveți datoria să păstrați astfel de notițe, nu-i așa? Domnule inspector?... Domnule inspector? Domnule judecător, vă rog să îndemnați martorul să-mi răspundă la întrebare.

Yuki își încleștă pumnii pe sub masă. Nu știuse că Rich își distrusese notițele, dar polițiștii de la Omucideri făceau asta tot timpul, doar că nu la vedere.

Judecătorul Bendinger se foi în scaun și-i ceru lui Conklin să răspundă la întrebare.

— Notițele mele ar fi, mai degrabă, o reproducere cuvânt cu cuvânt, dar... spuse Conklin șovăitor.

— Și cu toate acestea, ați găsit de cuviință să le aruncați?

Nu mai aveți spațiu de depozitare la Palatul de Justiție? Erau toate sertarele pline?

— Asta-i absurd.

— Nu-i așa? Întrebă Davis, lăsând întrebarea să atârne în tăcerea mormântală din sala de judecată.

— Vă amintiți *unde* anume ați aruncat notițele? La *gunoi* poate sau pe geamul de la mașină? Sau poate că ați tras *apa* peste ele?

— Domnule judecător, spuse Yuki, avocatul apărării hărțuiește martorul...

— Obiecție respinsă. Martorul poate răspunde, interveni judecătorul Bendinger.

— Le-am *tocat*, spuse Conklin, cu corzile vocale sugrumate de gulerul alb al cămășii.

— Vă rog să explicați juriului de ce v-ați tocat notițele.

Yuki văzu licărirea din ochii lui Conklin, dar nu putea face nimic ca să-l împiedice să clacheze.

— Motivul pentru care nu păstrăm notițele este ca să evităm ca avocații chițibușari să *răstălmăcească* lucrurile...

Yuki rămase cu ochii holbați la Conklin. Nu-l văzuse niciodată răbufnind. Davis îl manipulase și avea să dea cu el de pământ.

— Domnule inspector, așa v-ați purtat și când ați interogat-o pe clienta mea? V-ați pierdut cumpătul în felul acesta?

— Obiectez, domnule judecător, răsună vocea lui Yuki.

— Pe ce temeii?

— Avocatul apărării *merită* obiecția.

Bendinger nu-și putu înăbuși râsul.

— Obiecție respinsă. Aveți grijă, domnișoară Castellano. Davis zâmbi și îl privi pe Conklin în față, ținându-și o mână pe șold.

— Mai am o singură întrebare, domnule inspector Conklin.

Ați mai *tocat* și alte probe importante care mi-ar fi putut exonera clienta?

Capitolul 40

Resimțindu-se după interogatoriul la care Davis îl supusese pe Rich Conklin, și după stresul acumulat pe parcursul întregii zile de coșmar, Yuki părăsi Palatul de Justiție pe ușa din spate și ocoli câteva cvartale, verificându-și Blackberryul în timp ce mergea.

Șterse mesaje, scrise observații pentru dosar și îi trimise un e-mail Câinelui Roșu care, la ora aceea, se întorsese în biroul lui de la sediu și aștepta un raport. Intră în parcare All Day prin spate și tocmai deschisese ușa de la sedanul ei Acura gri-marونیu, când auzi pe cineva strigând-o.

Yuki se întoarse, cercetă cu privirea parcare aglomerată, îl văzu pe Jason Twilly zburdând în direcția ei pe Bryant Street, printre mașinile care mergeau în sens opus, și-l auzi strigând la ea: „Yuki, hei, așteaptă puțin”. Yuki intră pe jumătate în mașină, își puse servieta pe scaunul din dreapta și se întoarse cu fața către scriitorul arhicunoscut care se apropia de ea.

Twilly arăta nemaipomenit, se gândi Yuki în timp ce-l urmărea cum se strecoară prin parcare înțesată de mașini. Îi plăcea fiecare detaliu din felul în care se prezenta: tunsoarea, ochelarii marca Oliver Peoples care îi înrămau ochii căprui-închis, cu privirea pătrunzătoare. În ziua aceea, purta o frumoasă cămașă albastră pe sub sacoul gri care îi venea ca turnat, iar pantalonii erau încinși cu o curea simplă, marca Hermès, care trebuie să fi costat șapte sute de dolari.

Twilly se opri în dreptul ei, fiind despărțiți de ușa deschisă a mașinii, fără măcar să găfâie din cauza alergăturii.

— Hei, Jason. Ce s-a-ntâmpat?

— Nimic, spuse el uitându-se fix în ochii ei. Voiam doar să-

ți spun că ai fost marfa azi.

— Mulțam.

— Vorbesc serios. Te descurci de minune, iar felul în care tratezi cu presa arată inteligență. Davis își face campanie pe scările Palatului în timp ce tu...

— Apărarea trebuie să-ntoarcă asta-n favoarea lor, spuse Yuki. Eu trebuie să demonstrez că Junie Moon e vinovată, iar asta nu se va-ntâmpla în fața Palatului.

Twilly dădu din cap în semn de încuviințare și spuse:

— Știi, voiam să-ți spun c-am surprins o conversație pe hol din care-am reținut că Junie e cam înceată, că are IQ-ul sub medie.

— Nu mi-a lăsat impresia asta, spuse Yuki întrebându-se unde naiba bătea Twilly. Oare încerca s-o manipuleze? Sau cele șase luni de când lucra la biroul procurorului districtual o transformaseră într-o cinică?

Twilly își puse servieta jos, pe asfalt, scoase un toc de piele din buzunarul de la piept, din care luă o bucățică de material și șterse cu mișcări ușoare urmele de praf de pe ochelari.

— Din câte am înțeles, Davis are de gând să cheme un specialist în psihiatrie judiciară care să le spună juraților că Junie e redusă și impresionabilă, și că brutele de polițiști ar fi putut s-o facă să mărturisească orice.

— Păi, mulțam pentru pont, Jason.

— Pentru puțin. Ascultă, Yuki, spuse el potrivitându-și ochelarii pe nas. Ard de nerăbdare să scotocesc prin mintea aia a ta frumos mobilată. Iei cina cu mine? Te rog?

Încălțată în pantofi înguști și cu vârful ascuțit, Yuki își mută greutatea de pe un picior pe altul, iar mintea îi fugi la sticlele de bere Coors care o așteptau acasă, reci și îmbietoare. Și la câtă treabă avea de făcut.

— Nu mi-o lua-n nume de rău, Jason, dar, când lucrez la un caz, prefer să rămân singură la sfârșitu' zilei. Am nevoie

de solitudine și de timp ca să-mi limpezesc mintea...

— Yuki. Trebuie să mănânci, așa că de ce nu-mi dai voie să te răsfăț c-o cină decontată? Caviar, homari, șampanie franțuzească. Tu alegi locul. Vei fi acasă până la opt și promit să n-aduc vorba despre muncă. Va fi o cină romantică, spuse Twilly, dezlănțuind asupra ei puterea rânjelui său strâmb.

Twilly era fermecător și era *perfect* conștient de asta.

Yuki luă în răs astfel de trucuri de seducție, după care se surprinse pe ea însăși acceptând.

Capitolul 41

Steven Meacham și soția lui, Sandy, se uitau la televizor, la *48 de Ore de Mister*, în spațioasa lor casă din cartierul Cow Hollow, când auziră soneria de la ușă țărâind.

Steve o întrebă pe Sandy:

— Așteptăm pe cineva?

— Da' de unde, răspuse Sandy gândindu-se la propagandiștii care mergeau din ușă-n ușă cu ocazia disputatelor alegeri pentru conducerea școlii. Sorbi din paharul cu vin. Dacă-i ignorăm, vor pleca.

— Aș putea, oricum, să le dau câteva la coaste, să-i fac să ne taie de pe listă, spuse Meacham fandând și lovind cu pumnul prin aer, pe urmă, strecurându-și picioarele goale în mocasinii lui din piele.

Merse până la ușa de la intrare, se holbă prin fereastra în formă de evantai și putu distinge doi băieți arătoși, cam de aceeași vârstă cu fiul său, Scott, stând la ușă.

„Despre ce să fie vorba?”

Cel mai corpulent dintre ei purta un tricou de culoarea piersicii pe sub vesta de camuflaj, iar părul îi ajungea până la gulerul tricoului, făcându-l să aducă mai degrabă cu un militant dintr-o țară bananieră decât cu un republican, dar în niciun caz cu un Martor al lui Iehova. Celălalt băiat era îmbrăcat într-un stil conservator, purtând un sacou verde ecosez ce-i acoperea cămașa polo de culoarea lavandei, și avea părul mai lung în față, ca puștii din internatele englezești. Băieții țineau în mâini sticle de băutură nedesfăcute.

Meacham opri sistemul de securitate și, crăpând ușa, întrebă:

— Băieți, vă pot ajuta cu ceva?

— Mă numesc Hawk, domnule Meacham, se recomandă cel îmbrăcat în sacoul sport. El e Pidge. A, astea sunt porecele noastre de novici, adăugă el în loc de explicație. Suntem prieteni de-ai lui Scotty, știți dumneavoastră, și vrem să devenim membri ai frăției Alpha Delta Phi.

— Serious? Scotty nu ne-a anunțat...

— N-avea cum, domnule, el nu știe că suntem aici. Trebuie să facem asta pe furiș.

— Membri, ei?

Meacham își aminti cu duioșie de vremurile în care făcea și el parte dintr-o frăție.

— Și când are loc inițierea? întrebă el.

— Săptămâna viitoare, domnule, răspuse Pidge. Asta dacă reușim. Trebuie să vă punem întrebări în legătură cu Scotty, să aflăm lucruri pe care nu le știe toată lumea, și mai trebuie să punem mâna pe-o poză din fragedă pruncie, de preferat una-n care e dezbrăcat...

— Bine, fie, intrați, spuse Meacham râzând, și deschise larg ușa, invitându-i în casa lui spațioasă cu priveliștea spre golf care îți tăia respirația.

— Iubito, avem oaspeți, strigă către soția lui, conducându-i pe cei doi băieți prin hol. Hawk ca pe Ethan Hawke? Sau vreun soi de simbol al păsării, probabil.

Meacham primi sticlele de la băieți cu mulțumirile de rigoare, pe urmă deschise barul din lemn fixat în peretele livingului. Scoase paharele în timp ce băieții făceau cunoștință cu soția lui care spuse:

— Foarte frumos din partea voastră să aduceți ceva, dar chiar nu era nevoie.

— Cointreau, preciză Meacham.

Turnă lichiorul în pahare pe care apoi le împărți tuturor.

— Pentru greci.

De fapt, Meacham încerca să se lase de băut, dar Sandy

era deja pe jumătate abțiguită. Agită paharul, luă o gură și spuse:

— Ursuleț, ce-ar fi să le-arăți băieților camera lui Scotty în timp ce eu scot albumele foto?

— Eu rămân cu dumneavoastră, doamnă Meacham, spuse Pidge, ca să vă ajut s-alegeți poza potrivită.

Sandy era absorbită de albumul din poală, când umbra lui Pidge îi căzu pe față. Ridică privirea și clipi de două ori din ochii încețoșați, punând, în sfârșit, totul cap la cap. *Pidge ținea o armă îndreptată către ea.*

Sandy respiră adânc, dar Pidge își duse degetul la gură, după care spuse:

— Să nu țipi, Sandy. Fă ce-ți spun și totul va fi bine.

Capitolul 42

— Se-ngroașă gluma, le spuse Steven Meacham celor doi băieți crispându-se când Hawk îl împunse cu arma între omoplați.

— Duceți-vă și stați lângă soția dumneavoastră, domnule M., îi ordonă Hawk. Vă puteți închipui că suntem la un soi de vânătoare de comori. N-o să vă facem rău. Asta dacă nu ne *obligați*.

Meacham se duse lângă soția lui, mutându-și privirea de la o armă la cealaltă, și fugindu-i mintea la propria armă, care era înfășurată într-un prosop, pe raftul de sus al dulapului cu lenjerie. Se uită în treacăt la fața lui Sandy și văzu că începea să se trezească, încercând să înțeleagă ceea ce se petrecea.

Măcar de-ar fi știut și el.

Se întoarse către Pidge și întrebă:

— Asta-i doar o farsă pusă la cale de frăție, nu-i așa, băieți?

— Ba da, domnule, spuse Hawk din spatele lui. Vreau să vă-ntindeți pe podea cu fața-n jos.

— Ei bine, n-am de gând să fac asta, puști țicnit ce ești, ripostă Sandy agitându-și capul încoace și încolo, cu ochii scâpărându-i de furie. Ieșiți amândoi afară, acum, și spuneți-i lui Scotty să mă sune, nu contează ora...

Pidge apăru în spatele lui Sandy, ridică trăgaciul și o izbi în ceafa cu patul armei. Sandy scoase un urlet prelung și se lăsă pe vine, acoperindu-și capul cu mâinile. Steven văzu cum se prelinge sângele printre degete. Dădu să pornească spre ea, dar sunetul metalic al pedicilor ridicate îi dădu fiori și-l țintui pe loc.

Steven tot n-ar fi vrut să conștientizeze teroarea mută care

îi asalta mintea – dar nu mai putea face abstracție de ea. Puștii din fața lor aveau să-i omoare – dacă nu cumva...

— Nu vreau să te-mpușc, cucoană, spuse Pidge. Lipește-te de podea. Și tu, amice. Haide-odată.

Steven se lăsă în genunchi și imploră:

— Vom face ceea ce spuneți. Luați totul, spuse el. Luați tot ce avem. Numai nu ne faceți rău, vă rog, nu ne faceți rău.

— Îmi place atitudinea ta, spuse Pidge și îi făcu vânt lui Sandy la podea cu piciorul, rămânând în spatele ei în timp ce soțul acesteia se întindea cu fața la podeaua acoperită de covorul persan.

— Măinile la spate, dacă sunteți amabili, spuse Pidge.

Scoase o rolă de fir de pescuit din buzunarul de la spate și înfășură fibra monofilament strâns în jurul încheieturilor soților Meacham. Pe urmă, le scoase încălțăminte din picioare, trase șosetele lui Sandy și se apucă să înfășoare firul de pescuit în jurul gleznelor lui Steven Meacham.

— Am să vă fac o mică dezvăluire, continuă Pidge. De fapt, nu suntem băieți de frăție ca Scotty. Pantalonii cu bandă elastică și chiloții lui Sandy fură dați jos dintr-o singură mișcare. Sandy scoase un țipăt ascuțit.

— Unde țineți seiful, domnule M.? Care-i cifrul? întrebă Hawk.

— Nu *avem* seif, răspunse Meacham.

— Hawk, urcă înapoi la etaj, spuse Pidge. Eu am să le țin companie prietenilor noștri.

O lovi pe Sandy peste fese în joacă, râzând, în timp ce Meacham striga: „Găsiți niște bani în umidificatorul de pe comodă. Sunt ai voștri. Luați-i pe toți!”

Pidge dădu televizorul tare, rulă șosetele lui Sandy și îndesă călușurile de lână în gurile soților Meacham. În timp ce Sandy scâncea și se zvârcolea, el o plesni din nou peste fese, de data asta aproape cu tandrețe; pe urmă, fără prea

mare tragere de inimă, îi imobiliză gleznele cu fir de pescuit. Terminând cu asta, sparse gâtul celei de-a doua sticle de Cointreau lovind-o de polița șemineului. Vărsă conținutul pe un teanc de ziare de lână scaunul capitonat, într-un coș cu gheme, și îmbibă părul și îmbrăcămintea soților Meacham în timp ce Steven țipa înfundat, venindu-i să vomite.

— Eu n-aș face asta dac-aș fi-n locul tău, spuse Pidge pe un ton rezonabil. Te-ai putea îneca cu propria vomă. Asta ar fi nasol, prietene.

Hawk cobori scările ce dădeau în living cu un trabuc în gură, zgâlțâind o față de pernă burdușită.

— Marfa, spuse el rânjind. Erau vreo cinci miare în umidificator. A, am luat și o carte.

Pidge se aplecă peste Sandy Meacham care gemea, pe jumătate dezbrăcată, la picioarele sale. Îi deșurubă inelele cu diamante de pe degete, apoi țipă în urechea lui Steven Meacham.

— Ce le place oare celor ca voi să spună? Că a trăi pe picior mare e cea mai bună răzbunare? Păi, savurați-vă răzbunarea. Și mulțam pentru marfă.

— Gata? întrebă Hawk.

Pidge mângâli ceva pe carte și puse la loc capacul pixului.

— *Veni, vidi, vidi*, frate, spuse Pidge aprinzând chibrituri și lăsându-le să cadă în locurile în care vărsase băutura.

VUUUUUUM.

Camera fu cuprinsă de flăcări. Fumul se învăluură înnegrind aerul. Soții Meacham nu îi putură vedea pe cei doi tineri făcându-le cu mâna în timp ce ieșeau pe ușa din față.

Capitolul 43

Mirosul de carne arsă ne izbi înainte să trecem pragul către ruinele fumegânde ale casei familiei Meacham, din cartierul Cow Hollow. Odinioară o capodoperă arhitecturală, casa devenise o criptă.

Investigatorul de incendii, Chuck Hanni, se desprinsese din umbră ca să ne-ntâmpine. Arăta neobișnuit de obosit și de grav.

— Al doilea caz în noaptea asta, preciză el.

— Primu' aducea cumva cu ăsta? întrebă Conklin.

— Deloc. Explozie la un laborator de metadonă improvizat. Victima, aflată-n casă, a fost proiectată-n partea din spate a camionetei.

Își scutură capul.

— În schimb, ceea ce vedeți aici se înscrie-n tiparu' incendiului de la casa familiei Malone.

Intrarăm în urma lui Hanni în ceea ce fusese odinioară livingul soților Meacham. Îmi imaginam încăperea așa cum fusese înainte – tavanul demn de-o catedrală, șemineul grandios și oglinda de deasupra poliței. Acum, totul fusese redus la poleială-nnegrită de fum și la marmură străbătută de cărbune. Cadavrele zăceau unul lângă altul în apa neagră, adâncă de 7-8 cm, întinse pe burtă și cu mâinile strânse ca pentru a da un pumn, efectul încordării tendoanelor în timp ce arseseră.

— Dacă victimele au fost legate, legăturile au ars, spuse Hanni, încovoiindu-se lângă cadavre. N-are rost să prelevăm amprente. Poate mâine, pe lumină... Oricum, continuă Hanni, am găsit asta pe bufetu' din bucătărie.

Îi înmână cartea lui Conklin. Citi titlul:

— *Istoria iahtingului*. Inscripția ți-e dedicată, Rich. E-n

latină. Desprinse coperta și deschise la frontispiciu, citind cu voce tare:

— *Radix omnium malorum est cupiditas.*

— Ce-nseamnă? îl întrebă Hanni.

Conklin încercă să deducă din context spunând:

— Nu știu ce, nu știu ce, dăunătoare-i dragostea. Nu-
nșteleg. La dracu'. Latina mea de clasa a zecea e depășită.

— Nu suntem cu toții? spuse Claire pășind în cameră cu o echipă de doi asistenți în coada ei. Ce-avem noi aici?

Se apropie de cadavre, îl întoarse pe cel mai firav dintre ele, din a cărui gură ieși aer ca dintr-un balon. *Paaahhhhhh.*

— Ia privește aici, îl îndemnă Claire pe Chuck, arătându-i o sticlă de alcool care fusese parțial ascunsă de cadavrul victimei.

Hanni o săltă cu mâna-nmănușată.

— Poate că vom găsi amprente până la urmă, spuse el.

Eu și Conklin i-am lăsat pe Claire și pe Hanni cu cadavrele victimelor și ne-am dus afară. Primul ofițer întâlnit ne-a arătat o femeie atrăgătoare care stătea-n primul rând al mulțimii de la marginea peluzei care-ncepuse să se-mpuțineze.

— Ea e femeia care a raportat incendiu'. O cheamă Debra Kurtz, îmi preciză polițistul. Locuiește chiar peste drum.

Kurtz se apropia de cincizeci de ani, avea în jur de 1,60 m înălțime, părea cam slabă, poate chiar anorexică, îmbrăcată cum era-n echipamentul de alergat negru, din spandex. Lacrimile amestecate cu rimei îi lăsaseră dăre pe obraji. Am făcut prezentările și am întrebato-o dacă-i cunoștea pe decedați.

— Steven și Sandy Meacham erau prietenii mei cei mai apropiați, ne spuse ea. Am sunat la 112 când am văzut incendiul, dar, Doamne, Dumnezeule, era mult prea târziu.

— Ați putea veni cu noi până la secție? am întrebato-o.

Trebuie să aflăm cât mai multe lucruri despre prietenii dumneavoastră.

Capitolul 44

Debra Kurtz bea cafeaua veche de-o zi pe care i-o oferisem în cea mai mică și mai curată dintre cele două camere de interogatoriu de care dispuneam.

— Soții Meacham erau cel mai grozav cuplu din lume, ne spuse ea cu lacrimi în ochi.

— Știți vreun motiv pentru care cineva ar fi dorit să le facă rău? am întrebat-o.

— Mă duc până la automatu' de băuturi acidulate, i se adresă Conklin lui Kurtz. Vă mai pot aduce ceva?

Aceasta își scutură capu-n semn de negație.

Odată plecat Conklin, Debra se-aplecă peste masă și-mi spuse că Sandy avusese probleme cu băutura și că amândoi fuseseră implicați în relații pasagere.

— Nu cred că are vreo importanță, dar doar ca să știți.

Kurtz îmi povesti că soții Meacham aveau doi copii; un fiu, pe nume Scotty, de vreo nouăsprezece ani, plecat la facultate, și o fiică, pe nume Rebecca, mai în vârstă și măritată, care locuia-n Philadelphia. Kurtz se-necă din nou, ca și cum i-ar fi stat ceva în gât sau pe conștiință – ceva ce o chinuia.

— Mai ai ceva să-mi spui, Debra? Aveai cumva o idilă cu Steven Meacham?

— Da, spuse ea-ncet. Da, am avut.

Kurtz stătea cu ochii pe ușă în timp ce vorbea, ca și când ar fi vrut să termine de vorbit înainte să se-ntoarcă Conklin.

— M-am urât pentru că am trădat-o pe Sandy, spuse ea. E greu de explicat, dar, într-un fel, i-am iubit pe amândoi în egală măsură.

Împingeam cutia cu șervețele spre jumătatea ei de masă, când Conklin se-ntoarse-n camera de interogatoriu. Ținea-n mâini niște hârtii scoase la imprimantă.

— Aveți cazier, domnișoară Kurtz, spuse Conklin trăgându-și un scaun. Asta m-a cam surprins.

— Eram *îndurerată*, ne spuse femeia, iar ochii cenușii i se umplură din nou de lacrimi. N-am făcut rău nimănui în afară de mine.

Conklin îmi pasă foile.

— Ați fost arestată pentru furt.

— Iubitul meu m-a convins să fac asta, iar eu am fost suficient de proastă încât să fiu de-acord. În orice caz, am fost achitată, afirmă Kurtz.

— N-ați fost achitată, o corectă Conklin. Ați ieșit pe cauțiune. Trebuie să fi făcut un târg care presupunea să vă vindeți iubitul sau greșesc? A, și mai e incendierea.

— Randy, soțul meu... Randy *murise*. Voiam să-mi smulg inima din piept, spuse ea lovindu-și pieptul cu pumnul. Am dat foc la casă pentru că era singurul mod prin care puteam să *exprim* ceea ce *simțeam*. *Durerea* fără margini.

M-am lăsat înapoi în scaun. Cred că rămăsesem cu gura căscată, pentru că șocul de pe fața mea o făcu pe Debra Kurtz să răcnească:

— Era propria mea *casă*. Nici măcar n-am ridicat asigurarea. Nu mi-am făcut rău decât mie, pricepeți? Nu mi-am făcut rău decât *mie*.

— Steven Meacham pusese capăt legăturii?

— Da, dar s-a întâmplat cu săptămâni în urmă și am fost de comun acord.

— Și n-ați fost supărată câtuși de puțin? întrebă Conklin. N-ați simțit puțină *durere* fără margini?

— Nu, nu, orice v-ar trece prin cap, n-am incendiat casa familiei Meacham. N-am *făcut-o*. N-am *făcut-o*.

Am întrebat-o pe Debra Kurtz unde se afla când arsesse casa familiei Malone și cât de bine cunoștea Palo Alto. Avea alibiuri și am pus totul pe hârtie. Ceea ce ne povestise ea se

potrivea cu profilul unei femei nebune, dominate de arzătoarea dorință atât de a distruge, cât și de a se autodistruge.

Se potrivea și totuși nu se potrivea deloc. Se făcuse cinci și jumătate dimineața.

— Ai vreo călătorie planificată, Debra? a-ntrebat-o Conklin în felul său fermecător.

Își scutură capul.

— Nu.

— Bun. Te rugăm să nu părăsești orașul fără să ne-anunți.

Capitalul 45

Joe încă mai dormea când m-am strecurat în pat. Am împins-o pe Martha cu grijă, ca să-mi fac loc, și m-am lipit de spatele lui Joe cu intenția de a-l trezi, ca să-i pot povesti ce mă frământa. Joe se-ntoarse către mine, mă trase către el și-și îngropă fața-n părul meu cu miros de fum.

— Ai făcut turu' barurilor, blondino?

— Incendiu casnic, am răspuns. Soldat cu doi morți.

— Seamănă cu cel de la casa familiei Malone?

— E *identic*.

Mi-am trecut mâna peste pieptul lui, mi-am cuibărit fața-n curbura gâtului său și am răsufolat zgomotos.

— Te-ascult, iubito, zise Joe.

Grozav.

— E vorba despre o femeie, pe nume Debra Kurtz, am spus în timp ce Martha se urca-napoi în pat, învârtindu-se de câteva ori, după care se-ncovrigă-n golul lăsat de picioarele mele îndoite, împingându-se în mine. Locuiește peste drum de victime. Ea e cea care-a raportat incendiu'.

— Incendiatorii fac deseori asta.

— Ai dreptate. Ea susține că s-a dat jos din pat ca să bea un pahar cu apă și atunci a văzut flăcările. După ce-a sunat la pompieri, s-a alăturat mulțimii care-i urmărea cum stingeau focul.

— Ați găsit-o acolo când ați ajuns?

— Stătea acolo de ore-ntregi. Ne-a spus că ea și victima de sex feminin, Sandy Meacham, erau cele mai bune prietene și, că-n același timp, se culca cu cealaltă victimă, cu soțul lui Sandy...

— Ciudat mod de a-nțelege prietenia.

Nu m-am putut abține să nu râd.

— S-a culcat cu soțu' celei mai bune prietene a ei până când acesta i-a dat papucii. Această Debra Kurtz are cheia de la casa victimelor. Și mai are și cazier. O arestare mai veche pentru o spargere pe lângă ghici ce? O incendiere.

— Ha! S-ar putea spune că nu-i străină de sistem. Așadar, ce face? Dă foc la casa de vizavi – și așteaptă cu mâinile-n sân să fie săltată de polițiști?

— Asta mă nedumerește și pe mine, Joe. Prea se potrivesc toate. Kurtz avea mijloacele, motivu' și ocazia s-o facă. „Nimic nu-i mai rău decât furia unei femei disprețuite.” Ba mai mult, să știi că, odată ce focu' ți-a intrat în sânge, cu greu te mai vindeci.

— Ți-a lăsat impresia unei criminale? mă-ntrebă Joe.

— Mi-a lăsat impresia unei narcisiste demne de toată mila, care cerșește atenție.

— Poți fi sigură de asta.

I-am dat un sărut lui Joe. Pe urmă, săruturile s-au întetit, fiind stârnită de senzația pe care mi-o lăsa obrazul lui aspru pe buze, de gura lui lipită de-a mea, de făptura lui mare și caldă în patul meu.

— Nu-ncepe ceva ce ești prea obosită să mai termini, blondino, a mârâit el la mine.

Am râs din nou și l-am strâns în brațe, spunând:

— Domnișoara Kurtz insistă că nu e vinovată. Așa că explicația mea-i că...

Gândurile mi-au alunecat înapoi la victime și la apa înnegrită de cenușă, care le izbea cadavrele.

— Explicația ta e că... reluă Joe.

— Explicația mea-i că fie a pus focu' pentru că-i iremediabil autodistructivă și pentru că vrea să fie prinsă, fie a făcut-o, dar fără intenția vădită de a-și omorî prietenii. În caz contrar...

— Instinctu-ți spune că nu ea e vinovată. Că-i doar o

nebună incurabilă.

— Iar începi cu asta, i-am spus iubitului meu. Iar...
începi... cu asta...

M-am trezit cu brațele-nlănțuite-n jurul Martei, ca să-mi dau seama că Joe plecase și că-ntârzasem la-ntâlnirea cu Jacobi.

Capitalul 46

După serviciu, m-am întâlnit cu Claire în parcare. Am mutat pe bancheta din spate o pereche de galoși, trusa de necropsie, o pungă cât sacul, cu chipsuri cu aromă de barbecue, și trei hărți, după care m-am așezat pe scaunul din dreapta al mașinii ei marca Pathfinder și am spus:

— Richie a făcut rost de traducerea propoziției ăleia latinești scrise-n interioru' manualului de iahting.

— A, da? Și ce-nseamnă? întrebă ea trăgându-și centura de siguranță mult pe sub burtă și-ntinzând-o la maximum înainte de-a o fixa.

Mi-am fixat și eu centura și am spus:

— În traducere liberă, înseamnă „Banul este sursa tuturor relelor”. Mi-aș dori să pun mâna pe tâmpitu' care-a scris asta și să-i arăt victimele complet carbonizate și chircite, expuse pe masa de autopsie. Să-i arăt ce-nseamnă cu adevărat rău'.

Claire bombăni.

— Bine spus, comentă ea și ieși cu mașina pe Bryant Street, luând-o spre nord, părând hotărâtă să parcurgă cei aproape trei kilometri până la Cafeneaua lui Susie de parc-ar fi concurat la cursa de 800 de kilometri de la Daytona. Smuci de volan ca să depășească un turist care circula cu viteză redusă și apăsa accelerația.

— Ai spus „tâmpit”, a subliniat Claire. Deci ai tăiat-o pe femeia aia, Debra Kurtz, de pe listă?

— Are un alibi, i-am spus lui Claire printre dinții-nceleștați. M-am prins de bord când forță galbenul la semafor.

— De asemenea, alibiurile ei se verifică și pentru noaptea-n care-au ars casele familiilor Malone și Jablonsky, din Palo Alto.

— Hm, mormăi Claire. Păi, legat de cele două amprente

intacte, prelevate de pe sticla găsită la locu' faptei. Una provine de la Steven Meacham. Pe cealaltă n-am putut-o identifica. Dar am *ceva* pentru tine, gagico. Sandy Meacham are o fractură craniană de toată frumusețea, provocată prin forță brută. Craniu' pare să-i fi fost zdrobit cu patu' armei, din câte-mi pot da seama.

M-am gândit la asta – la faptul că ucigașul devenise violent – pe urmă, i-am povestit lui Claire că interogarea vecinilor familiei Meacham nu scosese la iveală absolut nicio pistă. Claire îmi dădu rezultatele testelor de sânge – din care reieșea că Sandy Meacham băuse și că ambii soți muriseră din cauza intoxicației cu fum.

Era totul foarte interesant, dar nu ducea absolut nicăieri. I-am spus asta și lui Claire în timp ce parca exact în fața Cafenelei lui Susie, în zona rezervată handicapatilor.

Se uită la mine și spuse:

— Și eu sunt handicapată, Linds. Car după mine 25 de kile de grăsime maternală și nu pot merge de la un capăt al străzii la celălalt fără să gâfâi.

— N-am să te amendez pentru asta, fluturaș. Cât privește recordu' de viteză pe uscat pe care tocmai l-ai stabilit într-o zonă comercială...

Claire, care era prietena mea cea mai bună, mă sărută pe obraz în timp ce-o ajutam să coboare din mașină.

— Cât îmi place că-ți faci griji pentru mine.

— Îți prinde bine, am spus îmbrățișând-o și crăpând ușa cafenelei.

În timp ce ne făceam loc prin îmbulzeala de la bar ca să ajungem în spatele încăperii, am fost învăluite de acordurile metalice ale unui hit Bob Marley interpretat de trupa de percuționiști, precum și de aromele divine de pui fript, usturoi și curry. Cindy și Yuki erau deja la separeul nostru, iar Lorraine trase un scaun pentru Claire. A lăsat să cadă

meniurile laminate pe masă, pe care le știam pe de rost, și am comandat o carafă de apă plată pentru Claire.

Apoi, încurajată de Cindy prin „Yuki, spune-le, spune-le”, Yuki ne „puse pe tavă” noutățile ei.

— E un fleac, începu ea. Fie. Am avut o-ntâlnire. Cu Jason Twilly.

— Sper c-ai avut grijă să nu-i dezvălui mai mult decât era căzu’, spuse Cindy cu severitate. N-ai uitat că-i *reporter*.

— N-am vorbit deloc despre caz, spuse Yuki râzând. A fost doar o cină. O cină frumoasă, fără săruturi sau alte lucruri de genu’ ăsta, așa că nu vă agitați, fetelor, bine?

— Te-ai distrat? Ai să te mai vezi cu el?

— Da, da, dacă mă invită, presupun că da.

— Mamă. Prima-ntâlnire după cât timp, un an? am spus. Ar trebui să fii un pic mai încântată.

— N-a trecut un an, mă corectă Yuki, ci un an și patru luni, dar asta-i mai puțin important. Pentru cine toastăm?

— Pentru Ruby Rose, spuse Claire ridicându-și paharul cu apă.

— Cine? întrebarăm toate la unison.

— Ruby Rose. E chiar aici, spuse Claire mângâindu-și burta. Asta-i numele pe care eu și Edmund l-am ales pentru fetița noastră.

Capitolul 47

Când m-am întors acasă de la cafenea, soarele încă mai atârna deasupra orizontului, scaldând în lumina-i portocalie capota unei mașini de poliție parcate chiar la ieșirea din apartamentul meu.

M-am aplecat către geamul coborât al mașinii și am spus:

— Bună, tu. S-a-ntâmpnat ceva?

— Ai câteva minute libere?

— Sigur, am spus, iar partenerul meu deschise portiera mașinii, își întinse picioarele lungi și merse până la treptele de la intrare, unde se și așează. M-am așezat și eu lângă el. Nu mi-a plăcut ce expresie a luat chipul lui când a desfăcut un pachet de țigări și mi-a oferit una.

Am scuturat din cap în semn că nu, după care am spus:

— Tu nu fumezi.

— Revin pentru scurtă vreme la obiceiuri mai vechi.

Renunțasem și eu la tutun o dată sau de două ori, iar în timp ce chibritul scăpăra, vârful țigării scânteia, iar Rich sufla fumul prelung în aerul serii, simțeam din nou atracția ritualului atât de plăcut.

— Kelly Malone mă sună-n fiecare zi ca să-i spun că n-avem nicio pistă. M-am simțit obligat să-i povestesc despre soții Meacham.

Am bâiguit câteva vorbe ca să-mi exprim înțelegerea față de suferința ei.

— Mi-a spus că nu poate dormi cu gându' la felu-n care-au murit părinții ei. Plânge tot timpul'.

Rich se-necă din cauza fumului și-și flutură mâna, dându-mi de înțeles că nu mai poate vorbi. Mi-a devenit limpede cât de neajutorat se simțea. Moartea soților Malone se dovedea a fi o verigă într-un lanț de crime violente. Iar noi eram complet

debusolați.

— Trebuie s-o dea-n bară, Rich, am spus, aproape de fiecare dată se-ntâmplă așa. Și nu suntem singuri în treaba asta. Claire, Hanni...

— Ți place de Hanni?

— Sigur. Ție nu?

Conklin ridică din umeri.

— Cum se face că știe atât de multe și de puține-n același timp?

— Face și el ce facem noi. Umblă prin mocirlă. Încearcă să facă lumină în întuneric.

— Bine spus mocirlă. Noi ne *mocirlim* în timp ce criminalu' se amuză – dar la naiba, sunt un tip deștept. Pot să traduc platitudini latinești în engleză! Asta trebuie să însemne *ceva*, nu?

Râdeam cu Rich de-ncercarea lui de-a ieși din depresie prin glume, când am văzut un sedan negru urcând încet strada în căutarea unui loc de parcare. Era Joe.

— Uite-l pe Joe. Rămâi să faci cunoștință cu el, am propus. I-am povestit o grămadă de lucruri despre tine.

— Nu prea cred, nu-n seara asta, Linds, refuză Rich ridicându-se și strivind mucul de țigară de caldarâm. Poate cu altă ocazie. Ne vedem mâine-dimineată.

Joe opri mașina. Rich o scoase pe-a lui din locul de parcare, făcându-i loc lui Joe să parcheze.

Capitolul 48

— Folosești vreodată chestia asta? mă-ntrebă Joe despre aragaz.

— Sigur că da.

— Zău? Atunci ce-i cu astea?

Scoase instrucțiunile de folosire și un ambalaj din polistiren din cuptor.

— Folosesc *plita*, am spus.

Își scutură capul, râse de mine și mă-ntrebă dacă pot să desfac sticla de vin și să m-apuc de salată. I-am răspuns că mă credeam în stare. Am destupat sticla de Chardonnay, am rupt un mănunchi de salată romană deasupra unui frumos bol din sticlă suflată, pe care Joe mi-l făcuse cadou, și am tăiat o roșie felii. M-am întins după uleiul de măsline și după mirodenii, ștergându-mă de Joe și lovindu-l ușor peste poponeț. Apoi m-am instalat pe un scaun de bar de lângă bufet și mi-am azvârlit pantofii din picioare.

Cu Phil Collins cântând pe fundal, îmi sorbeam vinul și-l ascultam pe Joe vorbind despre cele trei contracte pe care reușise să le-ncheie cu programul lui de consultanță-n prevenirea dezastrelor și despre întâlnirea cu guvernatorul care bătea la ușă. Joe era fericit. Iar eu mă bucuram că folosea apartamentul lui mai modern, mai spațios și mai dichisit pe post de birou – și că se simțea la mine ca acasă.

Și, trebuie să recunosc, apartamentul meu era un locșor al naibii de frumos, cu cele patru camere-ncărcate, dar primitive, de la etajul trei al unei vechi și pitorești case orășenești din perioada victoriană, și cu terasa din prelungirea livingului, de unde se putea vedea soarele apunând în bucata mea de golf. Încet-încet, devenea bucata *noastră* de golf.

Am umplut cu vin paharul lui Joe și l-am urmărit cum îndesa carne de crab în câțiva pești tilapia și cum împingea tigaia-n cuptor. S-a spălat pe mâini și și-a întors făptura frumoasă către mine.

— Peștele are să fie gata-n patruzeci și cinci de minute. Vrei să ieșim pe terasă ca să prindem ultimele raze?

— Nu prea, am răspuns.

Mi-am lăsat paharul jos, mi-am încolăcit un picior în jurul taliei lui Joe și l-am tras spre mine rânjind, văzând în ochii lui albaștri că îi surâde ideea care-mi venise. M-a tras mai aproape, m-a smuls de pe scaun și m-a ridicat, prinzându-mă cu mâinile de fund și mormăind teatral în timp ce străbătea holul cu mine-n brațe:

— Ești o povară, blondino.

Am râs, i-am mușcat lobul urechii și am spus:

— 60 de kile nu ți se mai păreau o povară-n tinerețe.

— După cum spuneam. Ușoară ca un fulg.

M-a lăsat ușor pe pat, s-a urcat și el după mine, mi-a apucat fața cu mâinile lui mari și mi-a dat un sărut care m-a făcut să gem. L-am prins cu brațele pe după gât, iar Joe aproape că a atins imposibilul scoțându-și tricoul și sărutându-mă în același timp, trăgându-mi pantalonii și deopotrivă reușind, într-un mod știut numai de el, să-nchidă ușa cu piciorul, împiedicând-o astfel pe Martha să ne strice momentul de intimitate.

— Ești nemaipomenit, am spus râzând.

— Încă n-ai văzut nimic, păpușă, a mârâit iubitul meu.

În scurt timp, am rămas amândoi dezbrăcați, cu trupurile înfierbântate și alunecoase complet înlănțuite. Dar în toiul încleștării noastre ce ne purta pe culmile plăcerii, imaginea unui alt bărbat mi s-a strecurat în minte.

M-am luptat din răputeri s-o-ndepărtez, deoarece nu-l voiam acolo.

Bărbatul acela era Richie.

Partea a treia
MÂNCARE GĂTITĂ

Capitolul 49

Jason Twilly stătea în primul rând al galeriei din Sala de Judecată 2C, chiar în spatele lui Junie Moon, cu alura ei de zână, și lua notițe în timp ce Connor Hume Campion răspundea la tirul de întrebări adresate de Yuki Castellano. Twilly își zise în sinea lui că guvernatorul îmbătrânise văzând cu ochii de când îi dispăruse fiul. Era tras la față și cocârjat de parcă moartea lui Michael l-ar fi ucis și pe el.

Cuprinzându-i pe Campion și pe Yuki cu privirea, Twilly simți o schimbare producându-se în perspectiva lui asupra lucrurilor, iar în minte i se contură o nouă idee pentru cartea sa. Yuki era apărătoarea lui Michael Campion și era considerată din start perdantă; bățăioasă și perspicace, știa în același timp cum să câștige simpatia cuiva. Ca acum. Yuki se folosea de celebritatea și de mâhnirea fostului guvernator deopotrivă ca să înduioșeze juriul și să pună bețe-n roate apărării.

Twilly avea de gând să-și înceapă cartea cu pledoaria de deschidere a lui Yuki, să se întoarcă în timp dezgropând momente de cumpănă din viața băiatului, povestite de guvernator, și să continue prezentând desfășurarea procesului și declarațiile martorilor. Să se concentreze asupra abordării materne a apărării la care recurgea Davis, să zăbovească asupra figurii vulnerabile a lui Junie Moon, sfârșitul fiind asigurat de pledoaria de încheiere a lui Yuki. Urmau verdictul, confirmarea acuzațiilor și aclamațiile.

Twilly își întoarse din nou atenția la guvernator.

— Fiul meu s-a născut cu o tulburare de ritm cardiac, povesti Campion curții. Boala era monitorizată de către medici, dar, bineînțeles, Mike putea muri în orice clipă.

Yuki întrebă cu voce joasă:

— Și cât știa Michael despre speranța lui de viață?

— Mickey își dorea să trăiască. Obișnuia să spună: „Vreau să trăiesc, tată. Mi-am făcut planuri”. Știa că trebuie să aibă grijă. Știa că, cu cât trăiește mai mult, cu atât are mai multe șanse să...

Campion se opri din vorbit, simțind un nod în gât și lacrimi în ochi.

— Domnule Campion, v-a vorbit Michael despre planurile lui?

— O, da, răspuse Campion, transfigurat de zâmbet. Se antrena pentru un campionat mondial de șah ce era pe cale să înceapă, pe calculator, desigur, vă dați seama. Și începuse să scrie o carte despre ce înseamnă să trăiești cu o boală care îți pune viața în pericol... Ar fi putut schimba viețile oamenilor care ar fi citit-o... își dorea să se căsătorească într-o zi...

Campion își scutură capul, se uită la jurați, adresându-se numai lor.

— Era pur și simplu un băiat minunat, continuă el. Toată lumea i-a văzut pozele, i-a urmărit interviurile. Toată lumea știe ce zâmbet aducător de lumină avea, cât de curajos era – dar nu toată lumea știe ce suflet mare avea. Cât de milostiv era.

Twilly observă că Diana Davis se schimbase la față, dar că nu îndrăznea să întrerupă mărturia lui Campion care părea că nu mai termină, sondând durerea de a-și fi pierdut fiul. Campion se întoarse și se uită fix la acuzată, vorbind doar pentru ea, cu tristețe, dar fără ranchiună.

— Măcar de-aș fi putut fi alături de Michael în ceasul morții, îi zise Campion lui Junie Moon. Măcar de-aș fi putut să-l țin în brațe și să-l liniștesc. Măcar de m-ar fi avut *pe mine* lângă el, și nu *pe tine*.

Capitolul 50

— Statul îl cheamă pe domnul Travis Cook, spuse Yuki.

Capetele se răsuciră spre ușa dublă din spatele sălii de judecată, și un tânăr de vreo optsprezece ani, purtând o jachetă gri cu un blazon brodat deasupra buzunarului de la piept, uniforma școlii pregătitoare de care aparținea, traversă culoarul în pantă și trecu de ușile batante.

Claia din capul lui Cook arăta de parcă ar fi fost mai degrabă domolită cu mâna decât pieptănată, iar pantofii îi erau nelustruiți. Tânărul părea agitat în timp ce jura să spună adevărul și numai adevărul. Pe urmă, urcă în boxa martorilor.

Yuki îi dădu bună dimineața martorului ei, după care îl întrebă:

— Cum l-ați cunoscut pe Michael Champion?

— Am fost colegi la Școala Pregătitoare Newkirk.

— Și când l-ați cunoscut?

— Când eram amândoi boboci, dar, hm, ne-am apropiat mai mult anul trecut.

— Ce credeți că a dus la înnodarea acestei prietenii?

— De fapt, hm, Michael n-avea prea mulți prieteni, spuse Travis Cook ridicându-și privirea ca s-o întâlnească pe-a lui Yuki preț de-o secundă, după care și-o pironi din nou asupra mâinilor. Colegii îl simpatizau, dar nu se puteau apropia prea mult de el din cauză că nu putea să practice niciun sport sau să-și petreacă timpul cu noi sau orice altceva. Din cauza afecțiunii cardiace.

— Dar asta nu v-a împiedicat și pe dumneavoastră să vă împrieteniți cu Michael?

— Sufăr de astm cronic.

— Și cum v-a afectat acest lucru prietenia?

— Ce avea el era mult mai grav, zise el, dar eu îl înțelegeam. Vorbeam despre cât de nasol e să trăiești cu povara lucrurilor ăstora atârând pe umerii noștri.

— Referitor la acuzată, domnișoara Moon, aici de față, ai ajuns să-i povestești lui Michael despre ea?

— Mda.

— Travis, înțeleg că te-ai putea simți stânjenit, dar ai jurat să spui adevărul.

— Știu.

— Bun. Și ce i-ai povestit lui Michael despre domnișoara Moon?

— Că mă culcasem cu ea, mormăi el.

— Vorbește mai tare, te rog, ca să te poată auzi jurații, îl îndemnă Yuki.

Băiatul o luă de la capăt.

— I-am povestit lui Michael că mă culcasem cu ea. Mulți dintre noi o făcuseră. E o fată de treabă pentru cineva care... Mă rog. Nu e vulgară sau ceva de genul ăsta, prin urmare...

Travis oftă.

— Prin urmare, e persoana potrivită care să te inițieze.

— Să te inițieze? întrebă Yuki întorcându-se către juriu. Mă tem că nu știi la ce te referi.

— S-o faci pentru prima oară. Nu mai trebuie să-ți faci griji dacă tipa își va face o impresie bună despre tine ori ceva. Adică poți să fii tu însuși, să te distrezi, s-o plătești și să pleci.

— Înțeleg. Și care a fost reacția lui Michael când i-ai povestit despre domnișoara Moon?

— A spus că nu voia să moară virgin.

— Travis, l-ai văzut pe Michael în ziua de dinaintea dispariției lui?

— L-am văzut la coadă la cantină, la prânz.

— Și cum ți s-a părut?

— Fericit. A spus că avea o întâlnire cu Junie în noaptea aia.

— Mulțumesc, Travis. Martorul vă stă la dispoziție, îi spuse Yuki lui L. Diana Davis.

Davis purta un sacou albastru petrecut, cu două rânduri a câte patru perle mari în chip de nasturi, și trei șiraguri de perle la gât. Părul argintiu îi era sărmos și parcă înțepa aerul.

Se ridică și luă cuvântul de la masa apărării, spunând:

— Am o singură întrebare, domnule Cook.

Băiatul o privi nedumerit.

— L-ați văzut pe Michael intrând în casa lui Junie Moon?

— Nu, doamnă.

— Apărarea se oprește aici, domnule judecător, spuse Davis luând loc.

Capitolul 51

Tanya Brown se amuza, ceea ce îi dădea dureri de cap lui Yuki.

Domnișoara Brown îi zâmbi aprodului, își scutură părul în timp ce jura să spună adevărul și defilă în uniforma portocalie de parcă ar fost o creație Versace. Era ultima dintre cele trei martore ale lui Yuki încarcerate pentru trafic de droguri sau prostituție, sau ambele la un loc, și care o cunoscuseră pe Junie Moon în spatele gratiilor închisorii districtuale. Dar, deși mărturiile depuse de deținuții turnători erau constatate și considerate inutile, Yuki spera ca declarațiile aproape identice ale celor trei femei să contribuie la validarea mărturiei lui Junie Moon.

— Vi s-a oferit ceva de către acuzare în schimbul mărturiei dumneavoastră? o întrebă Yuki pe Tanya Brown.

— Nu, doamnă.

— Nu v-am propus să fiți transferată, să vi se reducă pedeapsa sau să beneficiați de un tratament mai bun ori de alte privilegii?

— Nu, doamnă, ați spus că nu voi primi nimic.

Tanya Brown se mută de pe-o fesă pe alta pe scaunul martorilor, își turnă un pahar cu apă, după care se potoli.

— În regulă, domnișoară Brown, spuse Yuki. O cunoașteți pe acuzată?

— N-aș putea spune c-o cunosc în adevăratu' sens al cuvântului, dar am fost colege de celulă într-o noapte la închisoarea de femei.

— Și v-a spus pentru ce fusese arestată?

— Da, la toate ne vine rândul să facem asta.

— Și ce v-a spus domnișoara Moon?

— Mi-a spus că e profesionistă și că avusese o întâlnire cu

Michael Champion.

— Și de ce v-a rămas detaliul acesta în minte?

— Glumiți? Am rămas mască! „Ai făcut prostioare cu prințu’? Și, ia zi-mi, cum a fost?” am întrebat-o. Iar dintr-una-ntr-alta a scuipat că băiatu’ murise-n toiu’ acțiunii.

— Asta v-a spus domnișoara Moon?

— Îhî. Mi-a zis că Michael suferea de inimă, iar asta mi s-a-ntâmplat și mie odată, numai că mușteriu’ meu nu era nici pe departe un prinț. Era un moșneag îpuțit care-a murit pe scaunu’ din față al Cadillacului lui, așa că m-am mulțumit să deschid ușa – a, mă scuzați.

— Domnișoară Brown, v-a spus domnișoara Moon ce a făcut după ce domnul Champion a suferit infarctul?

— S-a pus pe bocit, răspuse Tanya Brown. Mi-a spus că ea și cu gagicu’ ei au scăpat de cadavru.

— Asta e tot ce v-a spus?

— Mi-a mai spus că Michael era cel mai drăguț băiat pe care-l întâlnește și că-i părea foarte rău că murise-n cea mai fericită noapte din viața lui.

Yuki îi mulțumi martorei, abținându-se să-și dea ochii peste cap în timp ce se întorcea către L. Diana Davis.

Davis îi puse Tanyei Brown aceeași întrebare pe care le-o pusese primelor două martore încarcerate.

— V-a oferit domnișoara Moon vreo dovadă a faptului că s-a culcat cu presupusa victimă? V-a descris vreun semn distinctiv de pe corpul lui, de pildă? V-a arătat vreun suvenir? Un inel sau un bilet, sau o șuviță din părul lui?

— Ce? Nu, pardon, nu, doamnă, n-a făcut nimic din toate astea.

— Nu mai am întrebări, spuse Davis expeditiv, după cum îi era obiceiul.

Capitolul 52

Twilly o sună pe Yuki la birou și o invită să ia cina cu el la Aubergine, un restaurant de fițe deschis de curând pe McAllister Street.

— Am atâta treabă de făcut, se plânse ea.

Pe urmă, se înmuie.

— Dar să fie devreme, bine? Grozav.

Era ora șase, iar restaurantul începea să se umple cu obișnuiții teatrelor care făceau un mic popas, dar ea și Twilly apucaseră o masă departe de bar, unde zgomotul nu le perturba discuția. Genunchii lui Twilly se loveau de ai lui Yuki din când în când, dar asta n-o deranja.

— Davis e ca o bombă artizanală, spuse Yuki plimbând scoicile prin farfurie cu furculița. Îți explodează-n față la fiecare control vamal.

— Trucurile ei încep să se-nvechească. Nu-ți face griji, o liniști Twilly. Probabil că-i provoci insomni.

Yuki îi zâmbi comeseanului ei și spuse:

— Hei. Am vorbit destul despre mine.

Și îl rugă să-i povestească despre prima lui carte bazată pe crime reale.

— Chiar trebuie? S-au vândut în jur de două sute de exemplare.

— Nu pot să cred.

— *Ba da*, și știi asta fiindcă eu le-am cumpărat pe toate.

Yuki își dădu capul pe spate și râse, reușind în sfârșit să se relaxeze, foarte încântată de faptul că se bucura de toată atenția lui Twilly.

— Am scris-o sub un pseudonim, zise Twilly. Astfel încât, dacă mă cauți pe Google, să n-apară eșecul ăla pe lista rezultatelor.

— Păi, acum am aflat, spuse Yuki. Așadar, despre ce era vorba-n carte?

Twilly oftă teatral, dar Yuki își dădu seama că nu făcea decât să-și pregătească terenul înainte de a-și depăna povestea pe care nu se mai sătura s-o spună.

— E vorba despre o cantautoare de muzică country din Nashville, începu Twilly. Joey Flynn. Ai auzit de ea?

— Nu.

— Nu-i nimic. Păi, cu vreo zece ani în urmă, Joey Flynn aruncase câteva discuri pe piață și urca-n topuri. *Frumos de pică*. Știi melodia asta? Sau *Cerul nordic*? Nu? Lasă, nu contează. Joey era căsătorită c-un tâmplar pe nume Luke Flynn, iubitul ei din liceu, și-mpreună făcuseră patru copii până să-mplinească douăzeci și cinci de ani. Într-o zi, un fan i-a adus lui Joey o sută de trandafiri la localul în care cânta și i-a cucerit inima.

— O sută de trandafiri... repetă Yuki visătoare.

Twilly rânji și spuse:

— Joey și-a făcut de cap cu tipul ăsta timp de trei săptămâni înainte ca Luke să descopere adevărul și s-o confrunte, bătând să găurească ușa camerei de la Hotelul 6.

— Dureros, spuse Yuki.

— Și asta a pus capăt aventurii lui Joey, iar Luke n-a iertat-o niciodată. De-a lungul timpului, Joey s-a prins că Luke plănuia s-o omoare.

— Serios? Cum?

— Cum a aflat? Sau cum plănuia s-o omoare?

Yuki râse din nou și preciză:

— Și una, și alta, și cred că-s pregătită să mănânc spuma aia de ciocolată.

— O meriți pentru felul în care l-ai manevrat azi pe guvernator, spuse Twilly atingând manșeta bluzei albastre din mătase a lui Yuki și zăbovind cu mâna înainte de a-i face

semn chelnerului.

După ce comandă desertul, Twilly își continuă povestea:

— La cinci *ani* după legătura ei cu fanul, Joey accesează memoria cache din calculatorul lui Luke și vede că soțul ei se documentase despre cum să otrăvești pe cineva.

— Dumnezeu...

— Joey i-a scris celei mai bune prietene a ei, spunându-i că, dacă pățește ceva, poliția ar trebui să-l ia la-ntrebări pe soțul ei. Zece zile mai târziu, continuă Twilly, Joey era moartă. În urma testelor toxicologice se descoperă în sânge cianură de potasiu, cea mai bună prietenă a lui Joey le arată scrisoarea polițiștilor, iar Luke Flynn e arestat și acuzat de crimă.

— Povestea asta mă duce cu gându' la Nicole Simpson, care a pus poze cu vânătăile ei într-o cutie de valori destinată surorii ei, în caz că O.J. Simpson i-ar fi făcut vreun rău.

— Întocmai! Așa că am făcut schița cărții, am primit un avans baban dintr-un contract cu cinci zerouri și am început să-i țin companie lui Luke Flynn, care se răcorea la-nchisoare în așteptarea procesului. Și, dă-mi voie să fac o mică paranteză, nu găsești mâncare ca *asta* în împrejurimile închisorii din Nashville.

— Termin-o tu, spuse Yuki împingându-i prăjitura din care mai rămăseseră două treimi.

— Ești sigură că nu mai vrei? Atunci, bine, spuse Twilly acceptând prăjitura.

— Ce s-a-ntâmpat mai departe?

Chelnerul lăsă nota de plată să cadă pe masă, iar Twilly își puse cardul de platină pe ea spunând:

— Te conduc la mașină. Îți povestesc în drum spre parcare.

— Ce-ar fi să mă urmezi cu mașina acasă? propuse Yuki. Lasă-mă cel puțin să-ți fac o cafea ca să mă revanșez.

Twilly zâmbi.

Capitolul 53

Jason Twilly era așezat pe o canapea, fiind despărțit de Yuki, care stătea pe un scaun tapițat la 1,5-2 m depărtare, printr-o masă joasă de sticlă, pe care aburea o cafea irlandeză.

Yuki se gândea că Twilly arăta *mult* prea bine și că nu mai făcuse sex de atâta vreme, încât nu era sigură că-și mai amintea cum se face. Avea în fața ei o mare vedetă care i-ar fi frânt inima cu siguranță dacă ea i-ar fi permis-o, iar ea nu avea timp să se distreze, cu atât mai puțin să sufere după cineva. Avea o conferință prin telefon cu Parisi și cu procurorul districtual dis-de-diminează, și trebuia să se pregătească pentru următoarea rundă din procesul secolului ce avea loc săptămâna aceea, și să se ducă la culcare. Să doarmă.

Twilly era entuziasmat, atingând punctul culminant al poveștii lui.

— Așa că, mai nou, procurorul districtual intră-n posesia scrisorii pe care Joey Flynn i-o trimisese celei mai bune prietene a ei, și iese la iveală că-i povestise și coafezei că se temea să nu fie omorâtă de către Luke.

— Nu mă mai fierbe, spuse Yuki. Ai face mai bine să-mi zici ce s-a-ntâmplat până la urmă, pentru că trebuie să fiu în pat în zece minute, iar tu trebuie să pleci.

— Vino și stai lângă mine până trec cele zece minute, propuse el.

Yuki simți că-i bate inima cât pe ce să-i sară din piept. Și mai simți ceva, anume că spiritul mamei ei o dojenea ridicându-se din fiecare obiect care o înconjură – mobilă, portretul ce atârna pe perete – și știa că mama ei ar fi vrut ca ea să-i ureze noapte bună străinului și să-i arate ușa.

Yuki se ridică și se așeză lângă Twilly.

Twilly o cuprinse cu brațul, se aplecă spre ea și o sărută. Yuki răspunse sărutului lui, începu să-i răvășească părul și trupul i se înfioră de plăcere. Era nemaipomenit! Dar în toiul celui de-al doilea sărut, când Jason lăsă să-i alunece mâna peste sânul ei, Yuki se retrase, gâfâind agitată, iar confuzia ei se transformă în certitudine.

Nu era pregătită pentru așa ceva. Era prea devreme.

Își aplecă ușor capul și evită privirea lui Twilly în timp ce acesta întinsese mâna ca să-i dea după ureche șuvița lucioasă ce-i căzuse peste față.

Pe urmă, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, Twilly spuse:

— Judecătorul a respins scrisoarea pe care Joey i-o scrisese celei mai bune prietene a ei ca fiind mărturie indirectă, deoarece acuzatul, în cazul nostru, Luke Flynn, avea dreptul de a-și înfrunța acuzatoarea.

— Care era, din nefericire, moartă, completă Yuki.

— Exact. Dar a *admis* mărturia coafezei lui Joey. Avocatul lui Luke a opus o oarecare rezistență. A susținut că mărturia coafezei era tot indirectă. Proba a fost consemnată, în ciuda obiecțiilor, iar Luke a fost condamnat.

— În mod destul de surprinzător.

— Ai pus punctul pe „i”, spuse Jason. Avocatul lui Luke a făcut apel la Curtea Supremă din Tennessee, iar opt luni mai târziu, condamnarea a fost revocată. În momentul de față, locuiește în Louisville cu noua lui soție și cu copiii lor, și confecționează mobilă de bucătărie la comandă, spuse Twilly. Ca și când Joey Flynn nici măcar n-ar fi existat în viața lui.

— Lasă-mă să ghicesc atunci: povestea s-a fâșâit. Iar ție nu ți-a rămas decât fie să scrii cartea, fie să returnezi avansul, spuse Yuki începând din nou să respire normal.

— Întocmai. Așa că am scris *Cerul nordic*, titlul fiind

inspirat de cântecul lui Joey, și a fost un eșec. Dar *Malvo* a fost un succes, la fel și *Degetele ei împodobite*. Iar cartea *asta*, povestea șocantă a vieții și morții lui Michael Campion văzută prin ochii răpitoarei – Dumnezeule, Yuki...

Twilly o trase pe Yuki spre el și o sărută din nou, dar când ea îl respinse, spunându-i „Nu, nu pot”, el o strânse și mai tare, până când Yuki sări în picioare și îl împinse, trecând din nou de cealaltă parte a măsuței de cafea.

Chipul lui Twilly se înnegură. Era furios, iar ea înțelese: el citise semnele libidoului ei, dar nu și pe ale fricii grozave pe care i-o inspira.

— Îmi pare rău, spuse ea. Pur și simplu nu...

— Nu fi un șoricel plouat, fii un iepuraș drăgălaș, spuse Twilly întrerupând-o. Zâmbetul lui strâmb era forțat și se ridică în picioare, o urmă până în mijlocul camerei și încercă s-o prindă din nou, în timp ce ea se retrăgea cu spatele.

„Iepuraș drăgălaș? Ce-l apucase?”

Yuki traversă covorul verde pal, ajunsese la ușă, o deschise și spuse:

— Noapte bună, Jason.

Dar Jason Twilly nu se clinti.

— Ce *dracului* e cu tine? țipă el. *Flirtezi* cu mine, mă inviți la tine *acasă*, apoi – hei! Uită-te la mine când îți vorbesc, spuse el înaintând către Yuki, strângându-i bărbia între degetul său mare și arătător, smucindu-i fața către el.

— Am spus *nu!* răspunse, smulgându-se din strânsoarea lui. Acum ieși *afară* sau chem *poliția!*

— *Curvă* nebună, spuse el și, zâmbind glacial, lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp.

Inima lui Yuki o luă la goană în vreme ce Twilly nu se grăbea să iasă din apartamentul ei. Ea trânti ușa în urma lui, îi trase încuietoarea și rămase proptită în ea până când auzi ușa liftului de la capătul coridorului deschizându-se și

închizându-se la loc. Merse la fereastră și îl urmări pe Twilly ieșind valvârtej din imobilul Crest Royal și urcând în mașină.

Cauciucurile scârțâiră în timp ce Mercedesul lui negru se avânta pe Jones Street.

Capitalul 54

După ce un veritabil ucigaș psihopat fusese arestat în clădirea în care locuia, Cindy se gândise să adopte un câine de pază. Cum pitbulii erau interziși în San Francisco, iar ea nu-și dorea un câine de atac sau unul de ținut în poală, căutările lui Cindy pentru câinele de pază perfect se sfârșiră la Seth, pe Sixth Street, la magazinul de animale de pe colț.

Seth îi spusese:

— Ia-l *pe el*. Îl cheamă Horndog³.

Horndog era un Cacadu moluccan, alb cu galben piersică, o rudă a înaripatei pe care Robert Blake obișnuia s-o invite în serialul său, *Baretta*. Dar Horndog nu era nici pe departe un star de cinema. Stătea pleoștit în cușcă, smulgându-și penele din piept și ridicându-și capul ca să cârâie de fiecare dată când se deschidea ușa magazinului.

— E deprimat, spuse Seth. Are nevoie de-un cămin. Dacă-ți intră cineva-n casă, Horndog îți va da de știre.

Așa că Horndog fusese rebotezat Peaches⁴, iar de când locuia cu Cindy, nu mai suferea de depresie. Vizibil mai fericit, prinsese obiceiul de-a se cocoța pe umărul lui Cindy, morfolind creioanele până ajungeau așchii, și îngânând ca pentru sine. Îi luă lui Cindy o săptămână sau două ca să tălmăcească în sfârșit mormăitul acela înfundat; Peaches repeta întruna: „Omoar-o pe curvă. Omoar-o pe curvă”.

— Păsărică, păsărea, îi răspunse Cindy neabătută, fiind convinsă că își putea reseta pasărea dacă repeta asta de suficiente ori.

În seara aceea, Cindy stătea cu Peaches la calculatorul ei din biroul de acasă. Cindy tastă cuvânt-cheie după cuvânt-

³ Câinele cu creastă (n. Tr.).

⁴ Piersicuță (n. Tr.).

cheie într-un motor de căutare: „incendii casnice victime”, „incendii casnice victime regiunea Bay”, „incendii casnice cauze necunoscute”. Dar de fiecare dată când apăsa tasta Enter, ecranul îi era inundat de informații.

Cindy scărpină pasărea sub cioc, își mai făcu un ceai turnând apă fiartă din ibric, și se întoarse la birou. Ceasul afișat în colțul de jos al ecranului arăta 10.32, iar ea nu progresase deloc. Își îmbunătăți căutarea tastând „incendii casnice cuplu înstărit”.

— E incredibil, Peaches, spuse ea în timp ce zeci de linkuri îi umpleau ecranul. Prea multe informații.

Proape toate linkurile duceau la același incendiu izbucnit la o casă din afara orașului San Francisco, ce fusese mistuită cu patru ani în urmă. În timp ce Cindy parcurgea articolele în grabă, își aminti de povestea victimelor, Emil și Rosanne Christiansen, care muriseră înainte ca ea să lucreze la rubrica de crime a ziarului.

Emil Christiansen fusese director economic la o companie producătoare de aparatură de birou, ale cărei acțiuni fuseseră cumpărate de o companie de calculatoare. Soții Christiansen deveniseră multimilionari peste noapte. Părăsiseră orașul mutându-se într-o zonă împădurită din susul coastei. Conform articolelor, casa arsese până la temelie înainte ca pompierii să poată ajunge la ea, iar soții Christiansen muriseră deja.

Incendiul fusese clasat drept accidental de către pompierii sosiți la fața locului, dar, când fiul cuplului a făcut inventarul bunurilor rămase, acesta a raportat că lipsea colecția de monede a tatălui său, iar inelul cu smarald masiv și brățara cu safir și diamante, care singură valora cincizeci de mii de dolari, nu erau de găsit.

Ultimul articol se încheia cu un citat din declarația dată de investigatorul de incendii unui reporter: „Trebuie să se fi

răsturnat o lumânare, hârtiile au luat foc, iar perdelele au fost cuprinse de flăcări care s-au extins pe urmă în toată casă. N-am găsit nicio urmă de lichid inflamabil, așa că în momentul de față, nu mă pot pronunța dacă focul a izbucnit accidental sau dacă a fost pus de o mână criminală”.

Cindy tastă, dădu click, accesă linkurile și găsi raportul întocmit de medicul legist care se ocupase de cazul Christiansen. Medicul legist stabilise cauza morții ca fiind intoxicația cu fum, circumstanțele morții rămânând „incerte în baza raportului întocmit de șeful brigăzii de pompieri”.

— Hei, Peaches. Ce crezi că s-a-ntâmplat cu bijuteriile dispărute? HmMMM?

— Omoar-o pe curvă. Omoar-o pe curvă.

Pe Cindy o frământau o serie de lucruri. Dacă soții Christiansen fuseseră jefuiți, de ce, se întreba ea, declarase investigatorul de incendii că nu știa dacă focul izbucnise accidental sau dacă fusese pus? Și mai era ceva care o punea pe gânduri: să fi fost doar o coincidență faptul că investigatorul de incendii care se ocupase de cazul Christiansen se ocupa și de cazurile de omucidere care îi aveau drept victime deopotrivă pe soții Malone și pe soții Meacham?

Cindy știa numele investigatorului, întrucât Lindsay îi vorbise despre el. Îl chema Chuck Hanni.

Îl puse pe Peaches înapoi în cușca pe care o acoperi. Pe urmă, se puse pe dat telefoane. Mai întâi îl sună pe redactorul ei.

Apoi pe Lindsay.

Capitolul 55

Fata era corpolentă.

Era așezată la una dintre mesele de picnic din campus, chiar la ieșirea din barul Jamba Juice, vizavi de Grădinile White Plaza, sorbindu-și shake-ul de căpșuni printr-un pai. Din hainele ei se putea face un cort: purta o fustă țigănească și o bluză de trening roșie și largă. Pielea îi era aspră, iar părul brunet, lipsit de strălucire, ceea ce o făcea *numai bună*.

Hawk i-o semnală lui Pidge ridicând o sprânceană în direcția ei. Pidge aprobă, dând din cap. Cei doi băieți merseră până la masa fetei și luară loc, Hawk așezându-se în stânga ei, iar Pidge de cealaltă parte.

Hawk mimă că ține un telefon la ureche folosindu-se de degetul mare și de cel mic.

— Țărrr, făcu el reproducând țărâitul unui telefon.

— Alo, spuse Pidge, imitând gestul lui Hawk și răspunzând la telefon.

— Pidge. Pleacă de-aici, omule. Eu am văzut-o primul.

— Dar mie-mi place mai mult, omule! Doar ți-am spus cât de mult îmi place femeia asta.

Fata își ridică privirea, neștiind cum să interpreteze discuția care se purta în prezența ei. Se uită la Hawk, care stătea în stânga ei, după care își întoarse capul și se uită la Pidge. Apoi își cobori din nou privirea la laptop, reluându-și postarea pe Myspace.

— Nu cred că-i place de niciunul din noi, omule, spuse Hawk la telefon. Crezi că-i vreo snoabă?

— Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ea, propuse Pidge. Își puse „receptorul” pe masă și i se adresă fetei:

— Bună. Sunt Pidge. Sunt în ultimul an. La informatică.

Arată spre Clădirile Gates.

— Tovarășul meu vrea să te invite-n oraș, dar îi explicam că, deși el te-a văzut primul, eu te plac mai mult.

— Da, cum să nu, spuse fata. Sunt sigură că nu-i doar caterincă. Un fel de farsă pe care-o coaceți.

Hawk întinse mâna și atinse antebrațul fetei.

— Au, asta chiar a *durut*. Ne judeci greșit, spuse Hawk. Te-am văzut la bibliotecă, nu-ți mai amintești? Nu prea mă pricep să abordez singur o tipă.

— Asta-i adevărat, confirmă Pidge. Hawk e timid. Eu doar îl ajut în calitate de aghiotant. Dar când te-am văzut adineauri, mi-am zis – iar asta-i purul adevăr – că ești mai degrabă genul meu decât al lui.

— Și ce gen ar fi ăla? întrebă fata începând să prindă curaj în fața atenției care i se acorda.

Grupuri de bicicliști trecură vâjâind pe lângă ei. Mirosul de pâine coaptă, provenind de la restaurantul Subway, plutea deasupra centrului comercial. Soarele îi încălzea creștetul. Era o zi frumoasă care dintr-odată devenise și mai frumoasă.

— Ești creativă, nu? Ceva îmi spune că trebuie să fii creativă. Pun pariu că ești scriitoare.

— Sunt, hm, la bio.

— Studiezi anatomia? Marfă, spuse Hawk. De fapt, *eu* sunt scriitor. Cum te cheamă?

— Kara. Kara Lynch.

— Eu sunt Hawk, Kara Lynch, iar el e prietenul meu, Pidge.

— Despre ce scrii? îl întrebă ea pe Hawk.

— Lucrez împreună cu Pidge la un roman, răspunse Hawk. Mai vrei un shake de căpșuni? întrebă el.

— Da, mersi, Hawk, zise Kara zâmbind.

După ce plecă Hawk, Pidge se aplecă peste masă și îi spuse fetei:

— Pe bune, Kara. Nu e genul tău. E adorabil, nu neg, dar

eu sunt un geniu al calculatoarelor. Primul din clasă. Dacă ți-aș spune numele meu adevărat, te-ai convinge de asta. Dar uite, când se-ntoarce Hawk, tu trebuie să fii pregătită să alegi. Fie te miști mai cu talent și-l inviți pe Hawk în oraș, fie te pricopsești cu mine. Trebuie să fie unul din noi ca să n-ajungem la bătaie. Asta n-ar fi bine. Ar fi o cruzime.

Kara își mută privirea la Hawk, care se întorcea cu shake-ul la masă. Kara îi mulțumi, după care spuse:

— Hawk, mă gândeam că poate ieșim împreună cândva.

Hawk zâmbi.

— O, uau, Kara! Eu tocmai mă gândeam că ești mai degrabă genul lui Pidge decât al meu. E celebru la Gates. N-ai să ți-o ierți niciodată dacă-l refuzi.

Kara se întoarse și se uită nedumerită la Pidge. El îi răspunse cu un zâmbet orbitor.

— Trebuie să te miști mai cu talent, Kara, spuse el.

— Aha. Pupă-mă-n cur, replică ea roșind și își întoarse atenția la laptopul ei.

Pidge spuse:

— Nu pot face asta, Kara. Hawk te-a văzut primul, și râse.

— Țârrr, făcu Hawk.

— Alo?

— De parcă vreunul dintre noi ar fi ieșit cu o grasă îngălată ca tine, spuse Hawk cu voce tare, ca să fie sigur că e auzit de Kara și de studenții de la celelalte mese.

Cei doi băieți izbucniră în râs și se dădură în spectacol ținându-se de burtă, căzând de pe bănci și prăbușindu-se la pământ.

Pidge își reveni primul. Se ridică în picioare și o ciufuli pe Kara în joacă.

— *Mea culpa, Kara mia*⁵, zise el. Poate vei avea mai mult noroc data viitoare.

⁵ Joc de cuvinte; draga mea (it.)

Făcu o plecăciune în timp ce ei îi șiroiau lacrimi pe obraz.

Capitolul 56

Conklin parcă mașina de serviciu pe-un drum îngust și străjuit de copaci din Monterey, un orașel de pe coastă aflat la două ore de mers de San Francisco, spre sud. La dreapta mea, se vedea o aripă a casei cu structură din lemn pe trei niveluri, al cărei acoperiș căscat înălța un țipăt mut către cerul albastru.

Eu și Conklin ne-am făcut loc printre pâlcurile de gură-cască adunați pe trotuar, ne-am aplecat pe sub banda de delimitare și am urcat aleea cu pași sprinteni.

Investigatorul de incendii ne aștepta lângă ușa de la intrare. Nu era cu mult trecut de treizeci de ani, avea peste 1,80 m și-și zornăia cheile și mărunțișul din buzunar. Se prezentă ca fiind Ramon Jimenez și-mi dădu cartea lui de vizită cu numărul de mobil tipărit pe verso. Jimenez desfăcu lacătul pus de pompieri la ușa de la intrare, ca să putem pătrunde în casă, iar când ușa fu dată-n lături, ne izbi un miros de mere și de scorțișoară.

— Explozie cu miros de odorizant de cameră, explică Jimenez. Amărății au fost găsiți carbonizați în camera de zi.

În timp ce-l urmam pe Jimenez în scheletul devastat de foc al casei, reflectam la faptul că unii polițiști și pompieri vorbesc în jargon ca să pară duri – când, de fapt, sunt îngroziți. Altora li se scoală când fac asta. Jimenez în ce categorie intra?

— Ușa de la intrare era descuiată? l-am întrebat.

— Nu, iar incendiul a fost raportat de-un vecin. Puțini se sinchiesc să-și pornească alarma pe-aici.

Auzeam cioburile trosnindu-mi sub pantofii ale căror vârfuri erau udate de apă în timp ce-mi târâm picioarele prin spațiul gol, încercând să reconstitui modul de viață al

victimelor din rămășițele casei lor. Dar talentul meu la rezolvarea puzzle-urilor era pus la grea-ncercare de proporțiile distrugerii. Mai întâi focul, apoi apa compromiseseră iremediabil probele lăsate la locul faptei.

În cazul în care existaseră amprente, acestea fuseseră șterse. Fire de păr, fibre, stropi de sânge, urme de picioare, chitanțe, bilete – ne puteam lua gândul de la ele. Dacă nu găseam vreun declanșator de bombă sau vreo mostră de lichid inflamabil, nici măcar nu puteam fi siguri că incendiul acesta, ca și celelalte pe care le investigam, fusese provocat de aceeași *persoană*.

Cea mai concludentă probă pe care o aveam era similitudinea circumstanțelor în care se petrecuseră atât incendiul ăsta, cât și cele de la reședințele familiilor Malone și Meacham.

— Victimele erau soț și soție, George și Nancy Chu, ne informă Jimenez. Ea era profesoară la o școală generală, iar el un fel de consultant financiar. Amândoi își plăteau taxele, respectau legea, erau buni vecini și așa mai departe. Nu s-au putut stabili legături cu nicio gașcă de băieți răi. Vă pot trimite prin fax notițele luate de detectivi în timpu' interogării vecinilor.

— Cum rămâne cu raportul medicului legist?

În urma mea, Conklin împrășca, printre ruine, cu apă. Începu să urce scara șubredă care abia se mai ținea de peretele din spate.

— Medicul legist n-a fost chemat. Hm, șefu' pompierilor a declarat incendiul accidental. Sora lui Nancy Chu a aranjat ca rămășițele să fie ridicate de serviciul de pompe funebre cât mai curând cu putință.

— Șefu' pompierilor n-a găsit *de cuviință* să cheme *medicul legist*? am țipat. Orașul San Francisco se confruntă c-o serie de incendii care au ca posibil scop *omuciderea*.

— Ți-am explicat deja, spuse Jimenez încercând să mă intimideze cu ochii lui întunecați. Nici eu n-am fost chemat. Până s-ajung aici, cadavrele fuseseră deja ridicate, iar casa baricadată. Acum toți țipă la mine.

— Cine mai țipă?

— Îl cunoști. Chuck Hanni.

— Chuck a fost aici?

— Azi-dimineață. L-am chemat ca să-i cerem părerea. A spus că lucrezi la câteva cazuri similare. Și-nainte să-mi reproșezi că nu te-am informat, află c-avem un martor, după câte se pare.

Auzisem bine? Aveam un *martor*? M-am uitat în sus la Jimenez, agățându-mă de privirea lui și de speranța că se făcea în sfârșit lumină-n cazul ăsta.

— Fiica soților Chu a fost găsită de către pompieri zăcând în stare de inconștiență pe peluză. E internată cu intoxicație cu monoxid de carbon de șaptesprezece la sută, la Spitalul de Copii Sf. Ana.

— O să supraviețuiască?

Jimenez încuviință din cap și spuse:

— Și-a recăpătat cunoștința, dar e destul de traumatizată. Până acum n-a scos niciun cuvânt.

Capitalul 57

Un telefon nu mai contenea să sune într-un colț de la nivelul doi al locuinței lui George și Nancy Chu. Am așteptat să-nceteze țârâitul dezolant, care umplea casa, înainte să-l întreb pe Jimenez cum o chema pe fiica soților Chu și câți ani avea.

— Molly Chu. Are zece ani.

Am mâzgălit informația în carnețelul meu, am ocolit un maldăr de moloz mustind de apă și m-am îndreptat către scară. L-am strigat pe Rich care cobora deja primele trepte. Înainte s-apuc să-i pomenesc de Molly Chu, mi-a arătat o carte cu coperte necartonate, pe care-o ținea de marginile pârjolate.

Focul cruțase suficient din copertă încât să pot citi titlul: *Piromanul*, de Joseph Wambaugh.

Știam cartea.

Era povestea adevărată a unui incendiator în serie care terorizase statul California între anii 1980 și 1990. Prezentarea de pe spatele cărții relata scena de groază-n care un incendiu răsese de pe fața pământului un întreg complex de amenajări interioare și exterioare, curmând viața a patru oameni, printre care și a unui băiețel de doi ani. În timp ce flăcările mistuiau clădirea, un bărbat stătea-n mașină și filma imaginile care se reflectau în oglinda lui retrovizoare – autospecialele sosind, pompierii dându-se de ceasul morții și sfidând pericolul și imposibilul, în încercarea de-a potoli infernul, asta în timp ce alte două incendii făceau ravagii la doar câteva cvartale depărtare.

Bărbatul din mașină era investigatorul de incendii John Leonard Orr, căpitan al Brigăzii de Pompieri din Glendale.

Orr se bucura de faimă și respect. Bătea statul în lung și-n

lat, ținându-le prelegeri pompierilor și ajutând forțele de ordine să interpreteze indiciile și să-nțeleagă psihologia incendiatorilor. Și-n timp ce călătorea, John Orr provoca incendii. El provocase incendiul soldat cu cele patru victime. Și, din cauza tiparului incendiilor care izbucneau în orașele-n care lua parte la conferințe pe tema incendiilor, a fost în cele din urmă prins.

A fost judecat, condamnat și aruncat într-o celulă mică din închisoarea Lompoc, unde avea să stea pentru tot restul vieții, fără posibilitatea de a fi eliberat condiționat.

— Ai văzut cartea asta? l-a întrebat Conklin pe Jimenez.

Jimenez a scuturat din cap în semn că nu și a întrebat:

— Ce? Căutăm cărți acum?

— Am găsit-o în baia principală, între chiuvetă și closet, mi-a spus Conklin.

Paginile cărții erau umede și-ncrețite, dar întregi. În mod surprinzător, cărțile sunt rareori distruse de foc datorită paginilor lipite, printre care nu poate pătrunde oxigenul necesar arderii. Încă ținând cartea, Rich dădu la o parte coperta și-mi arătă majusculele mâzgălite cu pixul.

Mi-am ținut respirația.

Ăsta era detaliul care lega omuciderea.

Expresia latinească era semnătura criminalului, dar de ce-o lăsa? Ce-nceea să ne transmită?

— Hanni a trecut pe-aici, spuse Conklin c-o voce joasă. Cum de n-a găsit cartea?

— Mă dau bătută, am mormăit și mi-am concentrat atenția asupra cuvintelor scrise de mână pe pagina de gardă: *Sobria inebrietas*. Până și eu puteam s-o traduc: „Luciditate-n beție”.

Dar ce dracului voia să însemne?

Capitolul 58

Eu și Conklin n-avuseserăm niciodată o ceartă adevărată, dar ne-am ciondănit întruna în cele două ore cât a durat drumul de întoarcere la Palatul de Justiție. Rich o ținea una și bună că nu era de neglijat faptul că unui profesionist ca Hanni îi scăpase „singura probă pe care ne-a lăsat-o criminalu’ ăla blestemat.”

Îmi plăcea de Chuck Hanni. Îl admiram. Pe Rich nu-l lega același trecut de Hanni, același atașament, așa că putea fi mai obiectiv. Am fost nevoită să-i iau în calcul punctul de vedere. Să fi fost Hanni un psihopat care se-ascundea chiar sub nasul nostru? Sau Conklin își dorea cu tot dinadinsul să-nchidă cazul Malone, astfel încât se agăța de-o scăpare, făcând din țânțar armăsar?

L-am văzut pe Chuck Hanni stând cu Jacobi în biroul cu pereți din sticlă, de pe colț, când eu și Conklin am intrat în sala de conferințe de la secție. În timp ce făceam slalom printre birouri, Conklin îmi spuse:

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, bine?

Jacobi ne făcu semn să intrăm în biroul lui îngust, iar Conklin rămase lângă ușă, sprijinindu-se de perete. M-am așezat lângă Hanni, care s-a sucit și s-a răsucit în scaun până a reușit să stea cu fața la mine.

— Tocmai îi ziceam lui Jacobi că incendiul de la casa familiei Chu pare a fi opera aceluiași nemernic dezaxat care le-a provocat și pe celelalte, spuse Hanni. Nu credeți?

Mă uitam la fața familiară a lui Hanni și mă gândeam la ziua în care-mi povestise despre combustia umană spontană.

— E-n felu’ următor, Lindsay, îmi explicase el în timp ce stăteam la o bere la MacBain’s. Un tip mai corpulent bea bere și fumează țigări în fotoliul lui confortabil. Îl fură somnu’, iar

țigara cade-ntre pernele care iau foc. Grăsimea tipului mai corpolent e suprasaturată cu alcool. Fotoliul ia foc cu tot cu ocupantul care arde ca o torță vie. După ce au ars complet, focu' se stinge de la sine. Cum focu' nu se extinde, singurele semne ale incendiului sunt structura dezgolită a fotoliului și rămășițele carbonizate ale tipului. Acum ce mai spui de așa-zisa combustie umană spontană?

— Căhhh, făcusem râzând și comandând încă un rând.

Conklin m-a trezit din reverie, spunând din spatele meu:

— Chuck, ai fost la casa familiei Chu după incendiu și nu ne-ai dat de știre. Cum vine asta?

— Crezi c-ascund ceva de voi? se burzului Hanni. I-am spus lui Jimenez să v-anunțe de îndată ce-am văzut cadavrele.

Conklin scoase cartea cu coperte necartonate din buzunarul interior al sacoului. Se-ntinse peste mine și puse cartea, acum protejată de o pungă din plastic pentru probe, deasupra grămezii de fleacuri de pe biroul lui Jacobi.

— Am găsit-o în casa soților Chu, anunță Conklin c-o voce seacă, dar care ascundea ceva de rău augur. Pe prima pagină a fost scris ceva cu majuscule, în latină.

Hanni privi câteva secunde cartea-n tăcere, după care murmură:

— Cum de mi-a scăpat?

— Unde ai găsit-o, Rich? întrebă Jacobi.

— În baie, domnule locotenent. Chiar la vedere.

Jacobi îl fixă pe Hanni cu bine cunoscuta privire cruntă pe care și-o perfecționase de-a lungul celor 25 de ani în care interogase cele mai mari scursuri din lume.

— Ce-ai de zis în apărarea ta, Chuck? întrebă Jacobi.

Capitolul 59

Chuck Hanni se dădu-napoi de la biroul lui Jacobi, zgâriind podeaua cu scaunul. Fusese prins cu garda jos, ceea ce-i trezi indignarea.

— Cum? Credeți că sunt ca nenorociu' ăla de Orr? Că provoc incendii ca să pot face pe erou'?... A, și că am plantat cartea la locu' faptei ca să atrag atenția asupra mea? Ascultați! I-am aplaudat pe băieții de la Agenție⁶ când l-au demascat pe Orr.

Conklin zâmbi și ridică din umeri.

Am simțit cum mi se adună broboane de sudoare la linia părului. Hanni nu putea să fie așa cum îl înfățișa Conklin, dar prea mulți oameni de bine cu chipul blajin fuseseră condamnați pentru masacre, eu știam mai bine ca oricine treaba asta. Mi-am ținut gura-nchisă și am lăsat scena să se deruleze.

— De ce nu ne-ai povestit despre incendiu' de la casa familiei Christiansen? întrebă calm Conklin. Muriseră doi oameni bogați. Bunurile le fuseseră *furate*...

— Iisuse, îl întrerupse Hanni. Nu-mi pierd vremea rememorând cazuri vechi – tu da? Mi-e de-ajuns că-mi apar în vis...

— Dar modu' de operare a fost același, stărui Conklin. Așa că mă-ntreb dacă nu cumva criminalului îi e greu să renunțe la obicei. Poate că încă se mai dedă la asta, iar acum lasă indicii la locu' faptei. Cum ar fi, de exemplu, o carte cu câteva cuvinte în latină.

Am urmărit expresia lui Chuck, așteptându-mă ca el să răbufnească, să sară cu pumnii la Rich sau să aibă o cădere

⁶ În original, Agenția de Alcool, Tutun, Arme de Foc și Explozibili

nervoasă.

În schimb, el se-ncruntă și zise:

— La ce te referi când spui că ucigașului îi e greu să renunțe la obicei? Matt Waters și-a recunoscut vina-n incendiul de la casa familiei Christiansen acum doi ani. Își ispășește pedeapsa la-nchisoarea San Quentin. Documentează-te, Conklin, înainte de-a începe să arunci cu acuzații.

Fața-mi luă foc.

Să fi-nțeles Cindy greșit? Casa soților Christiansen se afla departe de San Francisco, dar tot ar fi trebuit să verific de două ori relatările lui Cindy despre incendiu.

După ce interfonul lui Jacobi țărâise de câteva ori în timpul întrevederii, fără ca acesta să răspundă, ne-am pomenit cu Brenda Fregosi, secretara secției, care a dat buzna-n birou, a smuls un pătrat de hârtie roz dintr-un bloc și i l-a înmănat lui Jacobi, spunându-i:

— Ce s-a-ntâmpat, domnule locotenent? Nu m-ați auzit sunând?

Brenda se răsuci și, legănându-și șoldurile, se-ntoarse la biroul ei, străbătând linoleumul gri. Jacobi citi biletul.

— Molly Chu comunică deja cu psihiatrul spitalului, ne anunță el. Ar putea fi pregătită să vorbească.

Chuck se ridică de pe scaun, dar Jacobi îl reținu.

— Haide să vorbim, Chuck. Între patru ochi.

Capitolul 60

Inima mi-a stat în loc atunci când am zărit-o pe fetiță. Părul îi fusese părilit, rămânându-i doar un puf de 2—3 cm, negru și cârlionțat, care-i acoperea scalpul ca o perucă. Nu mai avea sprâncene și nici gene, iar pielea-i arăta dureros de roz. Ne-am apropiat de patul ei, care părea să plutească sub un umbrar de baloane lucioase, umplute cu heliu.

Molly nu s-a uitat la mine sau la Conklin, însă două chinezoaice se dădură-n lături și o femeie trecută de șaptezeci de ani, cu părul alb, rotundă la față și cu ochi albaștri ca safirul, se ridică și se prezentă ca fiind doctorița Olga Matlaga, psihiatrul lui Molly.

Psihiatrul se adresă fetiței:

— Au venit să te vadă niște polițiști, draga mea.

Molly se-ntoarse către mine când i-am rostit numele, dar avea ochii goi, ca și când ceva ar fi stors viața din ea, lăsând în urmă numai o păpușă.

— L-ați găsit pe Graybeard⁷? m-a-ntrebat cu vocea stinsă, domolită de sedative.

I-am aruncat o privire-ntrebătoare domnișoarei Matlaga, care m-a lămurit:

— Câinele ei, Graybeard, a dispărut.

Am asigurat-o pe Molly că vom emite o alertă și i-am explicat ce-nseamnă asta. A dat din cap cu gravitate în semn c-a-nțeles.

— Ne poți spune ce s-a-ntâmplat la tine acasă? am întrebat-o.

Copila-și întoarse capul spre fereastră.

— Molly? insistă Conklin.

Își trase un scaun lângă pat și se așeză astfel încât ochii

⁷ Barbă-gri

lor să fie la același nivel.

— Ți-au pus mulți oameni întrebări?

Molly întinse mâna către veioza cu braț flexibil de pe masa de lângă pat. Conklin ridică un pahar cu apă și-l ținu astfel încât copila să poată bea cu paiul.

— Știu că ești obosită, scumpa mea, dar încearcă să ne mai povestești încă o dată ce s-a-ntâmpnat.

Molly oftă și spuse:

— L-am auzit pe Graybeard lătrând. Apoi s-a oprit. M-am întors la filmul meu, iar puțin mai târziu am auzit voci. Mami și tati îmi spuneau mereu să nu cobor când au musafiri.

— Musafiri? întrebă Conklin răbdător. Erau mai mulți?

Molly aprobă, dând din cap.

— Și erau prieteni de-ai părinților tăi?

Molly ridică din umeri și spuse:

— Știu doar că unul din ei m-a luat în brațe și m-a scos afară.

— Ne poți spune cum arăta?

— Era drăguț la față și cred că avea părul blond. Și era cam de vârsta lui Ruben, spuse Molly.

— Ruben?

— Fratele meu, Ruben. E la cantină acum, dar învață la Cal Tech⁸. E în anul doi.

— Îl mai văzuseși pe băiatu' ăsta până atunci? am întrebat-o.

Am simțit mâna domnișoarei Matlaga atingându-mi cotul, semn că ne expirase timpul.

— Nu-l cunoșteam, răspunse Molly. Se poate să fi visat, spuse ea oprindu-și privirea asupra mea. Dar oricine ar fi fost, sunt sigură că în vis mi-a apărut ca un înger.

Închise ochii și lacrimile se revărsară de sub umflăturile lipsite de gene ce-i țineau loc de pleoape, și se rostogoliră

⁸ Institutul de Tehnologie din California

tăcut pe obraji.

Capitolul 61

— Hanni e nevinovat, decretă Jacobi stând în picioare, cu umbra căzându-i peste birourile la care eram așezați. Investiga explozia de la un laborator de metadonă improvizat în noaptea în care a ars casa soților Meacham. Zice că știati de asta.

Mi-am amintit. Într-adevăr, ne spusese că incendiul de la casa familiei Meacham fusese al doilea caz pe noaptea aia.

— Am vorbit cu cinci oameni care-au fost la locu' exploziei și care jură că Chuck a rămas acolo până când a primit telefonu' prin care era chemat la casa familiei Meacham, spuse Jacobi. În plus, mi s-a confirmat că Matt Waters e închis pe viață pentru moartea soților Christiansen.

Conklin oftă.

— Depășiți momentu', spuse Jacobi. E valabil pentru amândoi. Aflați ce au în comun victimele. Boxer, McNeil și Chi sunt în subordinea ta. Pune-i la treabă. Concentrează-te asupra cazurilor Malone și Meacham. Astea ne revin nouă. Poftim numele detectivului principal care se ocupă de cazul Chu în Monterey. Conklin, ai face bine să cazi la pace cu Hanni. Încă mai lucrează la cazurile astea.

Mă uitam la Rich în timp ce Jacobi se-ntorcea cu pași grei către biroul lui.

— Ce? Trebuie să-i cumpăr flori lui Hanni? întrebă Conklin.

— Asta i-ar da o impresie greșită, am răspuns.

— Ascultă, Lindsay, lucrurile păreau să se lege, nu? Cartea care i-a scăpat lui Hanni era despre un incendiator deghezizat în investigator de incendii.

— Ai luat o hotărâre curajoasă. Ai judecat sănătos și nu l-ai atacat. Ai demascat o neregulă-n fața superiorului ierarhic

imediat următor. Perfect justificabil. Doar că mă bucur că n-ai avut dreptate.

— Și... ce zici? Tu-l cunoști. Ar trebui să m-aștept să-mi găsesc cauciucurile tăiate? întrebă Conklin.

Am rânjit cu gândul la asta.

— Uite ce-i, Rich. Cred că lui Chuck îi pare atât de rău că i-a scăpat cartea, încât are să-și taie *propriile* cauciucuri. Spune-i „îmi pare rău, sper că nu-mi porți pică” și gata. Fii bărbat și-ntinde-i mâna, bine?

Îmi sună telefonul.

I-am susținut privirea abătută lui Richie, știind cât de rău îi părea și compătimindu-l, după care am răspuns la telefon.

— Dulceață, am auzit-o pe Claire spunând, tu și Conklin aveți timp să treceți pe la mine? Am să v-arăt câteva lucruri.

Capitolul 62

Claire ridică privirea când eu și Rich am dat de perete ușile metalice care dădeau în sala de autopsie. Purta o bonetă cu imprimeuri florale și un șorț asortat, ale cărui legături îi strângeau rotunjimile.

— Salut, dragilor, spuse ea. Ia priviți aici.

În locul unui cadavru, ne arătă tubul despicat în două a ceea ce părea a fi un mușchi lung de aproximativ 18 cm. Chestia era fixată de toate cele patru colțuri pe masa de autopsie.

— Ce se vrea a fi asta? am întrebat-o.

— Aveți aici o trahee, ne-a zis ea. Provine de la schnauzerul găsit de Hanni în tufișurile din curtea casei familiei Chu. Vedeți cât de roz e? Traheea puricosului nu prezintă urme de cenușă, iar monoxidul de carbon e absent, așa că pot spune cu certitudine că nu se afla-n casă-n timpul incendiului. Cel mai probabil, era-n curte, a dat alarma și a fost doborât c-o lovitură în cap. Vedeți fractura asta?

Se zisese cu alerta pentru căutarea lui Graybeard. Pe cine avea să pice trista sarcină de-a o anunța pe Molly că-i murise câinele? Mai departe, Claire ne-a povestit că-și petrecuse întreaga zi încercând să recupereze cadavrele lui George și Nancy Chu de la casa funerară.

— Nu-i jurisdicția noastră și nici căzu' nostru, dar am obținut într-un final permisiunea de la fiul soților Chu, Ruben. I-am spus că, dacă trebuia să depun mărturie-mpotriva criminalului și nu examinase cadavrele tuturor victimelor, aș fi fost făcută bucăți de avocatul apărării.

Am murmurat un „aha” încurajator, iar Claire a continuat:

— Ruben Chu era dărâmat. Nu voia ca părinții lui „să îndure și mai multe umilințe”, dar, în orice caz... am obținut

aprobarea. Acum li se fac radiografii, adăugă Claire.

— Care-s concluziile tale? am întrebat-o.

— Au fost arși destul de rău, câteva extremități s-au desprins în timp ce-au fost transportați, dar am găsit fibră monofilament intactă, înfășurată de mai multe ori în jurul gleznei lui George Chu. Deci asta-i dovada de netăgăduit, prieteni, c-au fost legați.

— Bine lucrat, Claire.

— Și am recoltat suficient sânge pentru analizele toxicologice.

— Cât ai de gând să ne ții-n suspans, gagico?

— M-acuzi că trăiesc ca să vă dau motive de frustrare? Vorbesc cât de repede pot, spuse Claire râzând.

M-a ciupit cu afecțiune de umăr, pe urmă a scos o foaie de hârtie dintr-un plic maro și a pus plicul pe masă, lângă traheea câinelui.

Și-a plimbat degetul în josul coloanei de date.

— Nivelul alcoolemiei era ridicat, spuse ea. Fie soții Chu băuseră peste măsură, fie băuseră alcool pur.

— La fel ca Sandy Meacham?

— Întru totul, răspunse Claire.

Mi-a venit în minte expresia de pe carte. *Sobria inebrietas*. „Luciditate-n beție.” Am format numărul lui Chuck Hanni de pe mobil. Dac-aveam dreptate, bănuiala mea explica de ce investigatorul nu detectase miros de lichid inflamabil la niciuna dintre casele incendiate.

— Chuck? Sunt Lindsay. E posibil ca incendiile să fi fost pornite cu alcool?

Capitolul 63

Soarele apusese și am auzit pe cineva din tura de noapte apăsând întrerupătorul care aprinse luminile puternice din tavan. Eu și Rich încă mai băjbăiam în întuneric. Undeva, un criminal foarte plin de sine lua cina, bând în cinstea succeselor sale, și poate pune la cale un alt incendiu – iar noi nu știam nici cine era și nici când avea să lovească din nou.

În timp ce McNeil și Chi îi reinterogau pe prietenii și pe vecinii soților Malone și Meacham, eu și Conklin stăteam la birourile noastre, recapitulând împreună scenariul crimelor. Am trecut în revistă descoperirile lui Claire, fotografiile-n care apăreau grupurile de gură-cască strânse la locul incendiilor, rezultatele comparării citatelor din fiecare carte lăsată la locul incendiilor, puse la dispoziție de expertul grafolog, precum și părerea acestuia: „Nu mă pot pronunța cu certitudine, deoarece avem de-a face cu majuscule, dar se pare că toate mostrele au fost scrise de aceeași mână”.

Am trecut în revistă ceea ce văzuserăm cu ochii noștri-n timpul incursiunilor la locul incendiilor, încercând să reducem totul la câteva adevăruri care să facă lumină-n caz, și vorbind în felul ăla telegrafic, uzual între parteneri. Se făcu simțită și cealaltă legătură, de care Rich nu avea voie s-aducă vorba, dar care uneori pur și simplu plana deasupra birourilor noastre. Cum se-ntâmpla acum.

M-am ridicat, m-am dus până la baie, mi-am spălat fața și am luat câte-o cafea neagră, fără zahăr, pentru mine și Conklin. M-am așezat la loc și am spus:

— Unde zici că rămăseserăm?

În timp ce colegii din tura de noapte se plimbau și vorbeau în jurul nostru, Rich număra pe degete ce legături existau

între cazuri: „Toate cuplurile erau înstărite și aveau peste patruzeci de ani. Ușile de la fiecare casă fuseseră lăsate descuiate, iar alarmele nu fuseseră activate. Nu există semne că s-ar fi tras cu arma. Toate cuplurile aveau câte un copil care mergea la facultate. Au fost cu toții jefuiți, dar criminalul a luat numai bijuteriile și banii lichizi.

— Acestea fiind zise, am să lansez câteva supoziții, am spus. Criminalu-i suficient de deștept și de inofensiv încât să intre cu frumosu-n case. De asemenea, cel mai probabil, au acționat *doi* atacatori; unu' care să lege victimele, iar celălalt care să țină arma.

Rich aprobă, dând din cap, și completă:

— El sau ei au folosit fir de pescuit pentru legături, ca acestea să se topească pur și simplu-n incendiu. Și au mai folosit un catalizator greu de detectat. Asta arată prudență. Nu lasă probe, iar asta arată inteligență. Dar nu cred că Molly Chu era-n plan, adăugă Rich. Asta e prima oară când în casă se mai afla o altă persoană-n afară de victime. Bănuiesc că Molly leșinase deja din cauza fumului inhalat, când „îngerul ei păzitor” a găsit-o și a purtat-o afară pe brațe. Destul de eroic, nu crezi?

— Atunci, poate că ucigașu' a crezut că ea nu-l vede, am opinat. În felu' ăsta, nu s-a simțit expus când a scos-o din casă. Ai dreptate, scumpule, nu cred că ucigașul voia ca fetița să moară.

Rich a ridicat ochii, rânjind la mine.

— Eu, hm. N-am vrut să zic... căcat.

— Nu-i nimic, scumpo, mă liniști Conklin. N-am luat în seamă.

A rânjit cu gura până la urechi.

— Gura! am strigat și am aruncat c-o agrafa spre capul lui.

El a prins-o din zbor și a continuat:

— Atunci, să presupunem că Molly l-a văzut pe unu' dintre criminali, de acord? Și că acesta e de vârsta studenției, cum a sugerat Molly. Atât soții Malone, Meacham, Chu, cât și cuplu' ăla din Palo Alto, soții Jablonsky – cu toții aveau copii la facultate. Dar copiii lor mergeau la școli diferite.

— Într-adevăr, am spus. Dar dacă un puști, orice puști, sună la ușă și arată prezentabil, s-ar putea ca mama și tata să deschidă. Rich, poate că-n asta constă *păcăleala*. Când eram la școală, aduceam mereu acasă colegi pe care mama nu-i cunoștea. Și dacă doi puști ți se prezintă la ușă și-ți spun că-s prieteni cu copilu' tău?

— Asta ar fi ușor de-nscenat, spuse Rich. În ziarele locale apar articole despre studenți. Fiica sau fiu' lui cutărică, care merge la cutare școală, a câștigat nu știu ce premiu.

Rich a bătut darabana cu degetele pe birou, iar eu mi-am sprijinit bărbia-n palmă. În loc să simțim că eram pe punctul de-a face o descoperire majoră, aveam senzația că tocmai lărgiserăm plaja potențialilor suspecti, incluzând fiecare puști de vârsta studenției din California care știa latină la nivel de liceu – și care, printre altele, era pasionat de jafuri, tortură, incendieri și crimă.

M-am gândit la piesele care compuneau puzzle-ul. Expresiile potrivit cărora Providența binecuvânta acțiunile criminalului, iar banul era sursa tuturor relelor. Mai era cartea științifico-fantastică *Fahrenheit 451*, urmată de cea despre un pompier celebru care provocase el însuși incendii. Când a fost prins, John Orr a declarat: „Am fost un prost și am făcut ceea ce fac proștii.”

Criminalii noștri nu repetau greșelile lui Orr.

Aceștia-și dădeau toată silința s-arate cât de deștepți erau. Fusese oare salvarea lui Molly Chu singura lor scăpare?

Telefonul lui Rich a sunat, iar el s-a-nvârtit cu tot cu scaun spre perete. Și-a coborât vocea și a răspuns:

— Lucrăm la asta, Kelly, chiar asta facem acum. Asta facem din zori și până-n seară. Îți promit c-atunci când aflu ceva, am să te-anunț. Nu te vom dezamăgi.

Capitalul 64

Yuky era la Magazinul de Alimente Ecologice, la șase cvartale depărtare de apartamentul ei, plimbându-se printre rafturi și gândindu-se să tragă ceva la tigaie pentru cină, când i se păru că zărește o siluetă cunoscută mai jos pe culoar. Când se uită din nou, aceasta plecase. Își spuse că trebuie să fi fost o vedenie, fiind atât de obosită, încât putea să-și închipuie demoni peste tot. Aruncă o căpățână de broccoli în căruț și trecu mai departe, la raionul de carne.

Acolo, alese o caserolă de creveți vidați – și avu din nou senzația că Jason Twilly era la doar câțiva metri depărtare.

Ridică privirea și dădu cu ochii de el.

Era îmbrăcat într-un costum în dungi, pe sub care se vedea o cămașă roz, și stătea lângă grămada de curcani de curte congelati, afișând un rânjet până la urechi. Twilly își flutură degetele, dar nu încercă să se apropie de ea, însă nici nu se îndepărtă. Nu avea căruț sau coș.

Ticălosul nu era la cumpărături.

O hăituia.

Furia ce pusese stăpânire pe Yuki se amplifică, lăsându-i o singură ieșire din situația în care se afla. Își împinse căruțul către marginea culoarului și mărșălui către Twilly, oprindu-se la câțiva pași de pantofii lui trainici englezești.

— Ce cauți aici, Jason? îl întrebă ea întinzându-și gâtul ca să se uite în sus la fața lui mortală, decorată cu ramele de opt sute de dolari și cu zâmbetul lui strâmb.

— Lasă cumpărăturile, Yuki, spuse el. Dă-mi voie să te scot la cină. Promit să mă port frumos. Vreau doar să mă revanșez față de tine pentru neînțelegerea de data trecută...

— Vreau să lămurim treaba asta o dată pentru totdeauna, spuse Yuki tăindu-i vorba în stilul ei arțăgos și sacadat. A

greși e omenește. Poate că neînțelegerea s-a produs din cauza mea și ți-am cerut scuze pentru asta. Inc-o dată, îmi pare rău că s-a ajuns acolo. Dar trebuie să-nțelegi. Nu mă interesează să am o relație – cu nimeni. Nu fac decât să muncesc toată ziua. Nu sunt disponibilă, înțelegi? Așa că te rog să nu mă mai urmărești.

Zâmbetul ciudat și strâmb al lui Twilly explodează într-un hohot de râs.

— Frumos discurs, spuse el bătând din palme teatral și batjocoritor.

Yuki simți un fior de teamă săgetând-o, în timp ce se retrăgea cu spatele. Ce-l apucase pe tipul ăsta? De ce era în stare? Își aminti că Cindy o prevenise să aibă grijă ce spunea în prezența lui Twilly. Oare avea s-o ponegrească în cartea despre procesul lui Junie Moon?

Fie ce-o fi.

— Adio, Jason. Lasă-mă-n pace. Vorbesc foarte serios.

— Hei, scriu o carte, doar n-ai uitat, strigă Twilly în urma ei.

Yuki îi auzi vocea în timp ce-și împingea căruțul pe culoar. Voia să se ascundă. Să *dispară*.

— Ești *jucătorul-cheie*, Yuki. Regret dacă nu-ți place, dar ești vedeta *spectacolului* meu de pomină.

Capitalul 65

Ne-am adunat în curtea Casei Trandafirilor, din apropiere de Point Reyes, bucurându-ne de briza nopții care ne gâdila obrajii. Yuki a pornit încălzitorul de la jacuzzi, în vreme ce Claire amesteca o salată imensă și pregătea burgeri pentru grătar.

Escapada neplanificată fusese ideea lui Cindy. Ne strânsese pe toate-ntr-o conferință telefonică doar cu câteva ore-nainte, spunându-ne:

— De vreme ce prima noastră-ncercare de-a organiza Escapada Anuală de-un Weekend a Fetelor de la Crime a fost zădărnicită de-o anumită persoană care-a primit un telefon ce-o chema-napoi la muncă, ar trebui să profităm de ocazia asta ca să lăsăm totu' baltă și să plecăm *fără-ntârziere*.

Cindy adăugase că-nchiriase deja casa de vacanță și că ea avea să conducă mașina.

Cindy nu știa să primească un „nu” drept răspuns și, pentru prima oară, mă simțeam ușurată să-i cedez volanul.

Yuki și Claire dormiseră tot drumul una lângă alta, pe bancheta din spate, în timp ce eu stătusem în dreapta lui Cindy, ținând-o-n poală pe Martha, ale cărei urechi fluturau în vânt. O ascultam pe Cindy vorbind peste CD Playerul mașinii, iar gândurile îmi erau legănate duios de valurile oceanului de care ne apropiam.

Odată ajunse la căsuța de povești acoperită de trandafiri, cu cele două dormitoare cochete, plus masa de picnic și grătarul din luminișul de la marginea pădurii, am bătut din palme de-ncântare și ne-am aruncat gențile pe pat. Yuki își lăsase cutia cu dosare-n camera ei și a venit cu mine și cu Martha să facem o plimbare scurtă, în pas alergător, la lumina lunii, până-n vârful unei creste împădurite și-napoi.

Plimbarea-mi deschisese pofta să mănânc ceva, să beau o marguerita și să dorm neîntoarsă toată noaptea. Dar, când am ajuns înapoi la Casa Trandafirilor, mi-am găsit telefonul sunând.

— Drăcia asta a sunat de i-au sărit butoanele, gagico, se văicări Claire. Fie-l oprești, fie mi-l dai ca să-l fac bucăți.

Am rânjit la prietena mea, mi-am scos telefonul din geantă și am văzut numele apelantului.

Era Jacobi.

Am apăsat butonul, am spus „bună” și mi-a năvălit în urechi zgomotul din trafic amestecat cu vaietele sirenelor de pe autospeciale.

— Jacobi. Jacobi, ce s-a-ntâmplat? am țipat în telefon.

— Nu ai primit mesajele de la mine?

— Nu, până și apelu' ăsta l-am prins din mers.

Sirenele care se-auzeau în fundal și simplul fapt că Jacobi mă suna m-au dus cu gândul la un alt incendiu și la alte două cadavre carbonizate, aparținând unui alt cuplu omorât de-un psihopat în căutare de senzații tari. Mi-am lipit telefonul de ureche, chinuindu-mă să aud vocea lui Jacobi, care era acoperită de zgomotul din stradă.

— Sunt pe Missouri Street, mi-a spus.

„Asta era strada mea. Ce căuta el pe strada mea? Să i se fi-ntâmplat ceva lui *Joe*?”

— A avut loc un incendiu, Boxer. Ascultă, nu există altă cale de a-ți spune asta. Trebuie să te-ntorci acasă imediat...

Capitolul 66

Jacobi a-ntrerupt convorbirea telefonică, lăsându-mă c-un cârâit în ureche și c-un gol ca de la cer la pământ între ceea ce spusese și ceea ce omisese.

— A avut loc un incendiu pe Missouri Street, le-am anunțat pe fete. Jacobi mi-a spus să mă duc acasă!

Cindy mi-a dat cheile și ne-am înghesuit în mașină. Am apăsat pedala până la podea și ne-am hurducăit pe drumurile ce șerpuiiau prin regiunea-mpădurită din Olema, ieșind pe autostradă. În timp ce conduceam, am încercat să dau de Joe, sunând atât la apartamentul meu, cât și la al lui, căutându-l pe mobil și apăsând butonul „Redial” de nenumărate ori, fără să primesc *niciun* răspuns.

Unde era? Unde era Joe?

Nu obișnuiesc să-i cer multe lui Dumnezeu, dar în timp ce ne apropiam de cartierul Potrero Hill, mă rugam ca Joe să fie-n siguranță. Când am ajuns pe Missouri Street, la numărul 20, am văzut că locul fusese-mprejmuit. Am parcat în primul loc liber găsit, am înșfăcat lesa Marthei și am luat-o la goană pe panta abruptă a cartierului rezidențial, lăsându-le pe fete să m-ajungă din urmă.

Mi s-a tăiat respirația când am dat cu ochii de locuința mea și am văzut că era-ngrădită de autospeciale, de mașini de poliție și de spectatorii care umpleau strada-ngustă. Am cercetat febril fețele din mulțime și le-am văzut pe cele două studente care locuiau la etajul doi și pe administratoarea clădirii, Sonya Marron, care locuia la parter.

Sonya și-a făcut loc prin mulțime și m-a apucat de braț, spunându-mi:

— Slavă Domnului, slavă Domnului!

Avea lacrimi în ochi.

— A fost cineva rănit?

— Nu, răspunse ea. Nu era nimeni acasă.

Auzind asta, am îmbrățișat-o, răsuflând în sfârșit ușurată că Joe n-adormise-n patul meu. Dar tot mai aveam întrebări cu duiumul.

— *Ce s-a-ntâmplat?* am întrebat-o pe Sonya.

— Nu știu. Nu știu.

L-am căutat pe Jacobi, dar am găsit-o pe Claire ținând la căpitanul brigăzii de pompieri:

— *În-țe-leg* că poate fi locul unei crime, dar e *polițistă*. La Departamentu' din San Francisco!

Îl cunoșteam pe căpitanul brigăzii de pompieri, Don Walker, un bărbat slab, cu nasul mare, ai cărui ochi oboșiți se șteau din cenușa ce-i acoperea fața. Și-a ridicat mâinile-n aer, după care a deschis ușa de la intrare. Claire m-a luat sub aripa ei protectoare și, împreună cu Yuki, Cindy și Martha, am intrat în clădirea cu trei etaje care-mi fusese casă vreme de zece ani.

Capitolul 67

Mi s-au înmuiat genunchii în timp ce urcam scările, dar mintea-mi era limpede. Am observat că scările nu arseseră, iar ușile de la cele două apartamente de mai jos erau deschise. Apartamentele nu păreau să fi fost atinse de foc. Nu mai înțelegeam nimic.

Dar totul căpătă sens când am ajuns în capătul scărilor.

Ușa apartamentului meu era făcută țandări. Am trecut prin tocul distrus al ușii, iar în locul tavanului am văzut stelele și luna. Mi-am coborât privirea de la cerul nopții, nevenindu-mi să cred în ce stare grotescă se găsea cuibușorul meu. Pereții erau negri, perdelele dispăruseră, iar dulapurile din bucătărie fuseseră spulberate cu tot cu pahare. Vesela și mâncarea din cămară fuseseră aruncate-n aer, iar acum răspândeau un miros intens de popcorn și Clorox în apartament.

Mobila mea confortabilă din living se topise, lăsând în urmă bucăți de spumă îmbibate de apă și arcuri. Atunci m-a pălit – focul înghițise totul. Martha schelălăi, iar eu m-am aplecat deasupra ei, îngropându-mi fața-n blana ei.

— *Lindsay*, am auzit pe cineva strigându-mă. *Ești bine?*

M-am întors și l-am văzut pe Chuck Hanni ieșind din dormitor.

Să fi avut vreun amestec în asta?

Să fi avut Rich dreptate de la bun început?

Și apoi l-am văzut pe Rich făcându-și apariția din spatele lui Hanni și mi-am dat seama că durerea *mea* se răsfrângea pe fețele lor lungi.

Rich și-a desfăcut brațele. M-am agățat de el, fiind înconjurați de ruinele-nnegrite și fumegânde ale locuinței mele, bucurându-mă foarte tare că era acolo. Dar, în timp ce

stăteam cu capul sprijinit de umărul lui, am avut crunta revelație: dacă Cindy nu m-ar fi sunat ca să-mi spună de escapada pe care-o plănuise-n secret, aș fi fost acasă cu Martha când a izbucnit incendiul.

M-am smuls din brațele lui Rich și l-am strigat pe Hanni.

— Chuck, ce s-a-ntâmpnat aici? Trebuie să știu. Cineva a încercat să mă omoare?

Capitolul 68

Hanni a aprins lanternele, făcând lumină-n ceea ce mai rămăsese din livingul meu, iar în momentul acela de confuzie, Joe s-a năpustit înăuntru. M-am aruncat în brațele lui, iar el m-a cuprins cu ele, strângându-mă atât de tare, încât aproape că m-a sufocat.

— *Am tot sunat*, am spus.

— Mi-am închis porcăria aia de mobil în timpu' cinei...

— De-acum înainte va trebui să-l pui pe *vibrații*...

— Am să port o zgardă electrică dacă-i nevoie, Linds. Mă macină gându' de-a nu fi știut c-aveai nevoie de mine.

— Ești lângă mine acum.

Nu m-am mai putut stăpâni și am plâns până i-am udat cămașa, simțindu-mă-n siguranță și norocoasă că el era bine, că amândoi eram bine. Îmi amintesc doar vag că prietenele mele și partenerul meu și-au luat la revedere, dar mi-au rămas adânc în minte vorbele lui Chuck Hanni, care mi-a promis că, de-ndată ce se făcea ziuă, avea să-ntoarcă blocul cu susu-n jos în căutarea sursei incendiului.

Don Walker, căpitanul Brigăzii de Pompieri din San Francisco, își dădu jos pălăria, își șterse fruntea cu mânușa și ne spuse, mie și lui Joe, că trebuia să plecăm ca să poată securiza clădirea.

— Mai lasă-ne câteva minute, bine, Don? am spus fără să-i cer, de fapt, permisiunea.

M-am dus la șifonierul din dormitor și am deschis ușa, rămânând siderată până când l-am auzit pe Joe șoptind în spatele meu:

— Nu le mai poți purta, iubito. Sunt toate distruse. Trebuie să renunți de ele.

M-am întors și am încercat să mă obișnuiesc cu

distrugerea patului meu cu baldachin, a albumelor foto și a mult îndrăgitei cutii cu scrisori pe care mama mi le scrisese când eram plecată la școală, iar ea era pe moarte.

Apoi mi-am adunat gândurile și am cercetat fiecare centimetru de podea, căutând ceva *suspect*, vreo carte deranjată de la locul ei. N-am găsit nimic. M-am dus la comodă și am tras de mânerul sertarului de sus – dar lemnul carbonizat al mânerului mi s-a fărâmat în mâini.

Joe forță comoda, iar lemnul cedă. Apucă sertarul și-l zgâlțâi până se deschise. În timp ce scotoceam prin lenjeria intimă, l-am auzit pe Joe spunând răbdător din spatele meu:

— Uită de ele, draga mea. Ai să-ți cumperi altele noi.

O găsisem.

Am strâns cutia îmbrăcată-n catifea în palma dreaptă, am ținut-o în lumină, după care am deschis-o. Cele cinci diamante montate-n platină își trimiseră razele către mine din inelul pe care Joe mi-l dăduse când mă ceruse-n căsătorie, cu doar câteva luni în urmă. Atunci îi spusese lui Joe că-l iubesc, dar că am nevoie de timp. Acum am pus capacul cutiei la loc și i-am privit fața ridată de griji.

— Aș dormi cu el sub pernă – numai de-aș avea una.

— Sunt o grămadă de perne la mine acasă, blondino, spuse Joe. Am una chiar și pentru Martha.

Căpitanul Walker ne-aștepta la ușă. Am mai aruncat o privire-n jur – și atunci mi-au căzut ochii pe cartea de pe măsuta de telefon de lângă ușa de la intrare.

Era prima oară când vedeam cartea aia.

Cartea aia nu era a mea.

Capitolul 69

Mă holbam, fără să-mi cred ochilor, la cartea format mare, de 21 pe 28 cm, cu coperte necartonate, de culoarea roșiei, cu linii albe subțiri încrucișându-se sub titlu: *Ghidul național de investigare a incendiilor și exploziilor*.

Am început să țip:

— Asta e *probă!* Asta e *probă!*

Căpitanul Walker era epuizat.

— Investigatoru' de incendii are să se-ntoarcă mâine-dimineată, domnișoară sergent, spuse el. Îți securizăm casa cu panouri, ca să nu-ți umble nimeni prin lucruri, înțelegi?

— *Nu!* am țipat. Vreau să vină un *polițist*, iar chestia asta ar face bine să ajungă-n camera de probe chiar în seara asta!

Nu am luat în seamă oftatul lui Walker și nici atingerea mâinii lui Joe pe curbura spatelui meu. Am format numărul lui Jacobi de pe mobil, spunându-mi că, dacă n-avea să-mi răspundă, aveam să-l sun pe Clapper și, mai departe, pe Tracchio. Iar dacă nu dădeam de Jacobi sau de șeful de la Criminalistică sau de inspectorul-șef, aveam de gând să-l sun pe maior. Mă purtam ca o isterică și eram conștientă de asta, dar nimeni nu mă putea opri sau nu-mi putea spune că mă-nșel.

— Boxer, tu ești? l-am auzit pe Jacobi întrebându-mă cu vocea-nteruptă de conexiunea proastă.

— Am găsit o *carte* în apartamentu' meu! am țipat în telefon. E neatinsă. N-a ars. Ne-ar putea furniza amprente. Vreau să fie sigilată și etichetată, și nu vreau să fac eu asta, ca să nu existe suspiciuni la sediu.

— În cinci minute ajung la tine, mă asigură Jacobi.

Rămăsesem cu Joe și cu Martha pe hol, iar Joe îmi spuse că trebuia să-mi iau cățelușa și să mă mut la el. L-am ținut

strâns de mână, dar în minte mi se derulau imaginile tuturor caselor devastate de foc pe care le cercetasem în ultima lună, și mă chinuia rușinea de-a fi fost atât de oficială și de detașată. Văzusem cadavrele. Văzusem distrugerea, dar nu simțisem puterea terifiantă a focului până atunci.

L-am auzit pe Jacobi vorbind cu administratorul clădirii la parter, pe urmă i-am auzit pașii greoi în timp ce urca treptele gâfâind să-și dea duhul. Patrulaserăm mii de kilometri-n aceeași mașină. Fuseserăm amândoi împușcați, iar sângele nostru lăsase o băltoacă pe-o alee din Tenderloin. Îl cunoșteam mai bine decât oricine pe lumea asta, iar el mă cunoștea la fel. De aceea, atunci când ajunse la ultima treaptă, fu de-ajuns să-i fac un semn către carte.

Jacobi își puse mânușile din latex care se mulară pe mâinile lui mari și dădu cu grijă la o parte coperta roșie. Pieptu-mi tresălta de frică, fiind sigură că-năuntru aveam să gădesc o inscripție, o altă zicere latinească lăsată-n batjocură. Dar pe pagina de gardă nu se vedea decât un nume tipărit.

Acel nume era Chuck Hanni.

Capitolul 70

Ceasul arăta 1.03, iar afară erau douăzeci de grade.

Stăteam întinsă lângă Joe, sub învelișul alb și răcoros al cearșafurilor lui, purtând unul dintre tricourile lui și privind fix la ora și temperatura care erau proiectate pe tavan de un ceas conceput special pentru insomniaci și pentru foști agenți guvernamentali, pentru care informațiile acestea erau indispensabile-n secunda în care se trezeau.

Joe îmi ținea mâna într-a lui. M-ascultase debitându-mi temerile ore-ntregi, dar, în timp ce-l fura somnul, strânsoarea-i slăbise, iar acum sforăia încet. Și Martha era pe tărâmul viselor, acompaniind sforăiturile sacadate ale lui Joe când prin fâlfâitul botului, când prin scheunături.

Cât despre mine, aveam mai multe șanse să văd partea întunecată a lunii decât s-adorm.

Nu-mi ieșea din cap cum de incendiul ocolise primele două etaje, dar din apartamentul meu nu mai rămăsese decât pereții. Era limpede ca bună ziua. Eram ținta unui criminal cu sânge-rece, calculat, care avea la activ patru incendieri soldate cu opt morți.

Crezuse oare că eram acasă? Sau mă urmărise-n timp ce plecam cu Martha și-mi lăsase un avertisment? Cum era posibil ca Chuck Hanni să fie persoana-n cauză?

Luasem masa cu Chuck, investigasem crime cu el, îi făcusem *mărturisiri*. Acum mi-l închipuiam ca pe un ucigaș care știa tot ce se putea ști despre incendieri. Și tot ce se putea ști despre acoperirea urmelor.

Dar de ce naiba și-ar fi lăsat un om atât de deștept ca el cartea de vizită-n apartamentul meu?

Emblema criminalului era de fapt propria lui *semnătură*?
N-avea sens.

Zvâcnetul din tâmplele mele promitea să se transforme-ntr-o crâncenă durere de cap. Dacă-ș fi apucat să mănânc ceva, aș fi dat totul afară. Când a sunat telefonul la 1.14, am citit numele apelantului și am pus mâna pe aparat fără s-așept să sune a doua oară. Joe s-a foit lângă mine.

— E Conklin, i-am șoptit lui Joe.

— Bine, a murmurat Joe și a fost din nou răzbit de somn.

— Ai aflat ceva? l-am întrebat pe partenerul meu.

— Îhî, dar n-o să-ți placă ce-am aflat.

— Spune-mi odată. Spune-mi ce-ai *aflat*, i-am cerut pe jumătate șoptind, pe jumătate răcnind.

M-am ridicat din pat, am trecut peste Martha și am intrat în livingul lui Joe, din care am putut admira Parcul Presidio noaptea, cu eucaliptii lui înalți unduindu-se la lumina lunii. Ghearele Martei răsunară pe podeaua din lemn tare, în timp ce mă urma ca să lipăie din bolul cu apă din bucătărie.

— Legat de carte... spuse Rich.

— Ai găsit vreo propoziție latinească-n interior?

— Nu. E cartea lui Chuck, fără niciun dubiu...

— *Maică, măiculiță!*

— Lasă-mă să termin, Linds. Nu el a lăsat-o în apartamentul tău, *ci eu*.

Capitolul 71

Gândurile mi s-au învălmășit în timp ce-ncercam să-nțeleg ce-mi spunea Conklin.

— Poți să repeți? i-am cerut.

Răspunsul a venit pe un ton spăsit.

— Am lăsat cartea la tine acasă.

— *Probabil glumești.*

Nu putea să vorbească serios. Nu-mi puteam închipui niciun motiv pentru care Conklin ar fi lăsat un manual de incendii și explozii în apartamentul meu devastat de foc.

— Să vezi, m-am întâlnit cu Chuck, cum mi-ai spus să fac, îmi relatează Rich sacadat. Am luat o cină de-mpăcare, iar eu am achitat nota. Și i-am spus că mi-aș dori să aflu mai multe de la el despre investigarea incendiilor. La urma urmelor, omu-i cel mai bun în ceea ce face.

Rich a făcut o pauză ca să-și tragă sufletul, iar eu am țipat la el:

— *Zi mai departe!*

— După ce am ieșit din restaurant, ne-am dus la mașina lui, iar omu' practic locuiește-n chestia aia, Lindsay. Scaunele acoperite de ambalaje de pateuri, calculatorul, hainele ce-atârnau de...

— *Rich, pentru numele lui Dumnezeu!*

— Așa, chiar în momentu-n care a dat peste manualul de investigare a incendiilor pe care voia să mi-l împrumute, m-a sunat Jacobi și mi-a spus că ți-a explodat apartamentul. L-am anunțat pe Hanni, care a spus „Conduc eu”, și-ncă mai țineam cartea-n mână când am intrat în apartamentul tău.

— Ai pus-o pe măsuta de telefon.

— Nu m-am mai gândit la ea până să mă sune Jacobi, afirmă Rich tânguitor.

— A apucat Jacobi să discute cu Hanni?

— Nu. A vrut să discute mai întâi cu mine. Hanni nu știe nimic despre asta.

Mi-a luat secunde bune ca să pun totul cap la cap, să-l pun pe Hanni înapoi pe lista prietenilor și să realizez că adevărul esențial rămânea același. Tremuram, deși nu-mi era frig.

— Linds? l-am auzit pe Rich spunând.

— Tot nu știm cine a incendiat apartamentul meu sau pe celorlalte, am încheiat. Tot nu știm nimic.

Capitalul 72

Avuseseră o pauză bine-venită de o săptămână întreagă, timp în care judecătorul Bendinger se întorsese la sanatoriu ca să se recupereze după înlocuirea genunchiului. Dar pauza luase sfârșit. Bendinger revenise, iar Yuki simțea din plin efectul tsunami stârnit de cercul blestemat creat în jurul lui Junie Moon, de presa dezlănțuită și de presiunea de-a câștiga.

La nouă fix, curtea își începu ședința.

Iar apărarea începu să-și joace cărțile.

L. Diana Davis nu-și ridică privirea ca să-l vadă pe primul ei martor lăsând în urmă ușile despărțitoare și trecând atât de aproape de ea, încât trebuie să-i fi dat senzația unei adieri în timp ce jacheta lui cu guler în V aproape că-i șterse brațul. Yuki o văzu pe Davis aplecându-se și vorbindu-i clienței sale cu mâna la gură, în tot acest timp cercetând cu privirea galeria. Cameramani trimiși de televiziuni filmau, iar reporterii înțesau rândurile din spatele sălii.

Davis zâmbi.

Yuki îi șopti lui Len Parisi:

— Pun pariu că Davis n-ar dori să fie-n altă parte decât aici. Sau să apere pe altcineva decât pe Junie Moon.

— Și tu ai fiara asta-n tine, spuse Câinele Roșu zâmbind, învață s-o iubești.

Yuki o urmări pe Davis cum mângâia mâna clienței sale în timp ce locotenentul Charles Clapper, șeful de la Criminalistică, depunea jurământul. Pe urmă, Davis se ridică în picioare și își salută martorul.

— Domnule locotenent Clapper, de cât timp sunteți șeful Departamentului de Criminalistică din San Francisco?

— De cincisprezece ani.

— Și cu ce v-ați ocupat înainte de asta?

— Mi-am început cariera la Departamentul de Poliție din San Francisco, unde am intrat imediat ce-am terminat școala, lucrând cinci ani la Moravuri și încă cinci la Omucideri. Apoi m-am alăturat Departamentului de Criminalistică din Las Vegas, înainte de-a mă muta în San Francisco și de-a mă angaja la Departamentul de Criminalistică.

— De fapt, ați scris cărți despre depistarea probelor, nu-i așa?

— Așa e, am scos câteva cărți.

— Apăreți la televizor de câteva ori pe săptămână, nu-i așa? Uneori, chiar mai des decât mine, spuse Davis zâmbind larg și stârnind râsetele dorite din partea audienței.

— Nu sunt sigur de asta, replică Clapper zâmbind la rândul lui.

— Bun. Și câte omucideri ați investigat în ultimii douăzeci și cinci de ani, domnule locotenent?

— Habar n-am.

— Încercați să faceți o estimare.

— O estimare? Câteva sute pe an, cred.

— Prin urmare, ar fi sau nu corect să spunem că ați investigat până la cinci mii de omucideri?

— Rotunjit.

— Cred că putem accepta „rotunjit”, spuse Davis cu bunăvoință. Și, pe lângă crime recente, mai investigați și crime care s-au petrecut cu luni sau poate chiar ani în urmă, greșesc?

— Nu, am investigat și cazuri nerezolvate.

— Revenind, ați fost chemat la domiciliul acuzatei în luna aprilie a acestui an?

— Da, am fost.

— Și ați avut impresia că vă aflați la locul unei crime?

— Nu. În camere era ordine. Nu existau semne evidente de deranj sau urme de sânge ori tuburi de cartușe sau ceva de genul ăsta.

— Ați fost informat despre bănuiala că un bărbat ar fi fost dezmembrat în cada din casa acuzatei? întrebă Davis.

— Da, am fost informat.

— Și ați făcut testele obișnuite pentru depistarea probelor, nu-i așa?

— Ba da, așa este.

— Ați dat peste ceva incriminator?

— Nu.

— Ați găsit vreo dovadă cum că sângele ar fi fost curățat?

— Nici asta.

— N-ați găsit înălbitor sau ceva asemănător?

— Nu.

— Domnule locotenent Clapper, permiteți-mi să fac inventarul lucrurilor de curățat ca să mai economisim niște timp. Pereteii nu fuseseră vopsiți sau covoarele curățate? N-ați găsit niciun instrument care ar fi putut servi la dezmembrarea unui cadavru?

— Nu.

— Prin urmare, n-am greși dacă am spune că atât dumneavoastră, cât și echipa dumneavoastră ați făcut tot ce vă stătea în putință ca să stabiliți circumstanțele în care s-a comis crima – sau dacă s-a comis o crimă până la urmă?

— Nu, ăsta e adevărul.

— Folosindu-vă de experiența dumneavoastră și de impresiile culese de la așa-zisul loc al crimei, spuneți-le, vă rog, juraților – ați găsit vreo dovadă, directă sau indirectă, care s-o lege pe Junie Moon de presupusa ucidere a lui Michael Champion?

— Nu.

— Vă mulțumesc. Am terminat cu martorul acesta,

domnule judecător.

Capitolul 73

Yuki tot mai scotea fum pe nări după ce fusese muștrată de Câinele Roșu. Sau poate că fierbea de mânie pentru că-i dădea dreptate.

„Învață să iubești fiara.”

Yuki își trânti pixul pe caietul de notițe, se ridică, aranjându-și sacoul, și se apropie de boxa martorilor în care stătea Charlie Clapper.

— Domnule locotenent, n-am să vă rețin mult.

— Nu-i nicio problemă, domnișoară Castellano.

— Sunteți membru al forțelor de ordine, corect?

— Da.

— Și, de-a lungul carierei dumneavoastră de douăzeci și cinci de ani la Moravuri, Omucideri și Criminalistică, vi s-a întâmplat să aveți de-a face cu cazuri în care erau implicate prostituate?

— Bineînțeles.

— Vă sunt familiare, în general vorbind, modul de viață și obiceiurile prostituatelor?

— Să zicem că da.

— Sunteți de acord că, în schimbul unei sume de bani, o prostituată întreține relații sexuale cu un număr de bărbați oricât de mare?

— Asta-i fișa postului, din câte pot spune.

— Acum, în fișa aceasta se regăsesc mai multe categorii, nu credeți? De la traseistă la damă de companie?

— Desigur.

— Iar o parte dintre prostituate lucrează mai ales în afara casei?

— Unele, da.

— Iar după părerea dumneavoastră, domnișoara Moon se

încadrează în ultima categorie?

— Asta mi s-a spus.

— Puteți admite și faptul că, din motive de igienă și pragmatism, o prostituată care lucrează acasă are grijă să facă duș după fiecare partidă de sex?

— Pot spune că e o practică obișnuită și igienică.

— Știți, din întâmplare, câtă apă se consumă la un duș?

— În jur de 75 de litri, dar depinde.

Yuki încuviință dând din cap și îl întrebă pe Charlie:

— Acum, ținând cont de cunoștințele dumneavoastră generale despre prostituate și de faptul că domnișoara Moon lucra acasă, sunteți de acord că numita domnișoară a făcut duș după ce s-a ocupat de fiecare dintre clienții dumneaei, poate de șase până la zece ori pe zi, înmulțit cu șapte zile pe săptămână...

— *Obiectez*, tună Davis. Procurorul încurajează martorul să speculeze și, în plus, obiectez vehement la felul în care îmi este caracterizată clienta.

— Domnule judecător, protestă Yuki. Știm cu toții că domnișoara Moon este prostituată. Eu nu fac decât să subliniez că, după toate aparențele, dumneaei este una *curată*.

— Continuați, domnișoară Castellano, îi îngădui judecătorul Bendinger jucându-se cu elasticul de la încheietură. Dar treceți la subiect *astăzi*, se poate?

— Mulțumesc, domnule judecător, spuse Yuki mios. Domnule locotenent Clapper, ne-ați putea spune următorul lucru? Întrebă Yuki trăgând aer în piept și lansându-se în ceea ce devenea emblema ei – o întrebare neîntreruptă și interminabilă. Dacă un om ar fi fost dezmembrat într-o cadă, iar în cele trei luni care s-au scurs între ziua în care a fost comisă crima și cea în care ați examinat cada, o mare cantitate de apă cu săpun și șampon ar fi trecut prin

scurgerea de cinci centimetri – după calculele mele, 380 de litri de apă cu săpun pe zi – pe care îi dublăm, dacă luăm în calcul clienții care au făcut duș înainte de-a se întoarce la cămin, la birou sau acasă, la *soțiile* lor – prin urmare, chiar dacă scădem duminicile care sunt „sfinte” pentru domnișoara Moon, tot s-ar ajunge la aproape 492 000 de litri consumați până ce criminaliștii au examinat canalul de scurgere – este posibil ca această activitate să fi curățat cada de orice probă rămasă de pe urma dezmembrării?

— Păi, da, e cât se poate de posibil.

— Vă mulțumesc, domnule locotenent. Vă mulțumesc foarte mult.

Yuki îi zâmbi lui Charlie Clapper în timp ce acesta era invitat de către judecător să se retragă.

Capitolul 74

Yuki stătea lângă silueta colosală a lui Len Parisi, în timp ce secătura de iubit al lui Junie Moon, care îi ținea loc și de pește, Ricardo „Ricky” Malcom, depunea jurământul.

Yuki era încredințată că Davis angajase un vânător de recompense care să îl târască pe Ricky Malcom peste granița cu Mexicul, pentru înfățișare, iar în timp ce Malcom jura să spună tot adevărul, Yuki se întreba dacă Davis chiar credea că acea scursură fricoasă, banală și plină de tatuaje putea să convingă juriul de ceva. Din vocea lui Davis răzbătea încredere în sine în timp ce îi puse lui Malcom întrebările preliminare, luând-o înaintea acuzării și provocându-l pe Malcom să admită că făcuse pușcărie pentru posesie de droguri.

După aceea, Davis își începu de-a binelea interogarea directă.

— Care este legătura dumneavoastră cu domnișoara Moon?

— Am fost iubitul ei.

— Și nu mai sunteți?

— Ne-am despărțit, răspunse Malcom sec. Eu sunt în Tijuana, iar ea-i la pârnaie.

Din galerie se auziră chicote răzlețe.

— De câtă vreme o cunoașteți pe domnișoara Moon? întrebă Davis.

— Tre' să fie trei ani.

— Și s-a întâmplat ca pe douăzeci și unu ianuarie anul trecut să fiți sunat de domnișoara Moon la aproximativ unsprezece și jumătate noaptea, și să fiți rugat să vă duceți acasă la dumneaei, deoarece unul dintre clienții dumneaei suferise un atac de cord?

— Nu.

— Faceți-mă să înțeleg. Dumneavoastră spuneți că Junie nu v-a sunat ca să vă roage s-o ajutați în problema cu Michael Champion?

— Nu, doamnă. Nu m-a sunat.

— Ați fost interogat de către poliție în legătură cu dezmembrarea și aruncarea cadavrului lui Michael Champion?

— Da. Le-am spus că nu-s vinovat de asta.

— Ați spus adevărul?

Malcom începu să râdă.

— Da, da, le-am spus adevărul. N-am ciopârțit pe nimeni. Nu suport să văd sânge. Îmi mănânc friptura *bine făcută*. A fost unul dintre cele mai trăsnite lucruri pe care le-am auzit în viața mea.

— Subscriu, spuse Davis. Destul de trăsnit.

Yuki sări în picioare.

— Obiectez, domnule judecător. Părerile domnișoarei Davis n-au nicio relevanță aici.

— Se aprobă.

Davis se răsuci pe tocuri, făcu câțiva pași către juriu, după care se întoarse.

— Și, cu toate acestea, reluă Davis, iar vocea ei răsună în sala lambrisată cu lemn de stejar, conform mărturiei depuse de polițiști, domnișoara Moon a declarat că v-a sunat pentru că domnul Champion suferise un *atac de cord* și că, atunci când ați ajuns acasă la dumneaei, acesta *murise* deja.

— Sunt numai bazaconii. Nu s-a-ntâmpilat nimic de genul ăsta, spuse Malcom vizibil amuzat.

— Tot potrivit mărturiei depuse de polițiști, domnișoara Moon a declarat că dumneavoastră l-ați dezmembrat pe domnul Champion cu un *cuțit* și că, ajutat de dumneaei, ați transportat rămășițele domnului Champion și le-ați aruncat într-un tomberon. Este adevărat?

— *Nici pomeneală.* Aiureli. Bașca, mă pricep numai la scule electrice.

— În regulă, domnule Malcom. Atunci, după părerea dumneavoastră, de ce ar spune domnișoara Moon un asemenea lucru dacă n-ar fi adevărat?

— Pentru că, spuse Malcom uitându-se la Junie cu ochii lui verzi și depărtați, Junie e naivă, știți, ca un copil cu nevoi speciale. Se hrănește cu romane de dragoste și cu seriale pentru gospodine...

— Cer să nu se consemneze răspunsul, domnule judecător, interveni Yuki. Întregul șir de întrebări încurajează speculațiile.

— Domnule judecător, pe mărturia domnului Malcom se sprijină credibilitatea acuzatei.

— Am să îngădui. Continuați, domnule Malcom.

Yuki oftă zgomotos, reaşezându-se între Gaines și Câinele Roșu, în timp ce Malcom își termina răspunsul.

— După cum spuneam, după părerea mea, corect? Atunci când polițiștii au întrebat-o dacă a comis-o cu celebrul Michael Champion a fost ca și când s-ar fi aprins un ecran de cinema pe care ar fi rulat fantezia 3-D cu Junie Moon, curviștina prostituată, în rolul principal...

— Mulțumesc, domnule Malcom. Ați fost acuzat de complicitate la această crimă?

— Polițiștii au încercat, dar procurorul districtual știa că nu mă pot pune sub acuzare pe baza mărturiei trăsnite a lui Junie, mai ales că și-a retras-o cum se spune.

— Vă mulțumesc, domnule Malcom. Martorul vă aparține, i se adresă Davis cu un rânjet lui Yuki.

Capitolul 75

Yuki citise observațiile pe care i le lăsase Len, linia de interogare sugerată de el, care coincidea cu ceea ce ea își propusese să întrebe, însă cel mai adânc i se întipărise în minte cât de important era Malcom pentru apărare. Și cât de important era ca ea să-i demonteze mărturia.

Yuki se ridică și începu să meargă către boxa martorilor, spunând:

— Domnule Malcom, vă aflați astăzi aici din proprie inițiativă?

— Nu tocmai. Brațul *legii* s-a-ntins până-n Tijuana și m-a smuls din bărulețu' de striptease în care mă simțeam atât de bine.

— Aveți prieteni în Mexic, domnule Malcom? întrebă Yuki, ignorând râsetele din galerie. Sau s-a pus problema la modul „poți fugi, dar nu te poți ascunde”?

— Câte puțin din fiecare, zise Malcom ridicând din umeri și lăsând juriul să-i vadă golurile din dantură prin zâmbetul lui înfricoșător.

— Acum câteva minute ați jurat să spuneți adevărul, așa-i?

— N-am nimic împotriva adevărului, zise Malcom.

Yuki își puse mâinile pe balustrada din fața martorului și întrebă:

— Ce simțiți pentru acuzată? Pentru domnișoara Moon.

— Junie e o fată drăguță.

— Să vedem dacă putem îmbunătăți răspunsul acesta, bine?

Malcom ridică din umeri și spuse:

— Sunteți liberă să-l îmbunătățiți.

Yuki lăsă să-i scape un zâmbet ca să arate juriului că era

de treabă, după care spuse:

— Dacă dumneavoastră și Junie Moon ați fi liberi să plecați de aici, domnule Malcom, v-ați petrece noaptea cu dumneaei?

— Îhî. Sigur...

— Și dacă ar avea nevoie de un rinichi, i-ați da unul de-ai dumneavoastră?

— Doar am doi, nu?

— Ba da. Întâmplarea face să aveți doi.

— Sigur. I-aș dona un rinichi.

Ricky Malcom rânji larg, transmițând ce tip mărinimos era el.

— În timpul relației de trei ani cu acuzata, i-ați împărtășit lucruri? Vă plăcea să vă petreceți timpul cu dumneaei?

— Da. Sigur.

— Și ce simțiți pentru dumneaei în prezent?

— Asta e o-ntrebare cam personală, nu credeți?

— Suntem cumva la emisiunea doctorului Phil? întrebă Davis cu voce tare. Nu văd relevanța...

— Dacă instanța mi-ar da răgaz să pot demonstra relevanța, întrerupse Yuki.

— Se respinge, domnișoară Davis. Continuați, domnișoară Castellano.

— Vă mulțumesc, domnule judecător, spuse Yuki. Domnule Malcom, sentimentele dumneavoastră nu sunt un secret, nu-i așa? V-ați putea sufleca mâneca dreaptă ca să vă arătați brațul în fața juriului?

Malcom ezită până când judecătorul îi ceru să o facă. Pe urmă, își dezgoli brațul în fața juraților.

O aglomerare de tatuaje, numită „mâneacă” de către împătimitii cernelii, îi îmbrăca lui Ricky Malcom brațul palid, de la încheietură până la umăr. Dintre șerpi și cranii, se ițea o inimă roșie marcată cu inițialele *R.M.*, care atârna de colțul

unei luni noi cu chip de femeie.

— Domnule Malcom, ne puteți spune ce reprezintă literele de sub tatuajul acela cu inimă?

— Vă referiți la *S-C-M-I-J-M*?

— Întocmai, domnule Malcom.

Malcom oftă.

— Vin de la „Spune-mi că mă iubești, Junie Moon.

— Așadar, domnule Malcom, putem trage concluzia că o iubiți pe acuzată?

Malcom, a cărui față obosită își pierduse expresia zeflemitoare, își întoarse privirea către Junie, care i-o întâlni cu ochii ei enormi, de culoarea ardeziei.

— Da, o iubesc.

— O iubiți destul încât să mințiți pentru ea?

— Sigur c-aș minți pentru ea, ce dracu'?

— Vă mulțumesc, domnule Malcom. Am încheiat cu martorul acesta, domnule judecător, spuse Yuki întorcându-i spatele lui Ricky Malcom.

Capitolul 76

Jacobi a dat ordin ca-ntrunirea să-nceapă la ora opt dimineța. Mi-a cerut să mă duc în fața sălii ca să le prezint colegilor un raport cu privire la cazurile de incendiere și omucidere de care ne ocupam și despre progresele noastre – care erau, de fapt, nule. Purtam o pereche de blugi, un maiou cu ștrasuri, o pereche de mocasini și o geacă de blugi cu aspect uzat, pe care le lăsasem acasă la Joe înainte de incendiu.

Era tot ce-mi rămăsese.

Am primit fluierături, bineînțeles, iar un veteran vânos mi-a strigat:

— Frumos ambalaj, domnișoară sergent.

— Gura, McCracken, i-a strigat Rich, făcându-mă să roșesc și prelungind stânjeneala, în timp ce colegii mei râdeau și făceau glume deocheate între ei.

După ce Jacobi lovi cu piciorul într-un birou, făcând ca sala să amuțească prin bubuitul gol, am pus pe toată lumea la curent cu cazurile de omucidere Meacham și Malone.

După ce sarcinile au fost împărțite, m-am urcat în mașină cu Conklin și ne-am îndreptat către o alee întunecoasă și mizeră din cartierul Mission. Ne-ntorseserăm la munca murdară de jos care le revine detectivilor, sperând să găsim măcar niște indicii în lipsa unei singure piste solide.

Am făcut prima oprire la o casă de amanet de pe Polk Street, numită Gold'n'Things⁹, o prăvălie înțesată cu electronice vechi, cu instrumente muzicale și cu șase vitrine umplute cu gablonțuri. Proprietarul era Rudy Vitale, un bărbat obez cu ochelari cu dioptrii groase și păr firav, un bișnițar mărunț, care folosea casa de amanet pe post de

⁹ Aur și mărunțișuri

birou, în timp ce-și încheia adevăratele afaceri în mașini și baruri, în orice alt loc, mai puțin acolo.

L-am lăsat pe Conklin să preia comanda, deoarece mă simțeam răvășită după întorsătura dureroasă pe care-o luase viața mea cu doar douăsprezece ore-nainte.

Nu-mi puteam lua mintea de la vestigiile celor mai importante trăiri ale mele, pe care mi le răpise incendiul: jacheta lui Willie Mays¹⁰, vasele indiene și tot ceea ce-i aparținuse mamei mele, mai ales scrisorile de la ea, în care îmi mărturisea cât de mult mă iubește, sentiment pe care reușise să-l exprime-n scris numai când fusese pe moarte, dar pe care nu mi-l putuse declara niciodată fățiș.

În timp ce Conklin îi arăta lui Vitale fotografiile de la compania de asigurări, eu, încă năucă, am aruncat un ochi la vitrinele-n care erau expuse gablonțurile, fără să m-aștept să găsesc ceva, când, din senin, ca și cum cineva mi-ar fi răcnit în ureche „Hei”, am zărit colierul cu safire al lui Patty Malone așezat pe-un suport din imitație de catifea, chiar *sub ochii mei*.

— *Rich!* am exclamat. Uită-te la asta.

Conklin se uită, după care îi ceru lui Vitale să deschidă vitrina. Bărbatul cotrobăi printre nimicuri, făcându-le să zornăie, și îi întinse colierul lui Conklin cu mâna lui cât o mânășă de baseball.

— Vreți să spuneți că astea-s safire veritabile? întrebă Vitale cu inocență.

Ochii lui Conklin se măriră când puse colierul pe fotografie. Se potriveau perfect.

— De unde ai făcut rost de asta? îl întrebă pe Vitale.

— Un puști mi l-a adus săptămâna trecută.

— Arată-ne actele.

— Așteptați puțin, spuse Vitale, bălăbănindu-se înapoi

¹⁰ Jucător de baseball

către cușca lui.

Dădu la o parte un teanc de cataloage de licitație și cărți despre bijuterii antice de pe scaunul de la birou, apoi bătu cu cheile în laptopul lui.

— Am găsit. I-am dat puștiului o sută de dolari. Uitați. Vai. De-abia acum îi văd numele.

Am citit chitanța peste umărul lui Conklin, în care erau trecute numele Clark Kent, o adresă localizată undeva-n mijlocul golfului și descrierea unui „colier cu topaze albastre”.

— Nu cumva purta costum și ochelari? zbieră Conklin. Sau se schimbase-n colanți și pelerină?

— Vom avea nevoie de-nregistrare, am spus, arătând către camera de filmat agățată-n colțul tavanului ca un păianjen c-un ochi roșu.

— Banda se șterge la fiecare douăzeci și patru de ore, spuse Vitale. Nu mai apare pe ea. Oricum, mi-l amintesc vag pe puști și nu cred că era genu' care să poarte colanți și pelerină. Avea mai degrabă aeru' unui puști care merge la o școală de elită. Dacă nu mă-nșel, i-am vândut niște cărți de benzi desenate cu ceva vreme-n urmă.

— Îți amintești ceva mai concret decât „aerul unui puști care merge la o școală de elită”?

— Cred că avea păru-nchis la culoare. Și era cam îndesat.

— Va trebui să veniți la secție ca să vă uitați la câteva poze cu infractori, am spus. Și să vorbiți cu un portretist.

— Nu rețin fețele oamenilor, spuse Vitale. E un soi de dereglare de care sufăr. Un soi de dislexie. Dacă v-aș revedea mâine, nu cred că v-aș mai recunoaște.

— Scorneli, izbucni Conklin. Investigăm o omucidere, Vitale, înțelegi? Dacă puștiul ăla-ți mai intră-n prăvălie, sună-ne. De preferat cât încă se mai află aici. Și fă-i o copie de pe carnetu' de șofer.

— Am înțeles, șefu', se învoi Vitale. S-a făcut.

— Tot e ceva, îmi spuse Conklin pornind spre mașină. Kelly se va bucura să aibă ceva de la mama ei.

— Da, cu siguranță, am spus.

Asta mi-a amintit de moartea mamei mele. Mi-am întors capul, ca Rich să nu vadă lacrimile care mi se adunaseră-n ochi.

Capitalul 77

Chuck Hanni stătea cu mine și cu Joe în subsolul umed și rece al clădirii în care locuisem, arătându-ne cum funcționau instalațiile electrice de pe vremuri, în timp ce apa ne picura în cap. Ușa de la panoul de siguranță era deschisă, iar Hanni își ținea lanterna-ndreptată spre o siguranță la care voia să mă uit.

— Vezi cum moneda asta de un penny e sudată de dosu' siguranței?

De-abia puteam distinge picătura mată de cupru.

— Studentele de la etajul doi – le știi?

— Doar din vedere.

— Bine, păi, din câte se pare, din cauza uscătoarelor lor de păr, a aparatului lor de aer condiționat, a fiarelor lor de călcat și a Dumnezeu mai știe ce foloseau în apartamentu' ăla, siguranțele se ardeau o dată la două zile. Și cum meșteru' s-a săturat să tot dea fuga la panou ca să schimbe siguranța, a pus moneda asta aici.

— Care la ce folosește?

Chuck ne explică tot ce se-ntâmplase, cum moneda de cupru luase locul siguranței, astfel încât circuitul să nu se ardă. În schimb, curentul electric trecuse prin monedă și topise instalația în punctul cel mai slab. În cazul de față, luminile din tavanul de la etajul doi și prizele electrice din apartamentul meu.

Mi-am imaginat flăcările țâșnind din priză, dar tot nu pricepusem – așa că Chuck ne explică mie și lui Joe pendelete cum clădirea mea, ca multe alte clădiri vechi, avea o structură fragilă din cauza grinzilor ce legau acoperișul de tavan fără ca spațiile dintre ele să fie umplute cu materiale rezistente la foc.

— Flăcările urcă pur și simplu prin pereți, spuse Hanni. Spațiile dintre grinzi acționează ca niște coșuri. Așa c-atunci când focu' a ajuns în dreptu' apartamentului tău, a ieșit prin prize, ți-a aprins lucrurile și și-a continuat pârjolu'. A înghițit acoperișu' și s-a stins de la sine.

— Vrei să spui c-a fost un accident?

— Și eu am fost suspicios, îmi mărturisii Chuck.

Îmi spuse că interogase el însuși pe toată lumea: pe administrator, pe fetele de mai jos și, în mod special, pe meșterul nostru vârstnic, Angel Fernandez, care recunoscuse că el fusese cel care pusese moneda de-un penny în spatele siguranței, ca să fie scutit de corvoada de-a o mai schimba.

— Dac-ar fi murit cineva-n incendiu' ăsta, l-aș fi acuzat pe Angel Fernandez de omor prin imprudență, spuse Hanni. Declar incendiul unul accidental, Lindsay. Nu-ți rămâne decât să depui o cerere la compania de asigurări și are să fie aprobată fără probleme.

Fusesem instruită să-mi dau seama după față când o persoană minte, dar nu am citit decât adevăr în trăsăturile lui Chuck Hanni, care exprimau o franchețe dezarmantă. Însă eram irascibilă, nefiind încă pregătită să renunț la cele mai sumbre suspiciuni ale mele. În timp ce ieșeam cu Joe din blocul meu, îndreptându-ne către mașina lui, am cerut părerea lui de ofițer care lucrase-n poliție câțiva zeci de ani.

— Nu Hanni e vinovatu', scumpo. Cred că suferă la fel de mult ca tine. Și cred că te place.

Asta-i părerea ta profesională?

— Da. Hanni e de partea ta.

Capitolul 78

Yuki era surescitată.

Luam prânzul la ea la birou și ne răscoleam amândouă salata de parc-am fi căutat aur, nu bucăți de pui. Yuki măntrebase cum mă simt, dar cum n-aveam mare lucru de spus, iar ea părea să aibă ceva pe suflet, am zis „Tu prima”, iar ea se porni.

— Așadar, Davis își cheamă expertu-n psihiatrie, pe doctorița Maria Paige. Ai auzit de ea? mă-ntrebă Yuki.

Am scuturat din cap în semn că nu.

— Apare la *Court TV* din când în când. Înaltă? Blondă? Absolventă de Harvard?

Am scuturat din nou din cap, iar Yuki a continuat:

— Nu contează. În orice caz, Davis o pune pe psihiatra asta reputată în boxa martorilor, ca să vorbească despre mărturiile false.

— Aa, am spus prinzându-mă. E vorba de mărturia „falsă” a lui Junie Moon?

— Exact. Și e o tipă deșteaptă psihiatra asta. Știe ce vorbește. Cum și de ce-a luat naștere avertismentu' Miranda¹¹ astfel încât polițiștii să nu-i supună pe suspecți la presiuni. Studiile de referință scrise de Gudjonsson și Clark pe tema impresionabilității anumitor subiecți. Și manualul Reid, care-i învață pe polițiști cum să fenteze avertismentu' Miranda.

— Vorbește de parcă le-ar fi scris ea însăși și mai multe nu, Lindsay, continuă Yuki tot mai enervată. Emite păreri *avizate* despre posibilitatea ca polițiștii să-i constrângă și să-i păcălească pe suspecți să facă mărturisiri false.

¹¹ Avertisment ce poartă numele cazului celebru în urma căruia polițiștii din S.U.A. au obligația de a-i citi unui suspect drepturile înainte de a-l interoga.

— Păi, poate că unii fac asta – dar eu, cu siguranță, n-am făcut-o.

— Sigur că nu. Apoi susține că unele persoane cu inteligență și stimă de sine scăzute tind mai degrabă să le dea dreptate polițiștilor decât să-i contrazică. Așa că jurații își întorc privirile către Junie.

— Dar Junie a mărturisit din *proprie*...

— Știu, știu, dar știi ce față are Junie – zici că-i *sora mai mică a lui Bambi*. Așa că-ntr-un sfârșit, doctorița Paige termină ce-are de zis, în timp ce eu mă-ntreb cum să-i desființez mărturia fără s-arăt înregistrarea cu interogatoriul de *două ore* la care-ați supus-o pe Junie.

— Păi, ai fi putut face asta, am spus punând capacul salatei la loc cu țâfnă și aruncând-o la coș.

Yuki îmi imită gestul.

— Două *ore*, Lindsay? În care Junie neagă totul? Ascultă deci. Mă ridic și spun: „Doamnă doctor Paige, ați făcut cunoștință cu Junie Moon? „Nu.” „Ați văzut înregistrarea cu interogatoriul la care a fost supusă de către polițiști?” „Da.” Așa că-ntreb: „Au constrâns-o în vreun fel polițiștii pe acuzată, au mințit-o sau au păcălit-o? „Nu, nu, nu tocmai.”

Yuki sorbi din ceai, după care continuă reconstituirea interogatoriului încrucișat, aplicat doctoriței Paige.

— Și atunci fac o greșeală.

— Ce-ai făcut?

— Intrasem în panică, Lindsay, spuse Yuki făcând o grimasă.

Își dădu părul de pe fața ei adorabilă, în formă de inimă.

— Am întrebat „Și ce anume au făcut polițiștii?” Știu, să nu pun o-ntrebare la care n-am răspuns, dar la dracu'! Văzusem interogatoriul de-o grămadă de ori, iar tu și Conklin nu greșiserăți cu nimic! Și mă pomenesc cu Câinele Roșu uitându-se la mine de parcă m-ar fi mâncat de vie și cu

psihiatra spunând: „După părerea mea, nu numai că stima de sine a domnișoarei Moon este la pământ, dar, în egală măsură, dumneai se simte vinovată pentru faptul că este prostituată, iar mărturisirea dumneai a fost un mod de a-și *spăla păcatele*”. Nu-mi venea să cred că se aștepta ca jurații să-nghită asta, așa că-ntreb: „Prin urmare, susțineți că domnișoara Moon se simte vinovată pentru faptul că este prostituată și că acesta este motivul pentru care a recunoscut acuzația de *omor*?” „Da, asta susțin” răspunde Paige, iar eu zic: „Asta e tot, doamnă doctor”. Bendinger îi spune că se poate retrage, iar eu mă strecor în spatele scaunului pe care stă Câinele Roșu, cu fața la galerie, și dau cu ochii de Twilly, adăugă Yuki.

— Nu-i acolo-n fiecare zi? mi-am întrebat prietena.

— Ba da, dar atunci stătea chiar în spatele meu. Și mă uit în ochii lui fiindcă n-am de ales. Și o aud pe Davis anunțând c-o cheamă pe Junie Moon în boxa martorilor, iar judecătorul spune: „Mai întâi luăm pauza de masă”. Câinele Roșu-și împinge scaunu-n spate, iar eu mă trezesc nas în nas cu *ciudatu'* ăla de Twilly care-mi zâmbește batjocoritor. Simt un gol în stomac și mă trec sudori reci în timp ce-mi șoptește: „Punctul îi revine lui Davis”.

— Dumnezeu! Și apoi Câinele Roșu se-ntoarce și-mi aruncă din nou privirea aia nimicitoare, iar eu n-am să pierd procesu' din cauza mărturiei psihiatrei ăleia, nu-i așa, Lindsay, nu-i așa? Pentru că, lasă-mă să-ți zic, asta pur și simplu n-are cum să se *întâmpla*.

— Nici nu se va-ntâmpla.

— Așa e. *Nu se va-ntâmpla*, repetă Yuki printre dinți, izbind cu pumnul în birou. Fiindcă jurații o să vadă adevăru' și trebuie s-ajungă la una din cele două concluzii posibile. Fie Junie Moon e *vinovată*, fie e mai vinovată decât însuși *Iuda*.

Capitolul 79

Mallul Stanford era un complex în aer liber, cu magazine aliniat pe alei înguste, încadrate de grădini. Și nu erau orice fel de magazine: marile reprezentanțe Neiman, Nordstrom și Bloomingdale's, precum și exclusivistele buticuri Armani, Benetton, Louis Vuitton.

Hawk și Pidge se așezaseră pe o bancă la ieșirea din magazinul Polo, înconjurată de o pădurice de arbuști în ghiveci, fiind învăluți de mirosul de flori și de cafea care plutea în aer. Era sâmbătă, iar masele de oameni ieșiți la cumpărături defilau în hainele lor de firmă pe aleile scurte, trecând prin fața lui Pidge și Hawk, în timp ce-și bălăbăneau pungile de cumpărături, și oprindu-se ca să admire vitrinele buricului Ralph Lauren.

Pidge avea o cameră cam de mărimea unui pachet de cărți, cu care filma parada. Dacă l-ar fi întrebat cineva ce făcea, ar fi spus adevărul – sau, cel puțin, jumătate din el. Urma un curs de editare video la Stanford și făcea un documentar.

Însă Pidge ar fi lăsat la o parte faptul că își căutau câștigătorii. Cei mai mari și mai grohăitori porci pe care îi puteau găsi.

Cei doi băieți aveau deja în vedere două perechi.

Ambele cupluri aveau abțibilduri cu câte un colegiu lipite pe luneta mașinii. Aceștia erau candidații favoriți. Avea să le fie greu să aleagă, dar, odată ce Hawk și Pidge se puneau de acord asupra cuplului câștigător, aveau să-i urmărească până la locuința lor, pe care aveau s-o inspecteze.

Care să fie?

Cuplul de bogătași grăsani, încărcăți de pungi cu logouri de designer imprimat? Sau perechea de bătrânei atletici, îmbrăcați ostentativ, care își sorbeau cafelele cu lapte în timp

ce hoinăreau pe cărările lăcomiei.

Pidge se uita peste ceea ce filmase, când agentul de pază se apropie de ei. Acesta bătea spre cincizeci de ani și purta o uniformă albastră cu o insignă atașată de buzunarul de la piept, cască, pistol și baston. În zilele acelea, fiecare individ în uniformă se credea pușcaș marin.

— Salut, băieți, spuse agentul cu amabilitate. Nu puteți face poze aici. Aveți semnul chiar acolo.

— A! exclamă Pidge și se ridică.

La 1,80 m, Pidge se înălță ca un turn deasupra agentului, astfel încât bărbatul mai scund fu nevoit să facă un pas înapoi.

— Nu fac poze, ci înregistrez. Un documentar pentru școală. Vă pot arăta carnetul de student.

— Nu mă interesează că ești student, spuse agentul. Din motive de securitate, fotografierea este interzisă. Acum, dacă nu pui chestia aia deoparte, nu-mi rămâne decât să vă conduc afară.

— Dobitoc cu cască, bombăni Hawk.

— Ne cerem scuze, domnule, spuse Pidge așezându-se în fața prietenului său. Vom pleca.

Dar era enervant. Își petrecuseră ore întregi monitorizând, ca să rămână fără câștigător?

— Tre' să scutur furtunu', zise Pidge.

Cei doi se furișară în toaleta bărbaților, iar Pidge își desfăcu șlițul în fața unui pisoar. După ce acesta termină, Hawk scoase o cutie de chibrituri. Aprinse un mănunchi de trei sau patru chibrituri și le aruncă în coșul de gunoi.

Ieșiseră deja în parcare când auziră sirenele țiuind pe autostradă. Stătură în mașina lui Pidge și îi urmăriră pe pompieri oprind lângă Frog Pond, desfășurându-și furtunurile și năpustindu-se în mallul din care se revărsau sute de clienți.

- Cum îmi mai place un incendiu reușit! spuse Hawk.
- Îmi înseninează ziua de fiecare dată, adăugă Pidge.

Partea a patra
PROPRIETĂȚI RÂVNITE

Capitolul 80

Mă-ndreptam către noua mea casă, adică spre apartamentul lui Joe, chinându-mă să răzlesc prin traficul orei de vârf, când îmi sună mobilul. L-am smuls de la șold și am auzit vocea lui Yuki strigându-mi numele.

— *Lindsay!* Mă hărțuiește.

— *Cine?* Cine te hărțuiește?

— Ciudatu' ăla de Jason Twilly!

— Ia-o mai încet. Dă-napoi. Cum adică te „hărțuiește”?

La intersecția dintre Townsend și Seventh, am luat-o la stânga în loc să fac dreapta, spre fostul meu apartament de pe Hill. Aveam senzația că înot împotriva curentului.

Yuki țipa în telefon:

— Adică îmi dă târcoale, nu-mi dă pace. Acum zece minute, stătea pe locu' din dreapta al mașinii mele!

— Ți-a spart mașina?

— Nu știu. Nu-mi mai amintesc dac-am încuiat-o. Căram o cutie de vreo douăzeci de kile cu...

Am pierdut semnalul. Am apăsat pe butonul de apelare rapidă, a intrat mesajul de-ntâmpinare al lui Yuki, am terminat apelul, după care am încercat din nou.

— O cutie de douăzeci de kile *cu ce?* am rostit în cârâitul din telefon.

— O cutie de douăzeci de kile plină cu *dosare*. Tocmai îmi vârașem cheia-n încuietura de la mașină, când am văzut o mână întinzându-se din *interiorul* mașinii și-mpingând ușa ca să pot intra.

— Înainte de episodul cu mașina, i-ai spus să te lase-n pace?

— Da! Și nu o singură dată!

— În regulă, atunci înseamnă că a-ncălcat legea când ți-a

intrat în mașină, am spus, reușind să schimb banda și depășind o mașină-nchiriată al cărei șofer se lăsă pe claxon și-mi arătă degetul mijlociu.

— Ești dispusă să depui o plângere? am întrebat-o pe Yuki. Are să iasă cu treaba asta în presă. Așa că gândește-te bine-nainte.

Se lăsă o tăcere-n care nu se mai auzeau decât pârâiturile din telefon, timp în care Yuki se gândea la urmările mediatice.

— Tipu-i *bolnav*, Linds. Îmi vorbește de parc-aș fi un personaj din cartea lui. E *sărit de pe fix* și posibil periculos. Mi-a intrat în *mașină*. Ce mai urmează să facă?

— Bine, am spus trăgând pe dreapta.

Mi-am scos agenda și mi-am notat ce-mi zisese Yuki.

— Va trebui să te prezinți la Curtea Civilă mâine-dimineață, să obții un ordin de restricție, am spus, valabil doar *acum*, s-a-ntocmit un proces-verbal.

— *Mâine-dimineață?* Lindsay, Jason Twilly vrea să mă bage-n sperieți – și *îi iese!*

Capitolul 81

Când am ajuns la apartamentul lui Twilly, de la etajul cinci al Hotelului Sf. Regis, individul aştepta-n cadrul uşii c-un rânjet strâmb pe faţă, cu părul răvăşit şi descheiat la cămaşa scoasă din pantaloni. Am auzit uşa de la ieşirea de urgenţă trântindu-se la capătul holului slab luminat. Din câte bănuiam, oaspetele plătit cu ora de Twilly pleca în grabă.

I-am arătat insigna lui Twilly, care-şi pironi privirea-n decolteul maioului meu, pe urmă o lăsă s-alunece pe croiala blugilor, ca, la sfârşitul călătoriei vizuale, să şi-o târască-napoi spre faţa mea. Între timp, eu îi admiram camera care mă lăsase cu gura căscată – pereţi tapisaţi în piele, o fereastră cu firidă ce dădea spre o privelişte superbă a oraşului. Cât se poate de impresionant.

— Lucraţi sub acoperire, domnişoară sergent? mă-ntrebă Twilly, aruncându-mi o privire libidinoasă.

O speriase pe Yuki cu teatrul ăsta, dar *pe mine* mă-nfuria.

— Îmi pare că n-am făcut cunoştinţă, domnule Twilly. Sunt sergentul Lindsay Boxer, m-am prezentat întinzându-i mâna.

El mi-a strâns-o, iar eu i-am răsucit-o pe-a lui la spate cât de sus am putut şi i-am lipit faţa de perete.

— Dă-mi şi cealaltă mână! i-am ordonat. Fă-o, *acum!*

— Trebuie că *glumeşti*.

— *Cealaltă mână* am repetat.

I-am pus cătuşele şi l-am percheziţionat repede şi dur, informându-l:

— Eşti arestat pentru infracţiunea de încălcare a proprietăţii. Orice spui poate fi folosit împotriva ta într-o sală de judecată.

După ce l-am pus la curent cu drepturile de care beneficia, i-am explicat despre ce era vorba.

— E vorba despre faptul c-ați pătruns prin efracție-n mașina asistentei procurorului districtual, Yuki Castellano. A cerut întocmirea unui proces-verbal, iar până mâine la prânz va fi obținut un ordin de restricție împotriva dumneavoastră.

— Uau, uau! E cea mai trasă de păr explicație pe care am auzit-o-n viața mea. Avea mâinile ocupate! Am vrut s-o ajut deschizându-i ușa de la mașină!

— Pe-asta să i-o spuneți avocatului! i-am retezat-o.

Îmi țineam o mână pe brațul lui Twilly, iar în cealaltă aveam telefonul și mă pregăteam să chem întăriri.

— *Așteptați puțin*, spuse el. Yuki susține c-o hărțuiesc? Minte de-ngheață apele. Recunosc că am provocat-o puțin, că am forțat un pic lucrurile ca s-o fac să reacționeze. Doar sunt *jurnalist*, iar noi, jurnaliștii, *obișnuim să facem asta*. Dacă am greșit cu ceva, îmi pare rău. Nu putem discuta despre asta? Vă rog?

Îl verificasem pe Twilly și n-avea cazier. Pentru un moment, am avut senzația că mă prăbușesc în gol, timp în care furia mi se evaporă. Un avertisment dur ar fi fost suficient. Acum, că-l încătușasem – cum rămânea cu nebunia mediatică de care o prevenise Cindy pe Yuki?

Avea să intre-n istorie.

Parcă-l și vedea pe Twilly întorcând arestarea-n favoarea lui la emisiunea lui Larry King sau a lui Tucker Carlson, sau la *Acces la Hollywood*. N-avea să ne-aducă nimic bun nici mie, nici lui Yuki, dar avea să-nsemne o reclamă fabuloasă pentru Twilly.

— Domnișoară sergent?

Trebuia să repar lucrurile ori măcar să-ncerc.

— Vreți să evitați s-apăreți în fața judecătorului, domnule Twilly? Atunci lăsați-o pe Yuki Castellano *în pace*. Nu vă așezați în spatele ei în sala de judecată. Nu vă țineți după ea în supermarketuri. Nu pătrundeți în mașina sau în

dependințele ei, și vom trece cu vederea acest incident. Dacă Yuki mai depune vreo plângere, sunteți arestat. Ne-am înțeles?

— Întru totul, spuse el. La perfecție.

— Bun.

I-am desfăcut cătușele și am dat să plec.

— Așteptați, spuse Twilly.

Intră în cealaltă cameră, care era decorată cu tapet cu dungi bleu și cu un pat cu baldachin. Înșfacă un pix și un carnetel de pe masa de scris cu picioare arcuite și zise:

— Vreau să m-asigur că am înțeles corect.

Mâzgăli ceva, apoi recită discursul pe care i-l ținusem, cuvânt cu cuvânt.

— Ați spus niște lucruri extraordinare adineauri, domnișoară sergent. Cine credeți că s-ar potrivi în rolul dumneavoastră din film?

Își bătea joc de mine.

Am părăsit apartamentul lui Twilly cu sentimentul că-mi fusese aruncată-n față o plăcintă umplută cu căcat – și mi-o făcusem cu mâna mea. La naiba! Poate că intrasem singură-n încurcătură și poate că greșisem când îi pusesem cătușele, dar asta nu-nsemna că Jason Twilly nu era nebun.

Și nici că nu era periculos.

Capitalul 82

Eu și Joe comandaserăm cina de la Le Soleil, și la zece eram deja-n pat. Am deschis brusc ochii la 3.04, după cum indicau cifrele proiectate pe tavan, care înregistrau trecerea timpului, în timp ce gândurile nocturne care mi se învălmășeau în cap îmi întorceau stomacul pe dos.

Chipul lui Twilly zâmbindu-mi batjocoritor îmi tulburase somnul, dar acum dispăruse fiind înlocuit de imaginea cadavrelor arse și chircite de pe masa lui Claire. Și mi-am adus aminte de ochii goi ai fetei care fusese lăsată orfană de-un adolescent anonim, care putea sta-ntins în patul *lui* la aceeași oră, punând la cale un alt spectacol de groază.

Câți oameni aveau să mai moară-nainte să-i dăm de urmă?

Sau avea să ne bată la jocul lui bolnav?

M-am gândit la incendiul care-mi distrusese casa, bunurile și sentimentul de siguranță. Și m-am mai gândit la Joe, la cât de mult îl iubeam. Îmi dorisem ca el să se mute la San Francisco pentru a ne putea construi o viață-n doi – și făceam asta la bine și la rău. De ce nu putusem accepta propunerea lui de-a face o nuntă fastuoasă-n stil italian și, de ce nu, de a ne-ntemeia o familie?

Aveam să-mplinesc treizeci și nouă de ani peste câteva luni.

Ce mai așteptam?

Îi ascultam răsuflarea lui Joe și, în scurt timp, palpitațiile provocate de coșmar se domoliră, iar eu am început s-alunec în somn. M-am întors cu spatele la Joe și am strâns perna-n brațe. Joe s-a răsucit și m-a luat în brațe.

— Ai visat urât? mă-ntrebă el.

— Da, am răspuns. Am uitat ce-am visat, dar, când m-am

trezit, m-am gândit la o grămadă de morți.

— Morți în general? Sau morți cunoscuți?

— Cunoscuți, am răspuns.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Aș vorbi, dar s-au furișat înapoi în groapa din care-au ieșit. Hei, Joe, îmi pare rău. N-am vrut să te trezesc.

— Nu-i nimic. Încearcă să dormi.

Mi-a luat o secundă ca să-nțeleg că lansase o *provocare*.

Joe mi-a dat părul de pe ceafa și m-a sărutat acolo. Mi s-a tăiat respirația, fiind cutremurată de șocul pe care buzele lui moi mi-l trimisese-n întregul corp.

Nu m-așteptasem să mai simt *nevoia* în noaptea aia.

M-am răsucit uitându-mă fix la fața lui și zărindu-i zâmbetu-n care se reflecta lumina albastră și slabă a ceasului. I-am cuprins fața cu mâinile și l-am sărutat apăsător, căutând răspunsul pe care nu-l puteam găsi-năuntrul meu. Și-a întins brațele ca să mă cuprindă, dar i le-am respins spunând:

— Nu, lasă-mă pe mine.

M-am detașat de toate gândurile chinuitoare. I-am smuls boxerii lui Joe, mi-am înlănțuit degetele cu ale lui și i-am ținut mâinile de perne. A gemut în timp ce coboram cu săruturile-n zona pelviană, pe urmă l-am tachinat, după care am întetit ritmul, făcându-l să-și piardă mințile. Apoi l-am călărit, l-am călărit, l-am călărit până când nu s-a mai putut abține nici măcar o secundă – și nici eu. Am avut bine cunoscuta senzație că sunt trasă de-un curent din ale cărui vâltori am fost eliberată de valurile neconținute de plăcere care s-au revărsat asupra mea.

M-am prăbușit pe pieptul lui Joe, cu genunchii încă de-o parte și de alta a trupului său, simțindu-i inima zvâcnind în obrazul meu. Mi-a mângâiat spatele, iar eu i-am spus că-l iubesc. Îmi amintesc că m-a sărutat pe frunte și mi-a tras

pătura peste umeri în timp ce eu alunecam în somn cu el
încă-n mine.

Dumnezeule, cât de bine mă făcea Joe să mă simt!

Capitolul 83

Yuki o studia pe Junie Moon în timp ce aceasta depunea jurământul, asistată de aprod.

Acuzații nu erau obligați să depună mărturie. Nu puteau fi trași la răspundere dacă nu o făceau, iar, atunci când o făceau, rareori ajuta la ceva. Așa că era foarte riscant să-ți inviți clientul în boxa martorilor. Oricât de mult ai fi repetat, nu aveai cum să fii sigur că persoana pe care o reprezentai nu avea să-ți iasă din cuvânt, să se fâstâcească, să râdă când nu trebuia sau să întoarcă, într-un mod nebănuit, jurații împotriva ei.

Cu toate acestea, Davis o aducea pe Junie Moon în boxa martorilor. Iar cetățenii din San Francisco, precum și telespectatorii din toată țara care urmăreau procesul ardeau de nerăbdare să audă ce avea acuzata de spus. Bluza albă pe care o purta îi atârna de umeri, iar fusta albastră și simplă îi flutura peste pulpe. Slăbise cât timp fusese închisă – vizibil –, iar când își ridică mâna dreaptă ca să depună jurământul, Yuki îi zări vânătăile pronunțate de pe antebraț.

Din galerie se auziră icnete și murmure. Yuki înțelese în sfârșit de ce Davis riscase tot ceea ce câștigase ca să-și pună clienta să depună mărturie. Junie nu arăta nici pe departe ca o curvă sau ca un monstru.

Arăta ca o *victimă*.

Junie jură să spună adevărul, urcă în boxa martorilor și se așează cu mâinile în poală, zâmbind cu încredere, în timp ce Davis se apropia de ea.

— Cum îți mai merge? o întrebă Davis.

— Vreți să spuneți în închisoare?

— Da. Îți merge bine?

— Da, doamnă. Sunt bine.

Davis dădu din cap în semn că înțelege și spuse:

— Bun. Și câți ani ai, Junie?

— Voi face douăzeci și trei luna viitoare.

— Și când ai început să te prostituezi? întrebă Davis.

— La paisprezece ani, răspuse Junie cu vocea stinsă.

— Și cum s-a întâmplat asta?

— Tatăl meu vitreg m-a scos pe piață.

— Vrei să spui că tatăl tău vitreg te vindea? Că-ți era pește?

— Cred că puteți să-l numiți așa. Făcea sex cu mine de când aveam vreo doisprezece ani. Mai târziu, și-a adus prietenii acasă, să facă și ei sex cu mine.

— L-ai reclamat vreodată pe tatăl tău vitreg pentru viol sau pedofilie, sau ceva de genul ăsta?

— Nu, doamnă. Obișnuia să-mi spună că în felul ăla-mi plăteam chiria.

— Tatăl tău vitreg este astăzi cu noi?

— Nu. A murit acum trei ani.

— Dar mama ta? Ea unde este?

— La-nchisoare. Pentru trafic de droguri.

— Înțeleg, spuse Davis. Așadar, Junie, ești o fată destul de deșteaptă. Chiar n-ai avut încotro când te-ai apucat de prostituție? Nu te puteai angaja la un restaurant sau la un magazin? Sau poate să lucrezi într-un birou?

Junie tuși ca să-și dreagă vocea și spuse încet:

— Să fac sex este singurul lucru la care mă pricep de când mă știu și nu mă deranjează prea tare. Am impresia, pentru puțină vreme în fiecare zi, că am pe cineva aproape.

— Să faci sex cu străinii îți dă senzația de apropiere?

Junie zâmbi.

— Știu că e o iluzie, dar mă face să mă simt bine pentru scurtă vreme.

Davis făcu o pauză ca să le dea juraților posibilitatea de a

asimila dramatismul poveștii vulnerabilei tinere, după care continuă:

— Junie, spune-le, te rog, juraților: Ai făcut vreodată sex cu Michael Champion?

— Nu, *n-am făcut*. Absolut *niciodată*.

— Atunci de ce le-ai spus polițiștilor că, ai făcut-o?

— Cred că voiam să le fac pe plac, așa că le-am spus ce voiau să audă. Eu... asta e firea mea.

— Îți mulțumesc, Junie. Martorul vă aparține, încheie Davis.

Capitolul 84

Lui Yuki i-a venit o idee. O idee evidentă, simplă și irefutabilă.

Junie păruse atât de fragilă și de *neajutorată* când urcase în boxa martorilor ca să-și apere cauza, încât ar fi fost mai indicat ca Yuki să spună: „Nu am întrebări” și s-o lase pe femeie să plece, ca pe urmă s-o facă bucăți în timpul rezumatului.

Nicky Gaines îi pasă lui Yuki un mesaj de la Câinele Roșu. Mesajul era compus doar din două cuvinte. „Pe ea.”

Yuki își scutură capul în semn că nu era de acord, și se aplecă peste Gaines, șoptindu-i lui Parisi:

— Ar fi mai bine să zicem pas.

Parisi se încruntă și întrebă:

— Vrei s-o fac eu?

Halal idee irefutabilă! Câinele Roșu dictase. Yuki se ridică, luă copia de pe formularul de luare la cunoștință a drepturilor de pe masă și porni către boxa martorilor.

— Domnișoară Moon, începu Yuki fără preambul, acesta este un formular de luare la cunoștință a drepturilor. Vă mai amintiți de el?

— Da, cred că da.

— Și știți să citiți și să scrieți, nu?

— Da, știu.

— Bine, atunci. Formularul respectiv v-a fost pus în față de către domnișoara sergent Lindsay Boxer și de domnul inspector Richard Conklin când ați fost interogată la secția de poliție, pe nouăsprezece aprilie. În document scrie: „Înainte de a vă pune orice întrebare, trebuie să înțelegeți ce drepturi aveți. Aveți dreptul de a păstra tăcerea. Orice lucru pe care îl spuneți poate și va fi folosit împotriva dumneavoastră într-o

sală de judecată. Aici aveți două inițiale. Sunt ale dumneavoastră?

Junie se uită cu atenție în document și spuse:

— Da.

Yuki citi formularul în întregime, oprindu-se după fiecare idee, ca s-o atace pe Junie cu întrebările: „Ați înțeles lucrul acesta? Sunt ale dumneavoastră inițialele acestea?” *Bang, bang, bang.*

Și, după fiecare set de întrebări, Junie cerceta actul și răspundea:

— Da.

— Iar aici, în josul foii, aveți o declarație de renunțare la drepturile enumerate. Această declarație prevede că nu doriți un avocat, că nu ați fost amenințată și că nu s-au făcut presiuni asupra dumneavoastră. Ați semnat-o?

— Da, doamnă, am semnat-o.

— Și le-ați spus polițiștilor că Michael Campion a murit în casa dumneavoastră și că i-ați aruncat cadavrul?

— Da.

— V-ați simțit păcălită sau intimidată de polițiști?

— Nu.

Yuki merse până la masa acuzării, puse formularul la loc, primi încuviințarea lui Parisi, după care se întoarse la acuzată.

— De ce ați făcut mărturisirea aceasta?

— Am vrut să-i ajut pe polițiști.

— *Nu mai înțeleg*, domnișoară Moon. Ați vrut să-i ajutați. Așa că mai întâi le-ați spus că nu l-ați *întâlnit* niciodată pe domnul Campion. Pe urmă, le-ați spus că v-a murit *în brațe*. Apoi le-ați spus că i-ați lăsat rămășițele într-un *tomberon*. Mai departe ați spus că ați inventat povestea aceasta ca să le faceți pe plac polițiștilor – pentru că aceasta este firea dumneavoastră. *Domnișoară Moon, pe care dintre minciuni*

vreți s-o înghițim?

Junie îi aruncă o privire înspăimântată avocatei sale, pe urmă rămase cu ochii holbați la Yuki, bălmăji ceva de neînțeles, buzele îi tremurară și lacrimile i se prelinseseră pe obraji palizi înainte de a spune hohotind:

— Îmi pare rău. Nu știu... nu știu ce ar trebui să spun.

O voce de femeie răsună din galerie, exact din spatele mesei apărării:

— *OPRIȚI-VĂ!*

Yuki se întoarse în direcția de unde venise vocea, la fel ca toată lumea din sală. Vocea era a Valentinei Champion, soția fostului guvernator și mama băiatului mort. Stătea în picioare, sprijinindu-se cu mâna de umărul soțului ei.

Yuki simți că îi îngheață sângele în vine.

— Nu pot să suport ceea ce-i face bieteii copile, îi spuse Valentina Champion soțului ei.

Pe urmă, trecu pe lângă el ca să ajungă pe culoar, fiind urmărită de cei două sute de oameni care se răsuciră în scaunele lor ca s-o vadă ieșind din sala de judecată.

Capitolul 85

Yuki își petrecuse toată noaptea zvârcolindu-se ca un pește pe uscat, și încă o mai treceau nădușelile în dimineața următoare, când se gândea cum mai întâi fusese *sabotată* de propriul șef, iar apoi Valentina Campion trecuse cu un buldozer peste ea!

Yuki știa că oamenii empatizau și că se înnodau legături ciudate în timpul proceselor. Însă ca doamna Campion să-i ia apărarea acuzatei era prea de tot! Oare nu-și dădea seama că Yuki era de partea ei? Că încerca să repare nedreptatea care i se făcuse fiului ei?

Agitația din sala de judecată se înteti în timp ce spectatorii și martorii o urmăreau pe L. Diana Davis așezându-se la locul ei. Davis părea încrezătoare, făcând-o pe Yuki să-și spună că oponenta ei trebuie să se fi îmbătat cu propriul succes noaptea trecută.

Junie Moon fu escortată în sală. Davis se ridică, se așeză odată cu clienta ei și, imediat după ce se așezaseră amândouă, aprodul rosti cu voce tare:

— Toată lumea să se ridice.

Oamenii se ridicară, stârnind un fâșâit general înăbușit, în timp ce judecătorul șontăcăia înspre bară. Jurații intrară în șir indian, își puseră gențile pe podea și se instalară la locurile lor. Judecătorul Bendinger se adresă juriului, amintindu-le de instrucțiunile pe care trebuiau să le urmeze. Pe urmă, o întrebă pe Yuki dacă era pregătită să-și susțină pledoaria, iar ea răspunse afirmativ.

Dar nu era sigură de asta.

Își strânse foile cu notițe și se îndreptă în pantofii ei marca Jimmy Choo către pupitru. Își puse hârtiile în față și făcu abstracție de toată lumea, mai puțin de jurați. Ignoră silueta

mătăhăloasă și placidă a lui Parisi, zâmbetul disprețuitor al lui Twilly, înfumurarea lui Davis și fragilitatea patetică a acuzatei. Nu o luă în seamă nici măcar pe Cindy, care stătea în rândul din spate și care își ridicase degetul mare în semn de încurajare.

Yuki așeză pe trepied o poză de-a lui Michael Champion, de mărimea unui poster, și o întoarse cu fața către juriu. Se opri din vorbit, ca să le permită tuturor celor din sală să vadă chipul băiatului care era atât de iubit, încât cetățeni din întreaga lume îl pomeneau noaptea în rugăciunile lor.

Yuki voia să se asigure că jurații înțelegeau faptul că procesul trata moartea lui Michael, iar nu povestea tristă a prostituatei care îl lăsase să moară.

Yuki își puse mâinile de o parte și de alta a pupitrului și începu să vorbească din suflet.

Capitalul 86

— Doamnelor și domnilor, Junie Moon este prostituată, începu Yuki. Dumneaei încalcă legea de fiecare dată când lucrează, iar clientela dumneaei este formată, în mare parte, din școlari sub vârsta legală. Dar nu o considerăm pe acuzată mai puțin *demnă de încredere* din cauza felului în care își câștigă existența. Domnișoara Moon are motivele dumneaei – iar acest lucru nu o face vinovată de acuzațiile care i se aduc. Așa că vă rog să o judecați la fel cum ați judeca pe oricine altcineva. Suntem cu toții egali în fața legii. Acesta este felul în care funcționează sistemul nostru. Domnișoara Moon este acuzată de compromiterea probelor și de omor din imprudență. În pledoaria de deschidere, v-am precizat că, pentru a demonstra comiterea crimei, trebuie să demonstrăm mai întâi *reaua-voință*. Cu alte cuvinte, că persoana în cauză a acționat în așa fel încât să poată fi catalogată drept o persoană lipsită de omenie. După ce recunoaștem o persoană lipsită de omenie? Domnișoara Moon le-a spus polițiștilor că nu a luat în seamă rugămințile lui Michael Champion, că l-a lăsat să moară și că apoi și-a acoperit crima dezmembrând și aruncând cadavrul aceluși tânăr. Ar putea vreunul dintre dumneavoastră să taie cadavrul cuiva în bucăți? întrebă Yuki. Vă puteți închipui măcar ce implică dezmembrarea unei ființe umane? Personal, mi-e greu să tai un *pui*. Cine ar fi în stare să dezmembreze o persoană care trăia și respira cu doar câteva ore în urmă – o persoană cu care să vă fi împărțit patul? Ce fel de suflet, caracter, om, *inimă* ar fi în stare de așa ceva? Nu ar *trăda* genul acesta de comportament o persoană lipsită de omenie? Acuzata a făcut această mărturisire când credea că nu se consemnează și că este la adăpost de orice învinuire. Dar

Junie Moon a înțeles greșit. *Mărturisirea* rămâne *mărturisire*, doamnelor și domnilor, înregistrată sau nu. Este cât se poate de simplu. Dumneaei și-a recunoscut vina, iar noi ne îngrijim să fie trasă la răspundere. Statul are greua sarcină de a demonstra, *fără urmă de îndoială*, acuzațiile aduse. Așa că, dacă nu puteți găsi răspuns oricărei întrebări care vă vine în minte, este absolut normal, omenește chiar. Din acest motiv, responsabilitatea dumneavoastră este să o găsiți pe acuzată vinovată fără urmă de îndoială – dar nu *absolut* orice urmă de îndoială.

Vocea lui Yuki tremura când spuse:

— Nu știm unde se află cadavrul lui Michael Campion. Știm numai că ultima persoană care l-a văzut în viață este așezată pe scaunul acela. Junie Moon a mărturisit o dată, și încă o dată, și încă o dată. Iar acest lucru, doamnelor și domnilor, vă îndreptățește pe deplin să o găsiți vinovată și să le faceți dreptate lui Michael Campion și familiei lui.

Capitolul 87

Încă nu se descoperise de la ce provenea inițiala „L” din numele L. Diana Davis. Unii spuneau că trebuie să fie ceva exotic, precum Lorelei sau Letitia, iar alții că Davis își proptise inițiala aceasta în fața numelui ca să-i adauge mister.

Yuki presupunea că vine de la „letal”.

Pentru pledoaria de încheiere, Davis se îmbrăcase într-un costum Chanel roz cu borduri negre, amintind de Jackie Kennedy, deși nu se regăsea nimic din soția fostului președinte în vocea stridentă a lui Davis.

— Doamnelor și domnilor, vă amintiți ce întrebare v-am pus în pledoaria de deschidere, întrebă ea pe un ton poruncitor. *Unde-i carnea?* Deoarece la asta se reduce procesul nostru. Unde-i cadavrul? Unde-i ADN-ul? Unde-i mărturisirea? Unde-s *dovezile* în acest caz? Acuzarea încearcă să ne convingă de faptul că o persoană poate recunoaște o crimă și că polițiștii o pot reține fără să-i înregistreze mărturia – iar că acest lucru e irelevant? Acuzarea spune că nu există urme de sânge sau cadavru – iar acest lucru e, de asemenea, irelevant? Îmi pare rău, oameni buni, dar ceva e putred aici, spuse Davis ținându-și mâinile pe balustrada boxei juraților. *Ceva e putred și miroase.* Doamna doctor Paige, psihiatră eminentă, a urcat în boxa martorilor și și-a exprimat părerea că Junie Moon a depus mărturie falsă pentru că stima ei de sine este sub nivelul mării și pentru că a vrut să le facă pe plac polițiștilor. Doamna Paige a mai spus că, după părerea dumneaei, domnișoara Moon se simte vinovată din cauza meseriei pe care o practică și că a mărturisit pentru a-și mai ispăși din vină. Doamnelor și domnilor, dați-mi voie să vă dezvălui

secretul murdar care se ascunde în spatele mărturisirilor false. De fiecare dată când este comisă o crimă răsunătoare, liniile de urgență sunt bombardate cu mărturisiri false. Sute de oameni au mărturisit că l-au răpit pe copilul familiei Lindbergh. Zeci de oameni le-au spus polițiștilor că au omorât-o pe „Dalia neagră”¹². Poate vă mai amintiți încă de vâlva creată de John Mark Karr, care s-a dat drept criminalul lui JonBenet Ramsey la zece ani după moartea acesteia. *Nu Karr era vinovatul*. De regulă, oamenii mărturisesc o crimă după ce au fost *exonați* de probele ADN. Ce să vedeți? Oamenii pot mărturisi din motive pe care atât eu, cât și dumneavoastră le putem cu greu înțelege, dar un bun investigator are rolul de a face diferența între o mărturisire falsă și una adevărată. Mărturisirea lui Junie Moon a fost una *falsă*. Lipsa probelor din cazul acesta este covârșitoare. Dacă numele așa-zisei victime ar fi fost Joe Blow, probabil că n-ar mai fi avut loc o punere sub acuzare, ca să nu mai vorbim de proces. Dar Michael Champion este o *personalitate* politică, în vreme ce domnișoara Moon face parte din *pleava societății*. A sosit *vremea distrației!* Numai că nu suntem la „Seara vedetelor”, doamnelor și domnilor. Aceasta este o sală de *judecată*, trâmbiță Davis. Așa că vă cerem să țineți cont de bunul dumneavoastră simț, precum și de faptele prezentate. Dacă faceți asta, singurul verdict pe care-l veți putea da în legătură cu acuzațiile care i se aduc lui Junie Moon este cel de *nevinovat, punct*.

¹² Poreclă atribuită de ziare lui Elizabeth Short, o femeie de douăzeci și doi de ani, din America, găsită moartă și mutilată în anul 1947, al cărei ucigaș nu a fost niciodată prins.

Capitalul 88

Era trecut de ora șapte când am sosit la Cafeneaua lui Susie. Clienții casei, strânși la bar, atinseseră un grad ridicat de veselie. N-am recunoscut acordurile metalice ale melodiei interpretate de trupa de percuționiști, dar din cât am prins, era vorba despre soarele care se reflectă-n Marea Caraibilor.

Mă făcea să-mi doresc să mă mut în Jamaica și să-mi deschid un magazin de scufundări cu Joe. Să beau cocteiluri din fructul pasiunii și să frig pește pe plajă.

Am ajuns la masa noastră, din salonul din spate, la timp ca s-o văd pe Lorraine strângând o farfurie cu oase de pui. Îmi luă comanda, o bere Corona, și lăsă meniul să cadă pe masă. Claire ocupa o-ntreagă latură a separeului nostru, ceea ce ea numea „a face cât doi”, în timp ce Cindy și Yuki erau așezate de partea cealaltă – Yuki stând lipită de perete, ca un gândac strivit.

Arăta de parc-ar fi pierdut o bătălie.

Mi-am tras un scaun și-am întrebat-o:

— Ce-am pierdut?

— Yuki a ținut o pledoarie de-ncheiere *trăsnet*, începu Cindy, dar Yuki îi tăie vorba, spunând:

— Pe care Davis mi-a *spulberat-o!*

— Ești *nebună de legat*. Doar ai avut ultimul *cuvânt*, ce dracu', Yuki, spuse Cindy. Ai dat *lovitura*.

Nu a fost nevoie să insist. Imediat ce am comandat cina, Yuki se lansă în rolul L. Diane Davis, pe care o imita fără cusur, țipând: „Unde-i carnea? Unde-i carnea?”

Cindy profită de faptul că Yuki se opri ca să-și tragă sufletul și o-ncurajă:

— Recită-ți contraargumentu', Yuki. Ca și cum ai fi-n sala de judecată.

Yuki râse frizând isteria, își șterse ochii de lacrimi c-un șervet și dădu pe gât cocteilul marguerita comandat – o băutură pe care abia o putea duce într-o zi-n care era-n formă. Apoi scăpă o râgâitură.

— Urâsc s-aștept anunțarea verdictului, zise ea.

Izbucnirăm toate-n răs, iar Cindy o sâcâi pe Yuki până când aceasta spuse:

— *Bine.*

Apoi intră-n bine cunoscuta stare care făcea ca ochii să-i sticlească, iar mâinile să descrie gest după gest – întreg apanajul lui Yuki.

— Am spus: „A fost sau nu comisă o crimă? Ei bine, doamnelor și domnilor, acuzata nu se află aici degeaba. Junie Moon a fost pusă sub acuzare de Marele Juriu, și nu din cauza diferențelor de statut social dintre dumneaei și decedat. Polițiștii nu au deschis cartea de telefoane și au pus degetul pe un nume. Junie Moon nu a sunat la poliție ca să dea o mărturie falsă. Polițiștii au pus cap la cap *informații* care i-au condus la ultima persoană care l-a văzut pe Michael Champion în viață. Persoana în cauză este Junie Moon – iar *dumneaei a recunoscut acest lucru*”.

— Foooarte bine, dulceață, murmură Claire.

Yuki zâmbi și continuă:

„Nu am găsit cadavrul lui Michael Champion, dar în toate lunile care au urmat întâlnirii cu domnișoara Moon, acesta nu a sunat niciodată acasă, nu și-a folosit niciodată cartea de credit sau telefonul mobil și nici nu a trimis vreun e-mail părinților sau prietenilor lui ca să le spună că este teafăr. Michael nu ar face așa ceva. Nu îi stătea în fire. Prin urmare, unde *este* Michael Champion? Am aflat de la Junie Moon. E mort. A fost dezmembrat, iar cadavrul i-a fost aruncat la gunoi. Dumneaei a făcut acest lucru. Punct.”

— Vedeți? spuse Cindy rânjind. A dat lovitura.

Capitolul 89

În noaptea în care ieșiserăm împreună la Susie, eu și Claire stăteam treze-n patul ei, în toiul unei petreceri în pijamale la care nu participam decât noi două. Cum Edmund era plecat în turneu cu Filarmonica din San Francisco, Claire spusese: „*Chiar* nu vreau să intru-n travaliu aici de una singură, gagico”.

M-am întors către ea, tolănită cum era-n craterul pe care-l lăsase-n salteaua ei, cu rotunjimile care-i atingeau o sută douăzeci de kile.

— Nu mă pot umfla mai mult de-atât, spuse ea. Nu e posibil. N-am fost atât de umflată nici când i-am purtat pe băieți în pânțele, atunci cum e posibil ca găgălicea asta să mă transforme-ntr-o balenă cât planeta de mare?

Am răs, gândindu-mă că era posibil ca, atunci când rămăsese-nsărcinată cu primul copil, cu douăzeci de ani în urmă, să fi fost cu câteva mărimi mai slabă decât în perioada-n care o concepuse pe Ruby Rose, dar nu i-am împărtășit gândul meu.

— Ce vrei să-ți aduc?

— Orice, dar să fie din congelator, răspunse Claire.

— Înregistrat, am spus c-un rânjet pe chip.

M-am întors cu o cutie de-înghețată Chunky Monkey și cu două linguri, m-am urcat înapoi în pat și am spus:

— E o cruzime să dai numele de Chunky Monkey¹³ unei înghețate, ținând cont că-n asta te transformă.

Claire a chicotit, a dat la o parte capacul, care nu a cedat din prima, și ne-am înfipt lingurile în înghețată pe rând, timp în care a strecurat întrebarea:

¹³ Maimuță îndesată

— Cum merg lucrurile-ntre tine și Joe?

— La ce te referi?

— La traiu-n doi, toanto. Vă gândiți să vă oficializați relația? Adică să vă căsătoriți?

— Îmi place felu-n care te pricepi s-abordezi un subiect.

— La dracu'. Nici tu nu ești prea subtilă de felu' tău.

Am împuns aerul cu lingura-n direcția ei – recunoscând, fără ranchiună, c-atinsese un punct slab – după care-am început să vorbesc. Claire era la curent cu mai toate experiențele prin care trecusem: mariajul eșuat, idila cu Chris care fusese împușcat la datorie. Am adus vorba și de sora mea, Cat, care era divorțată și avea-n grijă doi copii mici, se ținea de-o slujbă cu responsabilitate și avea o relație spinoasă cu fostul ei soț.

— Apoi mă uit la tine, fluturaș, am spus. Ești matroană într-o casă cu patru dormitoare. Îl ai pe soțu' tău afectuos, doi copii care-au pornit pe drumul lor, iar mai nou, ai dat dovadă de suficient tupeu și altruism încât să mai faci un copil.

— Tu unde te plasezi, dulceață? întrebă Claire. Ai de gând să-l lași pe Joe s-ajungă la concluzia că nu-l iubești destul încât să te căsătorești cu el? Ai de gând s-o lași pe alta să ți-l fure pe Joe, bărbatu' perfect?

M-am lăsat pe spate cu toată greutatea, căzând pe perne, și mi-am pironit ochii-n tavan. M-am gândit la cariera mea, la faptul că lucram șaptesprezece ore pe zi alături de Rich și că asta-mi plăcea la nebunie, la cât de puțin timp liber aveam; mi-am dat seama că nu mai făcusem Tai Chi de secole, că renunțasem să mai cânt la chitară, până și că-i pasasem alergările nocturne cu Martha lui Joe.

Mi-am imaginat cât de diferit ar fi fost dac-aș fi fost căsătorită și aș fi avut un copil, dac-aș fi avut alături oameni care să-și facă griji pentru mine de fiecare dată când ieșeam

din casă. Și dacă eram dracului împușcată?

Pe urmă, am reflectat la reversul medaliei.

Chiar îmi doream să fiu singură?

Mă pregăteam să-i împărtășesc toate acestea lui Claire, dar rămăsesem tăcută atâta vreme, încât prietena mea cea mai bună profită de ocazie ca să intervină:

— O să-ți dai seama, draga mea, spuse ea punând capacul cutiei goale de-nghetată și lăsându-și lingura pe farfurioara din porțelan de Limoges de pe noptieră. Ai să pui gândul la dospit, iar când te-aștepți mai puțin, ai să *știi* pur și simplu ce alegere să faci.

Chiar așa avea să se-ntâmples?

Cum putea Claire să fie atât de sigură, când eu eram complet debusolată?

Capitalul 90

Aflat la doar trei cvartale de Palatul de Justiție, Le Fleur du Jour era un loc îndrăgit de polițiștii amatori de-ntâlniri matinale. La 6.30 dimineața, mirosul de pâine proaspăt prăjită gădila nările celor care se plimbau în susul și-n josul pieței de flori. Eu, Joe și Conklin stăteam la una dintre măsuțele din curtea cu vedere la tarabele cu flori de pe alee. Cum nu mai ieșisem niciodată cu Joe și cu Conklin în același timp, simțeam o stânjenală pe care aș fi dat orice să nu fiu nevoită s-o explic.

Joe îi împărtășea lui Conklin câteva dintre ideile sale în legătură cu cazurile de incendiere și omucidere, fiind de acord cu noi că o singură persoană n-ar fi putut să imobilizeze victimele fără ajutor.

— Puștii ăștia fac paradă de inteligența lor, își dădu cu părerea Joe. *Quidquid latine dictum sit, altum videtur.*

— Iar asta ce mai înseamnă? am întrebat ridicând dintr-o sprânceană. Toată lumea știe latină, mai puțin eu?

Joe își dezveli dinții către mine într-un rânjel.

— Înseamnă: „Spus în latină, orice lucru sună profund”.

Conklin dădu aprobator din cap, iar ochii lui căprui erau reci în dimineața aceea. Îi mai văzusem acea privire fixă doar când interoga un suspect. Era ochi și urechi la Joe, sperând că iubitul meu, cu cariera lui la nivel înalt în forțele de ordine, chiar ar putea avea o teorie.

Sau, și mai bine, Joe se putea dovedi a fi un ticălos.

Fără-ndoială, și Joe îl studia pe Richie.

— Nu-i niciun dubiu că-s deștepți, spuse Conklin, poate chiar puțin mai deștepți decât noi.

— Ai auzit de Leopold și de Loeb? întrebă Joe lăsându-se-n scaun, în timp ce chelnerul îi pune-n față clătitele cu

căpșuni comandate. Chelnerul dădu ocol mesei, împărțindu-ne ouă Benedict mie și lui Conklin.

— Mi-au trecut numele lor pe la ureche, răspunse Conklin.

— Ei bine, în 1924, începu Joe, doi puști isteți și fuduli, pe deasupra, sociopați și având un statut privilegiat, se hotărâsc să ia viața unui om, ca exercițiu intelectual. Doar ca să vadă dacă pot scăpa basma curată.

Joe reușise să ne capteze atenția.

— Leopold avea un coeficient de inteligență ieșit din tipare, care ajungea undeva la 200, spuse Joe, în timp ce-al lu' Loeb sărea de 160. Au luat un elev la-ntâmplare și l-au omorât. Dar, cu toată inteligența lor sclipitoare, tot au făcut câteva greșeli prostești.

— Deci, după părerea ta, băieții noștri ar putea fi mânâți de același motiv. Doar ca să vadă dacă pot scăpa basma curată?

— Asta e senzația pe care mi-o dă modul lor de operare.

— Crimele de la televizor au fost un adevărat program educațional pentru generația asta de băieți răi, spuse Conklin. Băieții noștri-și strâng mucusurile de țigară și tuburile cartușelor. Au fost destul de precauți. Singurele indicii pe care le găsim sunt cele pe care le lasă intenționat în urmă.

Cam în momentul ăla al discuției, am încetat să-i mai ascult, urmărindu-le numai limbajul trupului. Joe doar se adresa lui Conklin, fiind un pic agresiv, în vreme ce Conklin adera, fără prea mult respect, la părerile lui Joe. Eram atât de atașată de fiecare dintre ei, încât îmi întorceam capul de la unul la altul, de parcă m-aș fi aflat în tribună la Wimbledon.

Ochi albaștri. Ochi căprui. Iubitul. Partenerul.

Mi-am împins ouăle spre marginea farfuriei.

Probabil pentru prima dată-n viață, n-aveam nimic de zis.

Capitolul 91

Yuki stătea la masa acuzării, între Nicky Gaines și Len Parisi, așteptând întrunirea Curții. Era vineri. Jurații deliberaseră timp de trei zile și trimiseseră vorbă noaptea trecută cum că ajunseseră la un verdict unanim. Yuki se întreba dacă se grăbiseră să ia o decizie ca să se poată bucura de un weekend lipsit de responsabilități și de tensiune. Și, dacă era într-adevăr așa, asta era un lucru bun sau rău pentru Procuratură?

Se simțea suprasaturată de cafeină, pentru că așa și era. Băuse cafea după cafea de la șase dimineața și nu dormise mai mult de două ore în noaptea precedentă.

— Ești bine? îl întrebă ea pe asistentul ei.

Nicky respira pe gură, iar mirosul de VapoRub ieșea din el în valuri.

— Da, răspunse el. Tu?

— Pe roze.

Stând în dreapta lui Yuki, Câinele Roșu scria ceva într-un carnet. Părea blazat, fără nicio grijă, un munte de calm. Era o fațadă. De fapt, Parisi era un vulcan care se odihnea între două replici. Peste culoar, Davis arăta întinerită, sulemenită și coafată cum era. Își puse brațul, într-un gest matern, în jurul umerilor fragili ai clienței sale.

Și atunci, la nouă fix, aprodul, un bărbat suplu și musculos, îmbrăcat în uniformă verde, strigă „Toată lumea în picioare.” Yuki se ridică, apoi se așeză din nou, în timp ce judecătorul își ocupa locul. Nicky tuși în batistă. Parisi puse la loc capacul stiloului pe care îl vâri în buzunarul de la piept. Yuki își încleștă mâinile și își răsuci capul la dreapta, când ușa de la camera de deliberare se deschise, iar juriul își făcu apariția în sala de judecată.

Cei doisprezece jurați erau îmbrăcați în haine de biserică în ziua aceea, bărbații purtând sacou și cravată, iar femeile fiind încărcate de bijuterii, și nicio șuviță nu se desprindea din părul pieptănat cu grijă și dat cu fixativ.

Reprezentantul juriului, o femeie pe nume Maria Martinez, avea în jur de treizeci de ani, așadar, de-o seamă cu Yuki, și era profesoară de sociologie și mamă a doi copii. Yuki nu și-o putea închipui pe Martinez luând apărarea unei prostituate care lăsase un băiat să moară, iar apoi își acoperise fapta scăpând de cadavru.

Martinez își lăsă geanta jos, lângă scaun.

Yuki simți furnicături în ceafa și în brațe, în timp ce judecătorul Bendinger își deschidea laptopul și îi spunea o glumă grefierului Curții, pe care ea n-o prinse. Apoi, judecătorul se răsuci cu fața către sală și zise:

— Liniște, vă rog.

În sală se făcu liniște, iar Bendinger întrebă juriul dacă ajunsesse la un verdict unanim.

Martinez răspunse:

— Da, domnule judecător, am ajuns.

Foaia cu verdictul îi fu înmănată judecătorului de către Martinez, apoi ajunse înapoi la ea. Nicky Gaines tuși din nou, iar Parisi întinse o mână prin spatele lui Yuki și îi tufli una peste ceafa, muștrându-l din priviri.

— Reprezentantul juriului este rugat să dea citire verdictului, spuse Bendinger.

Martinez se ridică, arătând mărunță în costumul ei gri cărbune. Își dresе glasul.

— Noi, juriul, o găsim pe acuzată, Junie Moon, *nevinovată* privind acuzația de omor prin imprudență. Noi, juriul, o găsim pe acuzată *nevinovată* privind acuzația de compromitere a dovezilor...

Sala înțesată izbucni în exclamații zgomotoase, întrerupte

de loviturile puternice ale ciocănelului lui Bendinger.

— Ce-a spus? Ce-a spus? o întrebă Gaines pe Yuki chiar în timp ce judecătorul le mulțumea juraților și le dădea voie să plece.

Yuki se simțea rău, simțea o slăbiciune în întreg corpul. *Pierduse*. Pierduse și dezamăgise pe toată lumea – poliția, biroul procurorului districtual, pe soții Champion și pe însuși Michael. Își pusese meseria și pasiunea în slujba pedepsirii criminalului băiatului, și dăduse greș.

— Nu merit să fac munca asta, își spuse Yuki.

Se ridică brusc.

Fără să le adreseze un singur cuvânt lui Parisi sau lui Gaines, se întoarse și le spuse soților Champion:

— Îmi pare nespus de rău.

Cu ochii în pământ, Yuki se amestecă în mulțimea de pe culoar și părăsi sala de judecată.

Capitalul 92

Yuki îl văzu pe Twilly ridicându-se de pe scaunul lui din galerie și dând s-o urmeze afară din sala de judecată și pe hol, nenorocitul. Își făcu loc printre pâlcurile de oameni de pe coridor, împinse ușa de la toaleta femeilor, găsi o cabină liberă și se încuie înăuntru. Stătu cu capul în mâini minute în șir, pe urmă se duse la una dintre chiuvete, își spălă fața și își puse ochelarii de soare la repezeală.

Odată întoarsă pe hol, se îndreptă către ieșirea de incendiu, cu inima încă bătându-i să-i sară din piept, în timp ce cobora scările în grabă și cu mintea dând târcoale verdictului, încă nevenindu-i să creadă că jurații hotărâseră în favoarea lui Junie Moon. Publicul avea s-o ia razna la aflarea veștii că Junie Moon avea să-și recapete libertatea. Era sigură că oamenii aveau s-o învinovățească *pe ea* și se gândea că erau îndreptățiți să facă acest lucru.

Fusese cazul ei și îl pierduse.

Yuki deschise ușa ce dădea în hol și, cu capul plecat, părăsi clădirea gri de formă cubică, ieșind în lumina la fel de gri a dimineții. Len Parisi stătea pe ultima treaptă de sus a tribunalului, arătând ca un copac cu coroana roșie printre jurnaliștii strânși în jurul lui, care își împingeau microfoanele și camerele înainte, și își răcneau întrebările.

Yuki îi văzu pe celebrii reporteri TV Anderson Cooper și Rita Cosby, Diane Dimond și Beth Karas. Camerele înregistrau în timp ce Parisi îndruga presei aceleași declarații corecte din punct de vedere politic, pe care le-ar fi dat orice funcționar public cu un infarct în trecutul lui medical, care probabil că nu avea să fie ultimul.

La un metru și jumătate de Parisi, cu trei trepte mai jos, Maria Martinez și alți câțiva jurați erau, de asemenea,

înconjurați de reporteri.

Yuki o auzi pe Martinez spunând:

— Am avut îndoieli...

Apoi camerele de filmat își schimbară unghiul, ca s-o surprindă pe L. Diana Davis ieșind pe marile uși duble din sticlă și oțel, cu brațul ei protector încă pe umerii lui Junie Moon.

Yuki cobori în fugă ultimele trepte ce îi mai rămâneau până în stradă. Îi văzu pe Connor Champion și pe soția lui așteptând lângă bordură, și pe șoferul lor ținând deschisă ușa unui sedan modelul Lincoln. Jason Twilly stătea lângă Champion, iar cei doi bărbați erau adânciți în conversație când Yuki trecu pe lângă ei.

Yuki traversă Bryant Street trecând pe roșu, cu ochii ațintiți la parcare All Day, bucurându-se să se piardă printre trecătorii care se îmbulzeau la orele acelea ale dimineții, și mai ales răsuflând ușurată că Twilly încerca să prindă un pește mai mare decât ea. Cu cheile în mână, Yuki își găsi mașina la capătul parării.

Auzi pe cineva strigând-o pe nume. Se întoarse încruntată și îl văzu pe Twilly îndreptându-se către ea, cu sacoul negru descheiat fluturându-i ca aripile unui vultur.

— *Yuki! Stai puțin.*

Jason Twilly era din nou pe urmele ei!

Capitolul 93

Yuki vârî cheia în încuietoarea mașinii, care cedă cu un ușor clic.

— *Yuki! Așteaptă.*

Se întoarse din nou, înșfăcând cu o mână breteaua genții, iar cu cealaltă încleștată pe mânerul servietei.

— N-am *nimic* de discutat cu tine, Jason. *Pleacă.*

Twilly se încruntă și îi aruncă priviri ucigătoare lui Yuki, având înfățișarea unui om care putea deveni peste măsură de violent.

— Ascultă la *mine*, fetițo, spuse Twilly. Bucură-te că ai pierdut, pentru că nu Junie Moon l-a ucis pe Michael Champion. Dar eu știu cine a *făcut-o*.

„Ce? Ce spusese?”

— *Uită-te* la mine, Yuki. *Uită-te* la mine. Poate că *eu* am făcut-o. Yuki se așeză la volan și îi trânti ușa în nas lui Twilly. Acesta se aplecă și îi bătu în geam, făcându-l să răsunе, își ieși din fire și strigă disperat prin geamul închis:

— Noi doi avem socoteli de-ncheiat, Yuki. Nu pleca!

Yuki băgă în viteză, apăsă accelerația și părăsi parcare cu scrâșnet de roți. O sună pe Lindsay din mașină, țipând ca să acopere zgomotul din trafic.

— Lindsay, Jason Twilly tocmai mi-a spus că *știe* cine l-a omorât pe Michael Champion, dar vrea să mă lase să cred că el a *făcut-o*. Că *el* l-a omorât pe Michael. Lindsay! Poate că ntr-adevăr el a *făcut-o*.

În timp ce dădea ocol blocului, Yuki zări Mercedesul închiriat al lui Twilly în oglinda retrovizoare. Yuki trecu pe roșu, viră brusc pe o alee – și, când fu sigură că nu mai era urmărită, parcă în una dintre zonele de evacuare din afara Palatului de Justiție.

Îi flutură cartea de identitate agentului de pază, trecu în fugă printre detectoarele de metale și o apucă pe scările ce duceau la sala de conferințe aflată la etajul trei. Gâfăia când o găsi pe Lindsay, care o aștepta la intrare.

— Nu-ți face griji, o liniște Lindsay. Îți apăr eu spatele.

Capitolul 94

La două ore după ce părăsise Palatul de Justiție și împachetase cele trebuincioase pentru o noapte, Yuki se îndrepta spre ieșirea din oraș. În timp ce trecea cu mașina Podul Golden Gate în direcția Point Reyes, încercă să înăbușe vocea lui Twilly care îi răsuna în cap.

Era cu adevărat posibil ca Twilly să-l fi omorât pe Michael Campion? Dacă era așa, *de ce* ar fi făcut-o? Și de ce i-ar fi spus asta tocmai *ei*?

Dădu drumul la radio, găsi un post de muzică clasică, ridică volumul, iar muzica se revărsă atât în mașină, cât și în mintea ei. Era o după-amiază frumoasă. Se ducea la Casa Trandafirilor ca să se plimbe prin spuma valurilor și să-și amintească de faptul că nu era genul de persoană care să renunțe ușor.

Că nu avea să renunțe la *acest lucru*.

O apucă pe Autostrada 1, lăsându-se copleșită de neasemuita frumusețe a locului. Închise radioul și deschise toate gemurile, care coborâră cu bâzâitul lor automat, ca să poată auzi valurile abătându-se tunător asupra stâncilor gigantice de dedesubt. Briza, ca o perdea de vapor, îi răvăși părul și îi readuse roșeața în obraji. Cuprinse cu privirea marea de un albastru intens, care se întindea până la orizont – ba nu, până în *Japonia* – și își umplu plămâni cu aerul proaspăt, expirând prin toți porii și eliberându-se de încordarea care o chinuia.

Odată ajunsă în orașelul Olema, Yuki ieși de pe Autostrada 1, trecu pe lângă buticurile de la intersecție, iar de acolo băjbâi pe străduțele dosnice și accidentate, ajutându-se de memorie. Aruncă o privire în jos, la ceasul nou de la mână. Era abia două jumătate după-amiaza, iar întunericul nu avea

să se lase decât peste câteva ore bune.

Semnul care anunța că mai erau doar patru sute de metri până la Casa Trandafirilor era aproape înghițit de vegetația de pe marginea drumului, dar Yuki îl ochi și coti, ajungând într-o vâlcea și apucând pe un drum nepavat, care urca dealul. Drumul cedă locul unei alei care forma o buclă în fața cabanei administratorului care îi răsărise dinainte.

Administratorul, o femeie înaltă, cu părul blond, pe nume Paula Vaughan, îi trecu lui Yuki cartea de credit prin aparat. Apoi, făcând legătura, femeia spuse:

— M-am uitat la știri adineauri. Păcat că n-ați câștigat.

Yuki își ridică privirea și întrebă:

— Aveți meniuri de la restaurante, nu-i așa? Cei de la Casa Țărănească or fi făcând livrări?

Câteva minute mai târziu, Yuki deschise ușa de la intrarea Casei Trandafirilor, își lăsă bagajele în cel mai mare dintre cele două dormitoare și deschise ușile culisante care dădeau spre terasă. Traseul Valea Ursului trecea prin dreapta casei și urca printr-o zonă împădurită, din care ieșea după mai bine de o sută de metri pe o coamă de unde se deschidea o priveliște superbă asupra oceanului.

Se plimbase pe traseul ăsta cu Lindsay.

Yuki se schimbă în blugi și bocanci. Pe urmă, încuietorile servietei pocniră, iar Yuki scoase noul ei pistol marca Smith & Wesson, modelul 357, pe care îl strecură într-unul din buzunarele hanoracului ei, iar în celălalt lăsă să-i alunece telefonul mobil. Dar înainte de a putea pleca pentru a-și face plimbarea prin natură, Yuki auzi bătăi insistente la ușă.

Ca un ecou, reîncepură și bătăile din pieptul ei.

Capitolul 95

Jason Twilly era îmbrăcat în pantaloni largi din bumbac și într-un pulover albastru marin, și avea un rucsac din piele agățat de umărul drept. Arăta chipeș, cosmopolit, de parcă tocmai s-ar fi desprins din paginile revistei *Town & Country*¹⁴, iar zâmbetul lui strâmb nu mai era amenințător.

— Ce cauți aici, Jason?

Yuki crăpă ușa vreo zece centimetri, doar cât să-l vadă și să-l audă. Pe urmă, pipăi pistolul din buzunar și simți puterea acelei mici arme, știind ce putea face.

— Hei, știi, Yuki, dacă nu te-aș plăcea atât de mult, m-aș fi simțit profund jignit. Aproape toată viața a trebuit să țin femeile la distanță, iar tu îmi tot trântești ușa-n nas.

— Cum ai reușit să dai de mine?

— Am așteptat să pleci de-acasă și te-am urmărit. N-a fost prea greu. Ascultă, îmi pare rău că am fost cam dur azi-dimineață.

Twilly oftă.

— Chestia e că am intrat în bucluc. Am primit un avans baban pentru cartea asta, iar banii s-au dus.

— Chiar așa?

— Da. Pe pariuri sportive. O mică slăbiciune pe care-o am.

Zâmbetul lui Twilly avea un farmec adolescentin.

— Ca să fiu sincer, e mai mult decât o mică slăbiciune – de fapt, m-am lăsat prins în tăvălugul ei în ultima vreme. Vezi, îți spun toate astea ca să te fac să-nțelegi. Oamenii cu adevărat dubioși își vor banii înapoi. Și nu le pasă de eventualul eșec al cărții mele.

— Asta nu e problema mea, Jason.

¹⁴ La țară și la oraș

— Așteaptă, așteaptă. Vrei să mă asculți puțin? Nu pot înapoia avansul, se-nțelege, și am acumulat niște *datorii*. N-am nevoie decât de trăirile tale, de părerea ta, de propriile tale cuvinte izvorâte din suflet – doar așa povestea lui Michael Champion va avea un final mulțumitor.

— Vorbești serios? După toate mizeriile pe care mi le-ai servit? N-am ce discuta cu tine, Jason.

— Yuki, nu e ceva personal. Sunt doar *afaceri*. Promit să nu mă ating de tine. N-am nevoie să-mi acorzi decât o amărâtă de oră de pe urma căreia o să ai și tu de câștigat. Ești avocatul devotat al acuzării care și-a văzut condamnarea dorită furată de sub nas de către curviștina aia cu inima împietrită. Yuki, ai fost jefuită la drumul mare!

— Și dacă nu vreau să fiu interviuată?

— Atunci va trebui s-o dau după vișin, iar asta are să tragă cartea-n jos. Nu mă mai face să cerșesc, vrei?

Yuki scoase arma din buzunar.

— Asta e un pistol .357, preciză ea arătându-i-l.

— Deci așa, spuse Twilly și zâmbetul lui se transformă în rânjet, iar rânjetul în râset. Priveliștea asta e neprețuită.

— Mă bucur că te amuz.

— Yuki, sunt reporter, nu un nenorocit de gangster. În definitiv, e mai bine așa. Adu-ți arma. Aș face orice ca să te simți în siguranță cu mine. Ești de acord să facem o plimbare?

— Pe aici, spuse Yuki.

Yuki ieși din casă și închise ușa în urma ei.

Capitolul 96

Yuki își ținea mâna pe arma din buzunar în timp ce urca pe poteca dintre copaci alături de Twilly. El monopolizase discuția, cerându-i părerea despre juriu, despre avocatul apărării și despre verdict. Pentru o clipă, redescoperi bărbatul fermecător de care se simțise atrasă cu câteva săptămâni în urmă – dar pe urmă își aminti de *adevărata* lui față.

— Cred că verdictul nu a fost deloc corect, zise Yuki. Nu știu cum altfel aș fi putut proceda.

— Nu e vina ta, Yuki. Junie e nevinovată, spuse Twilly cu blândețe.

— Serios? Dar tu de unde știi că e nevinovată?

Ajunseră la marginea aglomerării de roci care oferea cea mai frumoasă priveliște asupra Plajei Kelham și a Oceanului Pacific. Twilly se așeză pe un bolovan, iar Yuki făcu același lucru, dar la o distanță de câțiva pași de acesta. Twilly își desfăcu rucsacul din care scoase două sticle de apă, o destupă pe prima și i-o întinse lui Yuki.

— Nu ți se pare ciudat că nu s-a găsit nicio urmă la așa-zisul loc al crimei? o întrebă el.

— Ciudat, dar nu și imposibil, răspunse Yuki, luând o gură zdravănă din sticla de apă.

— Informațiile alea pe care polițiștii „le-au pus cap la cap” provin de la un telefon anonim, așa-i?

— De unde-ai aflat asta?

— Yuki, lucrăm la o *carte* despre Michael. Nu-l scăpăm din ochi. În noaptea aia, l-am urmărit până la casa lui Junie. M-am simțit grozav după ce Michael a intrat în casa lui Junie. Michael Champion se întreținuse c-o prostituată! Asta îmi oferea material pentru carte. Am așteptat până ce l-am văzut

plecând – viu. Bineînțeles, nu bănuiam că nu avea să mai fie văzut niciodată.

— Hmmm? mormăi Yuki.

Acceptase să dicute cu el ca să audă din gura lui Twilly cine îl omorâse pe Michael ori ca să asculte mărturisirea că el însuși fusese cel care o făcuse – dar deodată se simți ca și când creierul i-ar fi devenit efervescent.

Ce se petrecea cu ea?

Umbre prinseră a se perinda prin fața ochilor ei, iar cuvintele ce ieșeau din gura lui Twilly se strângeau în baloane, auzindu-se când mai tare, când mai încet. Ce însemna *asta*? Ce *spunea* Twilly?

— Ai pățit ceva? o întrebă el. Pentru că nu arăți prea bine.

— Sunt *bine*, răspunse Yuki.

Mai avea puțin și leșina din pricina amețelii și a greții. Se prinse cu mâinile de bolovanul pe care stătea și strânse tare.

Își aminti că era înarmată.

Cât să ji fost ceasul?

Parcă trebuia să stea cu ochii pe ceas.

Capitalul 97

Fața lui Twilly, care o mânca pe Yuki din priviri, se lăbărța dinaintea ei. Nasul acestuia era umflat, dinții monstruoși, iar cuvintele se dilataseră atât de mult, încât Yuki era mai degrabă captivată de cum sunau cuvintele decât de sensul acestora.

— Vino-ți în fire, se îmbărbătă Yuki. Vino-ți în fire.

— Ce-ai zis?

— Când Michael a fost dat dispărut, spuse Twilly răbdător, polițiștii n-au găsit *nimic*. Niciun *indiciu*. Niciun *suspect*. Am așteptat luni în șir.

— Aha.

— Povestea lui Champion se răsuflese – așa că am făcut ceea ce se cerea. Mi-am făcut datoria de bun cetățean. Le-am vândut polițiștilor un pont. Cât se poate de viabil. Îl văzusem pe Michael la ușa casei unei curviștine pe nume Junie Moon.

— Tu... ai fost?

— Îhî, *eu* am fost. Și, ca și când rugăciunile mi-ar fi fost ascultate, Junie Moon a *mărturisit*. Mamă, uneori chiar cred că ea a făcut-o. Dar n-ai reușit s-o condamni, nu-i așa, Yuki? Iar acum m-am pricopsit c-un final de căcat pentru cartea mea. Și persoana care l-a ucis pe Michael e în libertate, în timp ce eu sunt vârat până la gât în căcat, așa că nu văd decât o singură cale de a pune mâna pe finalul răsunător de care am nevoie și de a culege roadele. Iar aici intervii tu, fetițo, spuse Twilly. Cred că te vor încânta dramatismul și romantismul pe care ți le-am pregătit.

Yuki văzu lumini pâlپând pe cer, în spatele lui Twilly, lumini și imagini intense pe care nu le putu distinge. Urechile îi vâjâiau de la sângele care îi gonia prin vine sau de la animalele care goneau prin tufăriș. *Ce se petrecea?*

— Ce se... întâmplă... cu mine?

— Ai o cădere nervoasă, Yuki, pentru că ești foarte deprimată.

— Eu?

— Da, *tu*. Ești... foarte... deprimată.

— Nuuuuu, spuse Yuki.

Încercă să se ridice, dar nu se putea ține pe picioare. Se uită la Twilly, care avea ochii mari și întunecați, ca niște găuri negre.

Unde îi era arma?

— Suferi de deprimare *morbidă*, Yuki. Asta e ceea ce mi-ai spus azi-dimineață în parcare. Ai spus că n-ai parte de dragoste. Că mama ta a murit pentru că n-ai salvat-o. Ai mai spus că nu poți trece peste pierderea procesului...

Twilly se juca acum cu mintea ei.

— Ce nebuuuniiie, zise ea.

— Într-adevăr. *Suferi de nebunie!* Ai fost filmată, Yuki. *Mii* de oameni te-au văzut *fugind* din sala de judecată, continuă Twilly apăsând pe fiecare cuvânt în parte – fără să transmită totuși nimic. Am să spun povestea în felul următor: cum ai fugit în parcare, iar eu am fugit după tine, cum ai spus că voiai să te sinucizi, fiindcă-ți era atât de rușine. Una dintre chestiile alea legate de onoare pe care le fac japonezii. Hara-kiri, am nimerit?

— Nuuuuu!

— Ba da, fetiço. Asta e ceea ce mi-ai spus, iar eu am fost atât de-ngrijorat, încât te-am urmărit cu mașina.

— Tu...?

— *Euuuuuuu*. Și mi-ai arătat arma de care ai făcut rost ca să-ți poți pune capăt vieții și să-mi pui dracului pe tavă finalul trăsnet pe care cartea mea îl merită din plin!

Pistolul! Pistolul! Mâna parcă îi era făcută din *gumă*. Nu își putea desprinde mâna de pe stâncă. Întunericul fu

străfulgerat de lumini.

— N-aam... nuuuuu.

Începu să alunece din locul în care era cocoțată, dar Twilly o smuci de braț.

— Avocatul acuzării a pierdut procesul, continuă el, și și-a zburat singură creierii ca să-ncheie cu viața de doi bani pe care-o ducea. *Glonțul câștigător*. Te-ai prins? Pac. O lovitură curată la tâmplă și-mi mai intră un sac de biștari în cont – mulțumită sfârșitului tău dramatic, *tragic*, de film. În plus, Yuki, chiar e ceva personal. Am ajuns să te urăsc de-a binelea.

— Cât e ceasul? întrebă Yuki clipind în sus la explozia de stele care luase locul feței lui Twilly.

Capitolul 98

Eram înnebunită de spaimă.

Semnalul audio pe care-l recepționaserăm de la transmițătorul ascuns în ceasul de la mâna lui Yuki fusese puternic și clar, dar o pierduserăm! Ieșiserăm în afara ariei de acoperire! L-am apucat pe Conklin de braț și l-am oprit pe drumeagul care se-ngusta într-un mic luminiș înaintea de a șerpui-n trei direcții diferite.

— Am pierdut semnalul!

— Așteptați, le transmisesem Conklin prin microfon trupelor speciale care împânziseră pădurea.

Apoi cârâitul încetă. N-o puteam auzi pe Yuki, dar vocea lui Twilly era stinsă și clară.

— Vezi tu, când mă gândeam mai devreme la asta, spunea Twilly, îmi venise ideea că te pot face să-ți întinzi aripile și să zbori de pe stânca asta. Dar, gândindu-mă mai bine, Yuki, am ajuns la concluzia că trebuie să te *împuști*.

Yuki scoase un țipăt ascuțit, nearticulat.

Twilly o amenința cu moartea! De ce nu-și folosea Yuki pistolul?

— *Acolo. În vârful crestei!* am țipat către Conklin.

Eram la cel puțin două sute de metri de vârf. Două sute de metri! Nu mai conta dacă Twilly ne auzea. Am rupt-o la fugă.

În goana mea, m-am agățat în tufișuri, am fost plesnită peste față de crengi, m-am împiedicat de-o rădăcină, am întins mâinile și m-am sprijinit de un copac. Le-am zărit siluetele printre copaci, profilându-se pe cer. Dar Twilly era atât de aproape de Yuki, încât nu puteam trage fără s-o pun pe Yuki în pericol.

— Twilly! am țipat. Pleacă de lângă ea, acum.

Se auzi o împușcătură.

O, DOAMNE, NU! YUKI!

Păsările țâșniră din copaci, împrăștiindu-se în văzduh, în timp ce ecoul pocniturii era purtat peste deal. Opt dintre noi s-au năpustit din pădure în luminișul de la marginea crestei, unde am găsit-o pe Yuki stând în genunchi, cu fruntea atingând pământul.

Încă mai ținea arma-n mână.

M-am lăsat la pământ și am scuturat-o de umeri.

— Yuki! Yuki! Spune ceva! *Te rog.*

Capitalul 99

Twilly își ridică mâinile în aer.

— Slavă Domnului că ați apărut, domnișoară sergent! spuse el. Încercam s-o opresc, dar prietena dumneavoastră era hotărâtă să se sinucidă.

Am luat-o în brațe pe Yuki. În aer se simțea miros de praf de pușcă, dar nu vedeam urme de sânge sau vreo rană. Țintise aiurea.

— Yuki. Sunt aici, draga mea, sunt *aici*.

Yuki gemu mormăind și arătând amețită. Respirația nu-i mirosea a alcool. Să fi fost drogată?

— Ce are? am întrebat răstindu-mă la Twilly. Ce i-ai făcut?

— Absolut nimic, răspunse Twilly. Așa am găsit-o.

— Ești arestat, secătură, spuse Conklin. Pune-ți mâinile la spate.

— Sub ce acuzație, dacă mi-e permis să-ntreb?

— Ce zici de tentativă de omor pentru-nceput?

— Trebuie *că glumești*. Nu m-am atins de ea.

— Yuki purta un microfon, amice. I-ai pregătit terenul ca să se-arunce de pe stânca asta. Am înregistrat totul.

Conklin strânse cătușele suficient de tare încât să-l facă pe Twilly să schelălăie. Am chemat Ambulanța și, fără să-i dau drumul din brațe lui Yuki, am așteptat elicopterul.

— Lindsay? îmi atrase Yuki atenția. L-am înregistrat... cu ceasul... nu-i așa?

— Ba bine că nu, scumpa mea, am spus îmbrățișându-mi prietena și fiind recunoscătoare până la cer că era-n viață.

În timp ce-o țineam în brațe, într-un alt ungher al minții mele se perindau evenimentele petrecute. Îl reținuserăm pe Twilly pentru tentativa de omor asupra lui Yuki, dar *motivul* pentru care eram pe urmele lui era aluzia pe care i-o făcuse

lui Yuki în dimineața aia: că el l-ar fi omorât pe Michael Champion.

Vorbele lui din ultimele zece minute dezmințeau asta.

Conklin se aplecă lângă noi și întrebă:

— Deci toată tărașenia a fost o capcană? A vrut să-nsceneze sinuciderea lui Yuki ca să dea un final *cărții* lui?

— Așa a zis psihopatul ăla.

Și aproape că-i reușise. Acum *el* furniza finalul. Arestarea lui, procesul și condamnarea, din câte nădăjduiam.

Yuki dădu să vorbească, dar din gâtul ei ieșiră numai sunete aspre.

Se chinuia să respire.

— Ce ți-a dat, Yuki? Știi ce drog a folosit?

— Apă, răspunse ea.

— Medicii îți vor da apă imediat, scumpa mea.

Yuki stătea cu capu-n poala mea când zgomotul de deasupra noastră anunță sosirea elicopterului.

Mi-am coborât privirea ca să-mi protejez ochii – și am văzut ceva lucind pe potecă.

— Twilly a pus droguri în *apă*, am țipat ca să mă fac auzită peste hărmălaie. Asta vrei să spui, Yuki? Că le-a pus în *apă*?

Yuki încuviință dând din cap. Câteva clipe mai târziu, Conklin sigila probele, două sticle de apă din plastic, în vreme ce Yuki era trasă cu targa către pânțele elicopterului.

Partea a cincea
DORINȚĂ ARZĂTOARE

Capitalul 100

Hank și Pidge își lăsară mașina pe colțul imensei case victoriene din Pacific Heights, cea mai mare din întreg cartierul de imobile impresionante, de milioane de dolari, cu priveliștile lor răpitoare asupra golfului.

Casa țintă era impozantă și totuși primitoare, reprezentativă pentru stilul american – dar în același timp neputându-și-o permite decât cei putred de bogați.

Cei doi tineri se uitară în sus la ferestrele din cristal, la cupole și la șirurile de copaci bătrâni care înconjurau casa, separând-o de locuințele servitorilor de dincolo de garaj și de vecinii aflați de-o parte și de alta a curții. Studiaseră planurile de amplasare de pe site-ul brokerilor imobiliari și cunoșteau fiecare colț al fiecărui etaj al casei. Erau pregătiți și îmbătați de nerăbdare, însă precauți.

Aceasta avea să fie ultima și cea mai mare pradă a lor. Aveau să facă din seara aceea una memorabilă, să-și lase cartea de vizită și să se evapore, întorcându-se la viețile lor, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar noaptea aceea avea să rămână în istorie. Avea să țină titlurile primelor pagini săptămâni în șir, avea să stea la baza câtorva filme. De fapt, erau siguri că avea să se mai vorbească și în secolul următor despre această crimă a crimelor.

— Cum arăt? întrebă Pidge.

Hawk îi ridică gulerul lui Pidge și îi cercetă ținuta din cap până-n picioare.

— Arăți beton, amice. Pur și simplu *beton*.

— Și tu, omule, spuse Pidge.

Își prinseră brațele de la cot într-un salut roman, la fel ca Stephen Boyd și Charlton Heston în *Ben-Hur*.

— *Ubi fumus*, spuse Hawk.

— *Ibi ignis*, completă Pidge.

Nu există fum fără foc.

Pidge înfășură mai bine sticla de Cointreau în folia aurie, apoi cei doi băieți urcară cot la cot aleea pietruită ce se întindea până la veranda din față. Pe unul dintre ochiurile de geam de la ușa de la intrare era lipit un bilet: „În atenția presei: vă rugăm să ne lăsați în pace”.

Hawk apăsă soneria.

Se auzi un dangăt.

Îl putea vedea pe bărbatul cu părul cărunt prin ochiurile mici ale ferestrelor de la living, și nu îi pierdu din ochi silueta celebră care trecea dintr-o cameră într-alta, aprinzând pe rând luminile și avansând către ușa de la intrare.

Apoi ușa se deschise.

— Voi sunteți băieții care au sunat? întrebă Connor Champion.

— Da, domnule, răspunse Pidge.

— Cum vă numiți?

— Îmi puteți spune Pidge pentru moment, iar lui, Hawk. Trebuie să fim prudenți. Ceea ce știm ne-ar putea pune viața-n pericol.

— Trebuie să aveți încredere în noi, spuse Hawk. Eram prieteni cu Michael și avem câteva informații folositoare. Cum v-am zis la telefon. Nu mai putem păstra tăcerea.

Connor Champion îi măsură pe cei doi băieți de sus până jos, gândind că fie mâncau căcat, fie, poate, prin absurd, aveau să-i spună ceva ce l-ar fi putut interesa. Aveau să ceară bani, desigur.

Deschise ușa la perete și îi invită înăuntru.

Capitolul 101

Bărbatul de șaizeci și cinci de ani îi conduse pe cei doi băieți în biblioteca lui personală, trecând prin vestibul și living. Aprinse câteva lumini: lampa Tiffany de pe birou, pe care o avusese și în reședința de guvernator, și aplicile a căror lumină pica pe rafturile cu tomuri legislative ce acopereau pereții de la podea până la tavan.

— Soția dumneavoastră este acasă? îl întrebă tânărul pe nume Hawk.

— A avut o zi foarte stresantă, răspunse Campion. S-a dus la culcare. Vă pot da ceva de băut?

— De fapt, v-am adus asta, spuse Pidge întinzându-i sticla de Cointreau.

Connor îi mulțumi băiatului, dădu la o parte folia și se uită la etichetă.

— Mulțumesc pentru sticlă. O pot desface pentru voi ori poate că doriți altceva. Eu îmi torn niște scotch.

— Nu dorim nimic, domnule.

Campion puse sticla lângă poza lui Michael de pe polița cu ornamente sculptate, după care se aplecă pentru a deschide ușile curbate ale vitrinei care ținea de bar. Scoase o sticlă de Chivas și un pahar. Când se întoarse, dădu cu ochii de arma din mâna lui Hawk.

Mușchii lui Connor zvâcniră în timp ce se holba la pistol; apoi ridică privirea și văzu rânjetul de pe fața lui Pidge.

— Ați înnebunit? Mă jefuiți?

Ochii lui Hawk, care stătea în spatele lui Pidge, sclipeau de nerăbdare în timp ce acesta scotea rola de fir de pescuit din buzunarul de la spate.

Campion fu cuprins de teroare și deveni suspicios. Se întoarse cu spatele la băieți și spuse pe un ton indiferent:

— Presupun că n-am să mai beau asta.

Puse sticla de Chivas înapoi în bar cu emfază, pipăind între timp raftul cu palma desfăcută.

— Trebuie să vă legăm, domnule, ca să creăm aparența unui jaf. O facem pentru siguranța dumneavoastră, explică Pidge.

— Și trebuie s-o aduceți pe doamna Champion jos, adăugă Hawk cu hotărâre. Își va dori să audă ce avem de spus.

Champion se răsuci brusc, își îndreptă pistolul SIG către pieptul lui Hawk și apăsă trăgaciul. *Pac.*

Pe fața lui Hawk își făcu loc uimirea când privi în jos la cămașa roz și văzu sângele.

— Hei! exclamă Hawk.

Oare derbedeii ăia nu știau că un om ca el trebuia să aibă arme ascunse peste tot? Champion mai trase o dată în direcția lui Hawk, care căzu în genunchi. Băiatul se uită în sus la bărbatul mai vârstnic și răspunse tot cu o împușcătură, nimerind în oglinda de deasupra poliței, pe care o făcu țândări. Apoi Hawk se prăbuși cu fața la covor.

Pidge încremenise la auzul împușcăturii.

Când își reveni țipă:

— Handicapatule! Moș descreierat și handicapat! Uite ce-ai făcut!

Pidge ieși din cameră cu spatele, iar după ce trecu de cadrul ușii bibliotecii, se întoarse și o luă la goană în direcția ușii de la intrare. Champion se apropie de Hawk, lovi cu piciorul arma din mâna întinsă a băiatului, își pierdu echilibrul și căzu, lovindu-se cu bărbia de marginea biroului. Se ridică prinzându-se de piciorul biroului, pe urmă se poticni până în vestibul și apăsă butonul interfonului care făcea legătura cu locuința îngrijitorului.

— *Glen!* țipă el. Sună la 112. Am împușcat pe cineva.

Pidge se făcuse nevăzut până ce fostul guvernator să

ajungă la aleea principală. Îngrijitorul traversă curtea în fugă cu o pușcă în mână, iar Valentina apăru în cadrul ușii de la intrare cu ochii holbați, întrebându-l ce Dumnezeu se întâmplase.

În casele vecine începură a se aprinde luminile care străluceau ca niște ochi în întuneric, iar câinele ciobănesc de alături începu să latre.

Însă Pidge nu era de găsit.

Campion își încleștă pumnul pe mânerul armei și strigă în întuneric:

— Mi-ai omorât fiul, nenorocitul, nu-i așa? Mi-ai omorât fiul!

Capitalul 102

Am ajuns la reședința familiei Champion la cinsprezece minute după ce primisem telefonul de la Jacobi. Strada era blocată de un convoi de mașini de poliție, iar paramedicii coborau pe cineva-n targa mobilă, care hurducăia pe treptele din piatră, fiind împinsă către ambulanță.

M-am apropiat de targă și-am încercat să rețin cât mai multe detalii despre victimă. Cearșaful îi era tras până la bărbie, iar jumătate din față-i era acoperită de-o mască de oxigen. Din câte puteam aprecia, tânărul, care se apropia sau nu era cu mult trecut de douăzeci de ani, era de rasă albă, cu părul blond-închis, tuns scurt, și avea în jur de 1,75 m înălțime.

Și, cel mai important, era în viață.

— Are să supraviețuiască? l-am întrebat pe unul dintre paramedici.

Acesta ridică din umeri și spuse:

— Are două găuri în el, domnișoară sergent. A pierdut mult sânge.

În casă, Jacobi și Conklin le puneau întrebări fostului guvernator și soției lui, care stăteau pe canapea umăr la umăr și cu mâinile-nlănțuite. Conklin mă privi cu subînțeles, vrând să-mi atragă atenția asupra unui lucru. Îmi luă câteva minute până să-mi dau seama.

Jacobi mă puse la curent cu ceea ce răsuflase, informându-mă că puștiul pe care Champion îl împușcase n-avea niciun act de identitate asupra lui. Apoi îl întrebă pe fostul guvernator:

— Spuneți că l-ați putea identifica pe ce de-al doilea băiat, domnule? Că l-ați putea ajuta pe portretistul nostru?

Campion dădu din cap.

— Cu siguranță. N-am să uit niciodată chipul puștiului ăluia.

Campion părea să fie în chinuri groaznice. Împușcase pe cineva cu doar câteva minute-n urmă, iar când mă invită să iau loc pe scaunul de lângă canapea, am crezut că despre asta voia să-mi povestească. Dar mă-nșelasem.

— Michael își dorea să fie ca prietenii lui, începu Champion. Să iasă în oraș. Să se distreze. Așa că îl supravegheam în permanență, înțelegeți? Când l-am surprins furișându-se din casă noaptea, l-am muștrat, i-am retras anumite privilegii, iar el m-a urât pentru asta.

— *Nu e adevărat*, interveni energic Valentina Champion. Ai făcut ceea ce eu n-am avut curajul să fac, Connor.

— Domnule? am spus, neînțelegând unde voia s-ajungă cu discuția.

Campion era tras la față de epuizare.

— Se purta iresponsabil, continuă Champion, iar eu încercam să-i port de grijă. Priveam către viitor – către o nouă procedură medicală sau o descoperire farmaceutică. *Orice*. I-am spus răspicat: „Anunță-mă când te hotărăști să te porți ca un adult”. Eram *furios*, eram *speriat*, explică fostul guvernator c-o voce spartă. Așa că m-am îndepărtat de el înainte de a-l pierde.

Valentina Champion încercă să-l consoleze, dar el era de neconsolat.

— M-am purtat ca un tiran, reluă Champion. Eu și Mikey n-am schimbat un singur cuvânt în ultima lui lună de viață. Dacă aș fi știut că mai avea o singură lună de trăit... Michael mi-a spus: „*Calitatea* vieții, tată. Asta contează”.

Campion mă pironi cu ochii lui injectați.

— Păreți a fi o persoană sufletistă, domnișoară sergent. Vă povestesc toate acestea ca să înțelegeți mai bine. I-am lăsat pe huliganii ăia să-mi intre în casă pentru că mi-au spus că

dețin informații despre Michael – și *trebuia* să aflu despre ce era vorba. Cred că ei l-au ucis, dumneavoastră ce credeți? Iar în seara asta aveau de gând să ne jefuiască. Dar de ce? *De ce?*

— Nu știu, domnule.

L-am asigurat pe Champion că aveam să-l anunțăm de îndată ce va apărea *ceva*. Era tot ce-i puteam promite. Dar am priceput în sfârșit de ce Conklin îmi aruncase privirea aia când intrasem pe ușă, iar gândul se rostogolea ca un bulgăre de zăpadă-n mintea mea.

I-am făcut semn partenerului meu și am mers împreună afară.

Capitolul 103

Eu și Conklin ne-am sprijinit de partea laterală a mașinii mele, întorși cu fața către casa familiei Champion și cu ochii ațintiți la sutele de mii de ferestruici care scânteiau în întuneric. Nici Champion și nici soția lui nu știau ce fel de moarte le rezervaseră Hawk și Pidge în noaptea aceea, însă noi știam – și, gândindu-mă la cât de puțin lipsise ca să reușească, m-au trecut fiorii.

Dacă nu și-ar fi folosit arma Connor Champion, Hawk și Pidge i-ar fi ars pe el și pe soția lui de vii.

Rich a scos un pachet de țigări din care mi-a oferit una, iar de data asta am acceptat.

— Se poate să fi rămas amprente pe folia-n care era înfășurată sticla de băutură, spuse el.

Am încuviințat gândindu-mă că ar fi fost ca și cum l-am fi apucat pe Dumnezeu de picior dacă puștii ăia aveau caziere și dacă urmele degețelilor lor erau înregistrate-n Sistemul de Identificare Automată a Amprentelor, dar nu-mi făceam speranțe prea mari.

— Hawk. Pidge. Ce nume trăsnite! remarcă Rich.

— Am apucat să-l văd destul de bine pe Hawk, am spus, iar ceea ce-am văzut se potrivește descrierii făcute de Molly Chu așa-zisului înger care-a scos-o pe brațe din incendiu.

Dintre buzele lui Conklin ieși un șarpe de fum care se pierdu în noapte.

— Iar descrierea făcută de guvernator lui Pidge mă duce cu gându' la puștiul care-a amanetat colierul lui Patty Malone.

— Să nu uităm de firu' de pescuit. Deci... care e teoria? l-am întrebat pe Conklin. Că Hawk și Pidge l-au omorât și pe Michael Champion? Fiindcă nu mi-i închipui omorând un puști când modul lor de operare include legarea unor cupluri

de bogătași, lăsarea câtorva cuvinte latinești înăuntru' unei cărți și mistuirea casei.

— Nu, spuse Conklin. Nici asta nu m-aranjează. Atunci de ce crezi că porumbeii ăștia le puseseră gând rău soților Campion?

— Pentru c-apar în toate știrile. O căsoaie presupune un incendiu de proporții, care duce mai departe la titluri de-o șchioapă, ajungându-se, în final, la o reușită pe măsură.

Conklin zâmbi și spuse:

— Numai c-au dat-o-n bară.

Am zâmbit la rândul meu și am zis:

— Mda.

Începuserăm amândoi să simțim starea incomparabilă de euforie care-și face apariția când, după nenumărate puncte moarte, A duce la B care duce la C. Eram sigură că Hawk și Pidge erau sadicii care comiseseră omuciderile prin incendiere, însă nu numai că nu puteam dovedi asta, dar nici măcar nu știam cine erau în realitate Hawk și Pidge.

Am strivit țigara de caldarâm și i-am zis partenerului meu:

— Ticălosu' ăla de Hawk ar face bine să rămână-n viață. Măcar suficient cât să *ciripească*, am completat.

Capitolul 104

Chirurgul lui Hawk, doctorul Dave Hammond, era un bărbat solid, cu părul ruginiu și gesturile pedante ale unui perfecționist care-și petrecuse noaptea cârpind măruntaiele pacientului la loc. Eu și Conklin ne petrecuserăm același interval de opt ore-ntr-o sală de așteptare mică și austeră, de la spitalul Sf. Francisc, așteptând raportul lui Hammond.

Când doctorul intră-n camera de așteptare, la 6.15 dimineața, am sărit în picioare și-am întrebat:

— E conștient?

— În prezent, pacientul e c-un picior în groapă, răspunse Hammond. Sângele țâșnea din el ca dintr-o fântână arteziană când ni l-au adus. Unul din gloanțe i-a străpuns plămânul și i-a atins aorta, iar celălalt aproape că i-a făcut ficatul pate.

— Deci, domnule doctor, spuse Conklin, când putem vorbi cu el?

— Domnule inspector, ați înțeles ce-am spus adineauri? A trebuit să-i pompăm puștiului plămânii, să-i facem transfuzie și să-i tăiem o bucată din *ficat*. Asta înțelegem noi, doctorii, prin operație complicată.

Conklin zâmbi cu satisfacție.

— Bine. Am înțeles. E conștient?

— De-abia ce a deschis ochii, răspunse Hammond oftând cu dezgust. Vă las un minut la dispoziție ca să intrați și să ieșiți.

Nici n-aveam nevoie de mai mult ca să smulgem de la ticălos cele două cuvinte de care-aveam nevoie – numele lui întreg.

Am împins ușa pe care scria REANIMARE și m-am apropiat de patul lui Hawk, care oferea o priveliște șocantă.

Hawk avea mâinile și picioarele immobilizate, ca să nu poată

să se agite și să zădărnicească munca medicilor chirurghi. Până și capul îi era imobilizat. Patru perfuzii îi hidratau corpul, tubul din piept îi drena lichidul din plămâni, urina îi era eliminată printr-un cateter și colectată într-un recipient de sub pat, și respira oxigen printr-o canulă prinsă de nas.

Era-ntr-o stare proastă, dar viu.

Nu-mi mai rămânea decât să-l fac să vorbească.

Mi-am așezat mâna pe-a lui și am spus:

— Bună. Numele meu e Lindsay.

Hawk clipi de câteva ori până să-și deschidă ochii complet.

— Unde... mă aflu? mă-ntrebă el.

I-am spus că fusese-mpușcat, că era la spital și că starea îi era stabilă.

— De ce nu... mă pot mișca?

I-am povestit despre legături, explicându-i de ce era nevoie de ele, și i-am cerut ajutorul.

— Trebuie să-ți contactez familia, dar nu-ți cunosc numele.

Hawk mi-a cercetat fața, pe urmă privirea i-a alunecat pe insigna prinsă de rever și pe umflătura pistolului de sub sacou. A murmurat ceva ce cu greu am auzit:

— Munca mea aici s-a isprăvit, spuse Hawk.

— *Nu*, am țipat strângând mâna puștiului. *Nu* o să mori. Se ocupă de tine un doctor nemaipomenit. Cu toții vrem să te-ajutăm, dar pentru asta trebuie să-ți aflu *numele*. Te rog, Hawk, spune-mi cum te cheamă!

Hawk își lipi buzele pregătindu-se să rostească ceva – dar atunci, ca și când întreg corpul i-ar fi fost străbătut de-un curent electric, spatele i se arcui, iar el rămase țeapăn în legături. În același timp, bipurile accelerate și stridente ale unei alarme se revărsară în cameră. Îmi venea să *urlu*.

Cu mâna lui încă într-ale mele, am văzut cum își dă ochii peste cap, iar din gât se aude o bolboroseală ca de apă

minerală turnată-ntr-un pahar. Pe monitorul care-i înregistra semnele vitale am observat cum ritmul cardiac îi ajunge până la 170, pică la 60, după care-i crește din nou vertiginos chiar în timp ce tensiunea arterială i se prăbușea.

— Ce se-ntâmplă? mă-ntrebă Conklin.

— *Îl pierdem*, rosti Hammond împingând ușa cu umărul.

Bipurile accelerate se transformară-ntr-un țuit prelungit, în vreme ce-ncrețiturile verzi de pe monitor se aplatizară-ntr-o linie continuă.

— *Unde dracului e patul ăla mobil?* zbieră Hammond.

Pe măsură ce medicii se năpusteau în salon, eu și Conklin eram dați la o parte de lângă pat. O asistentă trase perdelele, blocându-ne vederea, însă din spatele lor se auzea agitația medicilor care se chinuiau să-i restabilească ritmul cardiac lui Hawk prin șocuri electrice.

— *Haide, haide*, strigă doctorul Hammond. La naiba! Ora morții: 6.34.

— Dumnezeule! i-am zis lui Conklin. *Doamne Dumnezeule!*

Capitolul 105

În aceeași dimineață, la 7.45, mi-am dat jos sacoul pe care l-am agățat de spătarul scaunului, mi-am deschis paharul de cafea și m-am așezat la biroul meu care se afla vizavi de cel al lui Conklin.

— Monstru' ăla și-a propus să moară, i-am spus partenerului meu.

— O fi fiind el mort, dar asta nu-nseamnă c-am ajuns la un punct mort, murmură Conklin.

— Promiți?

— Da. Pe onoarea mea de cercetaș.

Mi-am desfăcut sertarul de la birou și am scos două pături ambalate-n țiplă care nu erau mai vechi de-o săptămână. I-am azvârlit unul lui Conklin, care l-a prins din zbor.

— Oooo. Îmi plac femeile care știu să coacă.

— Zi mersi că ai ce pune lângă cafeaua aia, amice, am spus râzând. Cine știe când mai apucăm să punem gura pe ceva.

Așteptam amândoi niște telefoane. În ediția de dimineață a ziarului *Chronicle* apăruse o fotografie încețoșată cu Hawk în timp ce era scos cu targa din casa familiei Champion. Părea puțin probabil ca Hawk să poată fi identificat cu ajutorul fotografiei, dar nu și imposibil. La opt și un pic, telefonul de pe birou începu să țârâie. Am apucat receptorul și am auzit vocea lui Charlie Clapper.

— Lindsay, spuse el, am găsit o grămadă de amprente pe sticla aia și pe folia-n care era înfășurată.

— Dă-mi o veste bună.

— Nu mi-aș dori nimic mai mult, gagico, spuse Clapper, dar n-am putut identifica sigur decât amprentele lui Hawk,

iar el nu figurează-n baza de date.

— Ce surpriză! Deci rămâne tot un necunoscut și, din câtemi pot da seama, asta e valabil și pentru Pidge.

— Îmi pare rău, puștoaico. Celelalte amprente pe care le-am putut identifica provin de la Connor Campion.

— Mulțam, oricum, Charlie, am spus oftând și-am apăsat butonul care licărea anunțându-mă că mă suna cineva pe cealaltă linie.

După voce, Chuck Hanni părea agitat, exaltat.

— Mă bucur că te-am prins, spuse el. A avut loc un incendiu.

Am apăsat pe speaker, ca să poată auzi și Conklin.

— S-a-ntâmplat cu doar câteva ore-n urmă în Santa Rosa, spuse Chuck. S-a soldat cu două victime. Plec într-acolo chiar acum.

— E un caz de incendiere? Crezi c-are legătură cu cazul nostru?

— Șeriful mi-a spus că una dintre victime a fost găsită cu o carte-n poală.

L-am fixat pe Conklin cu privirea, știind că se gândea la același lucru ca și mine: că ticălosul de Pidge nu pierduse vremea.

— Ne vedem acolo, i-am spus lui Hanni.

Mi-am notat adresa și am pus receptorul în furcă.

Capitolul 106

Imobilul construit în stil Tudor și-nconjurat de brazi înalți făcea parte dintr-un ansamblu de case de milioane de dolari care se-nvecina c-un teren de golf din Santa Rosa. Ne strecurarăm cu mașina printre mașinile de poliție din convoiul șerifului și printre autospecialele care-nconjurau de ore-ntregi locul faptei. Pompierii-și strângeau echipamentu-n timp ce medicul legist și investigatorii de incendiu erau într-un du-te vino, aplecându-se pe sub banda cu care fuseseră delimitate dependențele.

Eram furioasă că Pidge omorâse din nou și că, din nou, își dăduse apocalipticul spectacol cu flăcări într-un district în care nici Rich, nici Hanni și nici eu n-aveam autoritate oficială.

Chuck ne-a strigat, iar noi ne-am îndreptat către casă.

— Incendiul n-a depășit garaju', spuse el masându-și vechea cicatrice de arsură de pe mână.

Hanni ținu ușa garajului deschisă, iar eu și Conklin pășirăm înăuntru. Era un garaj cu trei locuri, cu scule și echipament de tuns iarba agățate de pereți, iar în mijlocu-ncăperii se afla o dubiță ultimul model, mistuită de flăcări, a cărei carcasă-nnegrită mai lăsa să se vadă urme de albastru și gri-pulbere. Hanni ne prezentă asistenței: șerifului Paul Arcario, medicului legist Cecilia Roach și investigatorului de incendii Matt Hartnett, care spuse că era prieten cu Chuck.

— Proprietaru' casei este un anume domn Alan Beam, ne informă Hartnett. Încă se mai află-n interioru' vehiculului. Există și o a doua victimă, de sex feminin. A fost găsită pe podea, lângă dubă. Am pus-o într-un sac pentru cadavre, ca să nu fie deranjată. În rest, toate lucrurile sunt la fel cum le-am găsit.

Hanni luminează carcasa, ca eu și Rich să ne putem uita mai bine la cadavrul incinerat al victimei de pe scaunul șoferului, care era dat pe spate. Peste picioarele victimei era petrecut un lanț gros, iar în poală îi era așezată o cărțulie, chiar peste încolăciturile roz ale intestinului gros ce i se revărsa din pânțece.

Mi s-au înmuiat genunchii.

Mirosul de carne arsă și de benzină erau copleșitoare. Aproape că puteam auzi țipetele, implorările, *pârâitul* ușor al unui chibrit și detunătura incendiului devastator. Rich măntrebă dacă mă simțeam bine, iar eu i-am răspuns că da. Însă mă gândeam că ceea ce se petrecuse acolo la primele ore ale dimineții atinsese ultima treaptă a terorii și a agoniei.

Nici mai mult nici mai puțin decât ororile iadului.

Capitolul 107

Doamna doctor Roach trase fermoarul sacului de cadavre și le ceru asistenților ei să ducă victima de sex feminin la dubă. Roach era minionă, trecută de patruzeci de ani și-și purta părul care-ncepuse să-i încărunțească strâns într-o coadă de cal, iar de ochelari atârna un șirag de mărgele.

— N-am găsit niciun act asupra ei cu care s-o putem identifica, îmi zise doctorița Roach. Tot ce pot să vă spun e că pare a fi o copilă, o adolescentă probabil.

— Nu e soția lui Beam?

— Fosta doamnă Beam locuiește-n Oakland, interveni șeriful închizându-și mobilul. O să fie aici în scurt timp.

Hanni se apucă să facă reconstituirea incendiului, ca să ne dea toate detaliile.

— Incendiu' a izbucnit în compartimentu' pasagerilor, explică el. Pe bancheta din spatele șoferului a fost pus un maldăr de hârtii și de lemne. Iar ăsta e un lanț pentru tractare, spuse el referindu-se la legăturile care ancorau poala victimei.

Ne semnală bara de metal așezată-n spațiul pentru picioare, din dreptul șoferului, explicându-ne că era un dispozitiv de blocare a volanului, ca acelea fabricate de The Club, și că fusese trecut prin lanț și fixat în jurul stâlpului de control. Hanni speculă că mai întâi fuseseră fixate lanțul și dispozitivul și abia apoi fuseseră îmbibate cu benzină hârtiile și lemnele.

— Apoi, probabil, victimele-au fost stropite cu benzină, iar canistra a fost înghesuită-n spatele scaunelor...

— Îmi pare rău, oameni buni, dar trebuie să m-apuc să prelucrez probele, spuse Hartnett deschizându-și trusa. Mă tot bârâie șefu' la cap.

— Poți să mai aștepți puțin? l-am rugat pe investigatorul de incendii. Am luat un pix de la Hanni, am intrat pe jumătate-n dubiță și, în timp ce Hanni lumina cu lanterna peste umărul meu, m-am folosit de pix ca să deschid cartea așezată-n poala lui Alan Beam.

„Ce soi de mesaj ne mai lăsase Pidge?”

Aceleași aiureli inspirate de plăcintele cu răvaș?

Sau se-nfuriase? Am scanat pagina de gardă pe care n-am găsit decât cuvintele *Noul Testament* tipărite. Asta era tot. Nimic mângălit în latină, nici măcar vreun nume. Dădeam să mă retrag din dubiță, când l-am auzit pe Rich spunând:

— Lindsay, ia uite aici.

M-am întors ca să mai arunc o privire, iar de data asta am zărit o panglică arsă ieșind dintre pagini. Folosindu-mă din nou de pix, am deschis Biblia la semnul de carte. Matei 3:11.

Cineva sublimase cu stiloul câteva rânduri din text.

Obrazul aproape că mi se odihnea pe oasele scorjite și descărnate ale victimei în timp ce citeam cu voce tare cuvintele subliniate.

Eu, unul, vă botez cu apă, spre pocăință, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine; Lui nu sunt vrednic să-i duc încălțăminte; Acesta vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc.

Capitolul 108

Conklin mârâi și spuse:

— Purificarea prin foc. E o temă biblică foarte importantă.

Chiar atunci, ușa garajului se deschise-n spatele nostru și m-am întors, dând cu ochii de-o femeie cochetă, de patruzeci și ceva de ani, îmbrăcată-ntr-un costum de afaceri care se contura-n lumina soarelui ce o-nvăluia din spate. Fața-i era transfigurată de furie și de teamă.

— Sunt Alicia Beam. Cine conduce cercetările aici?

— Paul Arcario, se prezentă șeriful întinzându-i mâna. Am vorbit mai devreme. Vă poftesc afară ca să vorbim.

Doamna Beam se șterse de el în drum spre dubiță și, deși Conklin întinse mâna ca s-o oprească, era prea târziu. Femeia rămase cu ochii holbați, pe urmă se retrase-nfricoșată țipând:

— *Dumnezeule, Alan! Ce ți s-a-ntâmplat?*

Apoi începu să-și agite capul încoace și-ncolo, oprindu-se cu privirea asupra *mea*.

— Unde e Valerie? *Unde e fiica mea?*

M-am prezentat și i-am spus doamnei Beam că trebuia să părăsească garajul și c-aveam s-o urmez. A devenit docilă de-ndată ce mi-am pus mâna pe spatele ei și am ieșit împreună din garaj.

— Era rândul fostului meu soț să-și petreacă weekendul cu fiica lui, spuse ea.

Deschise ușa de la intrare și, după ce trecu pragul, se desprinse de lângă mine și-ncepu să alerge dintr-o cameră într-alta strigându-și fiica pe nume:

— Valerie! *Vai, unde ești?*

M-am ținut după ea, iar când s-a oprit, mi-a spus:

— Poate că Val și-a petrecut noaptea la vreo prietenă.

Expresia de speranță nestrămutată de pe fața ei îmi tortura inima și conștiința. Era cu puțință ca victima din sacul pentru cadavre să fie fiica ei? N-aveam de unde să știu și, chiar dacă era, nu era datoria mea să i-o spun. Pentru moment, trebuia să aflu cât mai multe despre Alan Beam.

— Haideți să vorbim preț de câteva minute, am propus.

După ce ne-am așezat la masa rustică din lemn de pin din bucătărie, Alicia Beam mi-a povestit cum căsnicia ei de douăzeci de ani cu Alan se terminase în urmă c-un an.

— Alan suferea de depresie de ani buni, îmi preciză Alicia. Simțea că-și irosise viața alergând după bani. Că-și neglijase familia și pe Dumnezeu. Devenise foarte credincios, foarte smerit și spunea că nu mai era destul timp...

Alicia Beam nu-și mai termină fraza. I-am urmărit privirea care se oprise asupra bufetului pe care zăcea o foaie de hârtie albastră despăturită, alături de-un plic.

— Poate că e un bilet de la Val.

Se ridică și merse până la bufet, apucă scrisoarea și-ncepu s-o citească.

— „Dragă Val, fetița mea iubită. Te rog să mă ierți. Pur și simplu n-am mai putut să suport...”

Ridică privirea către mine și-mi spuse:

— E de la *Alan*.

M-am întors când Hanni își vârî capul pe ușă și mă rugă să mă duc până afară.

— Lindsay, spuse el, o vecină a găsit un mesaj de la Alan Beam pe robotu' ei, în care-i spunea că-i pare rău și prin care-și lua adio.

Lucrurile începeau să se limpezească. Începeam să-nțeleg de ce nu găsiserăm nicio însemnare în latină ori legături din fir de pescuit, și de ce victimele nu erau soț și soție.

Nu Pidge era autorul de data asta.

Pidge n-avea nimic de-a face cu decesele astea. Orice

speranță pe care o nutrisem de a-l prinde la-nghesuală, de-a găsi vreun indiciu care să ne-ajute să dăm de el, era moartă – la fel de moartă ca bărbatul din mașină.

— Alan Beam s-a sinucis, am presupus.

Hanni dădu din cap în semn de aprobare.

— Vom investiga căzu' ca pe o omucidere până vom ști sigur, însă, conform spuselor vecinei, Beam a mai încercat să se sinucidă și-nainte. Mi-a spus că era bolnav în fază terminală. De cancer pulmonar.

— Așa că s-a legat cu lanțu' de volan și și-a dat foc?

— Pesemne că voia să se-asigure că nu se mai răzgândește de data asta. Dar, indiferent de motivele lui, spuse Hanni, se pare că fiica lui a-ncercat să-l salveze – dar n-a mai apucat. A fost doborâtă de gazele toxice și de aeru' supraîncălzit.

Capitolul 109

Când am ajuns în sfârșit acasă-n seara aia, aveam atâtea să-i povestesc lui Joe, încât speram să pot rămâne trează destul de mult încât să i le-nșirui pe toate. Joe era-n bucătărie, îmbrăcat în pantaloni scurți de sport și-n tricou, ceea ce purta când o scotea pe Martha la plimbare. Ținea-n mână un pahar de vin și, judecând după mirosu-mbietor de usturoi și de oregano, pregătise și cina.

Am pornit către el, dar expresia de pe chipul lui mi-a înghețat orice mișcare.

— Joe, am fost la spital toată noaptea...

— Mi-a spus Jacobi. Dacă n-aș fi găsit urme de picioare ude pe covorașu' din baie, nici măcar n-aș fi știut c-ai fost acasă.

— Dormeai, Joe, și n-am avut decât câteva minute la dispoziție. Dar ce-ar trebui să fie ăsta, un regulament intern? Mai nou trebuie să mă-nregistrez când sosesc? am zis.

— Pentru tine-nseamnă să te-nregistrezi. Pentru mine-nseamnă să fii atentă. Să te gândești la *mine* și la faptul' că mi-aș putea face griji pentru *tine*.

„Nu-l sunasem. De ce oare nu-l sunasem?”

— Beau merlot, spuse el.

Eu și Joe ne certam rar, iar golul care mi se lăsă-n stomac îmi dădu de veste că făcusem o greșală.

— Îmi pare rău, am spus. Ai întru totu' dreptate, Joe. Ar fi trebuit să te-anunț unde sunt.

M-am dus lângă el, i-am înconjurat mijlocul cu brațele, dar el se retrase.

— Fără flirtat, blondino. Sunt un pachet de nervi.

Mi-a întins un pahar cu vin pe care l-am luat murmurând:

— Joe, am spus că-mi pare rău și am fost cât se poate de

sinceră!

— Știi ce? întrebă el.

Martha scheună și ieși agale din cameră.

— Te vedeam mai des când locuiam în Washington.

— Joe, nu-i adevărat.

— Așa c-am să te-ntreb fără ocolișuri, Lindsay. Am să-ți pun o singură-ntrebare. Și vreau să fii sinceră.

Gândeam în sinea mea „Nu, te rog, te rog, nu mă-ntreba dacă-mi doresc într-adevăr să mă căsătoresc cu tine, te rog, n-o face. Nu sunt pregătită.” Am privit fix în furtuna dezlănțuită-n ochii de-un albastru intens ai lui Joe.

— Vreau să aflu ce se petrece-ntre tine și Conklin.

Am rămas cu gura căscată.

— Crezi cumva că eu – Joe, nu te poți gândi la așa *ceva!*

— Uite ce-i. Am petrecut o oră-n compania voastră. Aveți o legătură specială unu' cu celălalt, și, te rog, nu-mi spune că-i vorba de colegialitate. Și noi am lucrat împreună pe vremuri, Lindsay, continuă Joe. Și *noi* am fost parteneri. Și uite unde-am ajuns.

Am deschis gura dând să zic ceva, dar am închis-o la loc fără să scot un cuvânt. Mă simțeam într-atât de vinovată, încât nici măcar nu puteam face pe ofensata. Joe avea dreptate-n legătură cu tot. Era adevărat că eu și Rich simțeam ceva special unul pentru celălalt, că-l neglijam pe Joe și că-i dedicasem mai mult timp pe vremea când locuia la câteva ore diferență de fus orar decât în prezent.

Odată ce făcuse marele pas de-a se muta la San Francisco, Joe devenise al meu, al meu și numai al meu. Iar eu îmi bătusese joc de el. Greșisem și trebuia să recunosc asta. Dar lacrimile mi se adunaseră-n gât. Asta era motivul pentru care polițiștii nu rezistau într-o căsnicie.

Slujba. Obsesia și devotamentul pentru Slujbă.

Deci despre asta era vorba-n fond.

Îmi venea să intru-n pământ de rușine. Nu-mi propusesem niciodată să-l fac pe Joe să se simtă prost sau să-l rănesc în vreun fel. Mi-am lăsat paharul pe bufet și l-am luat și pe cel din mâna lui Joe, punându-l lângă al meu.

— Nu se petrece nimic, Joe. E doar Slujba la mijloc.

S-a uitat atât de pătrunzător în ochii mei, încât am avut senzația că-mi pipăie creierul. Atât de bine mă cunoștea.

— Amestecă sosu-n câteva minute, bine, Linds? Mă duc să fac un duș.

M-am ridicat pe vârfuri, mi-am aruncat brațele-n jurul gâtului său, agățându-mă de bărbatul în care-l vedeam pe viitorul meu soț și lipindu-mi obrazul de-al lui. Voiam ca el să mă strângă-n brațe. Și-ntr-un sfârșit a făcut-o. Mi-a cuprins mijlocul cu brațele și m-a strâns la pieptul lui.

— Te iubesc atât de mult, am spus. Am să-mi dau silința să-ți demonstrez asta, Joe, promit c-am s-o fac.

Capitolul 110

Rich era deja instalat la calculator când am ajuns la birou. Părea băgat în priză prin felu-n care degetele arătătoare-i alunecau peste taste. I-am mulțumit pentru gogoșa pe care mi-o plantase pe un șervețel, lângă telefon.

— Era rându' meu, spuse Rich fără să ridice ochii-n timp ce eu îmi trăgeam un scaun și luam loc. A sunat doctorița Roach, continuă Rich. Mi-a spus c-a găsit 55 de cm de benzină-n stomacu' lu' Alan Beam.

— Cât vine asta? Opzeșcinci de grame? Iisuse. Ne dă de-nțeleș c-a *băut* benzină?

— Aha. Probabil direct din canistră. Beam a vrut să se asigure că-i iese de data asta. Doctorița spune că, dacă nu l-ar fi omorât incendiu', ar fi facut-o benzina. Declară căzu' moarte prin sinucidere. Dar fii atentă la asta, Lindsay.

— Ce-ai găsit? am întrebat.

— Vino pân-aici și arune-o privire la asta.

Am ocolit birourile noastre și m-am chiorât peste umărul lui Conklin. Pe monitorul lui era afișat un site cu numele „Rețeaua de Crime”. Conklin apăsă tasta „Enter” care porni o animație. Din susul paginii, un păianjen prinse a cobori pe-un fir, țesu o pânză-n jurul titlului scris cu litere sângerii deasupra articolului de fond, după care-o zbughi-napoi în colțul lui. Am citit titlul:

*Cinci victime prin împușcare numai săptămâna
aceasta Când au de gând să-și adune forțele polițiștii
și procurorul Districtual?*

Textul de mai jos era un atac virulent la adresa sistemului de justiție din San Francisco – în întregime justificat.

Cazurile de omucidere crescuseră, spre deosebire de condamnări, din pricina lipsei de personal, de bani sau de timp.

Rich mută cursorul pe coloana-n care erau înșiruite paginile de pe site.

— Cea de-aici, spuse Rich dând clic pe-un link numit „Crime recente în curs de rezolvare”.

Apărură o serie de poze la scară redusă.

Printre ele se regăseau portretul de familie al soților Malone, precum și al soților Meacham. Rich dădu clic pe poza soților Meacham și spuse:

— Fii atentă la asta.

Apoi îmi citi conținutul paginii.

— „Să fi fost Patricia și Bertram omorâți de aceiași criminali care i-au omorât pe Sandy și Steven Meacham? Noi spunem că da. Au mai avut loc și alte crime la fel de atroce, comise după același tipar. Soții Jablonsky, din Palo Alto, și George și Nancy Chu, din Monterey, au fost, de asemenea, omorâți în incendii casnice teribile. De ce nu este în stare Departamentul de Poliție din San Francisco să rezolve aceste cazuri? Dacă dețineți vreo informație cu privire la acest lucru, ne puteți scrie la Reteauadecrime.com. *Diem dulcem habes.*”

Dumnezeule, era-n latină!

— Treaba cu latina nu s-a scurs în presă, am spus. Ce-nseamnă?

— *Diem dulcem habes* înseamnă „Să aveți o zi frumoasă”.

— Aha, bine, am spus. Să sperăm că va fi și mai bine decât.

Am sunat la biroul procurorului districtual, cerând să vorbesc cu Yuki, însă l-am găsit pe Nick Gaines, căruia i-am zis c-aveam nevoie de-un mandat prin care să obținem numele unui proprietar de site de la furnizorul său de

internet.

— Am să dau mai departe, spuse Gaines. Din curiozitate, domnișoară sergent, aveți o suspiciune rezonabilă?

— Lucrăm la asta, am zis.

Apoi am închis și-am întrebat: „Ce facem mai departe?” în timp ce Rich dădea clic pe-o căsuță pe care scria „Contact”.

Rich tasta cu două degete: „Trebuie să-ți vorbesc despre incendiile de la casele familiilor Malone și Meacham. Contactează-mă, te rog. Adresa de mail a lui Conklin dădea-n vileag faptul că lucra-n poliție. În cazul care administratorul era Pidge, l-am fi putut pune pe fugă.

Pe de altă parte – nu mai conta.

Îmi făcusem griji degeaba. La doar câteva minute după ce scrisese mailul, Rich primi un răspuns în care era-ntrebat „Cu ce vă pot fi de ajutor?” Mailul era semnat de Line Weber și conținea numărul lui de telefon.

Capitolul 111

Întâlnirea cu Weber era programată pentru ora patru în după-amiaza aceleiași zile. Eu și Conklin l-am informat pe Jacobi, am desemnat membrii echipei și am pornit la ora două spre librăria Damned Spot¹⁵ din cartierul Noe Valley. Inspectorii Chi și McNeil rămăseseră-n duba parcată pe 24th Street, iar eu purtam un microfon. Inspectorii Lemke și Samuels erau sub acoperire, zăbovind în fața și-n spatele librăriei.

Îmi transpiraseră palmele în timp ce-așteptam cu Conklin în mașina de intervenție. Mă-ncinsesem în vesta antiglonț pe care-o purtam, dar, de fapt, învălmășeala din capul meu făcea să-mi fie cald.

Asta să fi fost marea confruntare? Era Line Weber cunoscut și sub numele de Pidge?

La trei jumate, eu și Conklin am coborât din mașină și ne-am îndreptat spre librărie.

Damned Spot era o librărie de modă veche, întunecată, înșesată cu romane polițiste și cărți la mâna a doua, cu coperte necartonate, având și o secțiune de cărți la ofertă. Nu se încadra nici pe departe-n lanțul de librării dotate cu aparate de aer condiționat în care se servea cafea cu lapte și-n care se-asculta muzică jazz în surdină.

Casierul sau casiera, fiindcă nu mă puteam hotărî-n privința sexului, avea puțin peste douăzeci de ani, purta haine negre, avea părul tuns periută, iar fața îi era-ncărcată de piercinguri. Am întrebat de Line Weber și o voce duioasă de femeie mi-a spus că Line lucra la etaj.

Aproape că puteam auzi răcâitul șoarecilor care se adăpostiseră-n teancurile de cărți în timp ce ne strecuram pe

¹⁵ Locul Pierzaniei

culoarele înguste, lovindu-ne de clienții care păreau labili psihic. În partea din spate a librăriei, se-nălța o scară simplă, din lemn, ale cărei balustrade erau unite de-un lanț pe care era prins semnul „Accesul Interzis”.

Conklin a desfăcut lanțul și am urcat treptele care duceau la un soi de pod amenajat. Tavanul era impozant, ca al unei catedrale, dar scund, măsurând doar un metru optzeci sub vârf și descrescând până la aproape un metru în dreptul pereților. În celălalt capăt al camerei, se afla un birou pe care era așezat un calculator cu două monitoare mari, înconjurat de teancuri înalte de reviste, de hârtii și de cărți.

Iar la birou stătea un puști de culoare, de vreo cincisprezece ani, uscățiv, cu ochelari cu rama neagră, fără tatuaje la vedere și care nu purta bijuterii, dacă nu socoteam aparatul dentar pe care l-am zărit când a ridicat ochii și ne-a zâmbit.

Speranțele mi-au fost spulberate.

Puștiul ăsta nu era Pidge. Guvernatorul ni-l descriesese ca pe-un puști alb, îndesat, cu părul lung și castaniu.

— Eu sunt Line, spuse amabil băiatul. Bine ați venit la Rețeauadecrime.com.

Capitolul 112

Line Weber ne spuse că era „onorat” să ne cunoască. Ne făcu semn către două cuburi moi, acoperite cu plastic, ce țineau loc de scaune, și ne oferi câte-o sticlă cu apă din frigiderul aflat în spatele biroului său.

Ne-am așezat pe cuburi, dar am refuzat apa.

— Ți-am citit comentariul de pe site, zise Conklin ca-ntr-o doară. Eram curioși să-ți aflăm părerea cu privire la posibilu' autor al incendiilor de la casele familiilor Malone și Meacham.

— Ce-ar fi să-ncep cu-nceputul? propuse puștiul.

În mod normal, mi s-ar fi părut o idee bună, dar în ziua aia nervii-mi erau întinși la maximum și nu voiam decât să mi se răspundă la două-ntrebări, iar asta cât mai succint cu putință: „De ce-ai folosit o expresie latinească pe site-u' tău? Cunoști pe cineva care-și spune Pidge?”.

Dar Weber ne spuse că era prima oară când primea vizita unor polițiști și că-ntrevederea din biroul lui îi acredita scopul și site-ul peste așteptările lui. În cincisprezece minute, ne informă că tatăl lui deținea Damned Spot și că era un împătimit al poveștilor polițiste de când învățase să citească. Ne mai mărturisi că voia să publice ficțiune polițistă, precum și cărți polițiste inspirate din cazuri reale, imediat ce-absolvea școala.

— Line, ai scris „Să aveți o zi frumoasă” în latină pe site-ul tău. Ce te-a-ndemnat să faci asta? am întrebat întrerupându-i povestea vieții.

— A, scrisul în latină. Am furat ideea din *asta*.

Line răvăși teancurile de pe biroul lui, găsind în sfârșit cartea, de 21 pe 27 cm, cu coperte necartonate, pe care erau scrise cuvintele *Al 7-lea cer* într-o grafie elegantă, pe care-o

căuta și pe care mi-o înmână. Am frunzărit-o cu răsufierea la gură. Deși aducea c-o banală carte de benzi desenate, era de fapt un roman ilustrat.

— A apărut mai întâi sub formă de blog, ne preciză Weber. Apoi tata a finanțat publicarea primei ediții.

— Iar cu latina ce-i? am întrebat din nou, simțind că rămân fără aer din cauza-ncordării și a posibilităților pe care le-ntrezăream.

— Găsiți totul în carte, îmi spuse Weber. Personajele din roman folosesc poante-n latină. Ascultați, pot posta pe site că m-ați folosit pe post de consultant? Nici nu vă-nchipuiți cât ar însemna asta pentru mine.

Mă uitam la pagina de gardă a cărții din mâinile mele. Sub titlu erau trecute numele ilustratorului și al scriitorului.

Hans Vetter, respectiv, Brett Atkinson.

Sub fiecare dintre nume apărea o emblemă.

Hans Vetter era reprezentat de-un porumbel, iar Brett Atkinson de-un șoim.

Capitolul 113

La ora cinci în seara aceleiași zile, eu și Conklin ne-torseserăm deja la birourile noastre de la secție. Conklin se-apucă să navigheze pe internet, căutându-i pe Atkinson și pe Vetter – în timp ce eu nu puteam lăsa romanul din mână.

Eram prinsă.

Desenele erau alb-negru, fără niciun strop de culoare. Personajele aveau ochii bulbucăți și aminteau de stilul manga importat din Japonia, care îmbina violența cu pornografia ușoară. Dialogurile îndrăznețe purtau amprenta argoului tipic american și erau presărate cu ziceri latinești. Povestea era cam *trasă de păr*, însă captivantă într-o oarecare măsură.

În carte, „Pidge” întruchipa atât inteligența, cât și forța. „Hawk” era visătorul. Cei doi erau portretizați ca niște justițiar, care luaseră asupra lor misiunea de-a salva America de ceea ce ei considerau a fi raiul în care se lăfăiau cei putred de bogați. Cei doi numeau această „porcăială” ce amenința s-acapareze America „Al 7-lea cer” și o descriau ca pe-o spirală nesfârșită de lăcomie, satisfacere a nevoilor și exces. Soluția găsită de Pidge și Hawk era să-i omoare pe bogați și pe cei mai lacomi dintre imitatorii lor, să le arate censemna *cu adevărat* să consumi – să te consumi prin foc.

Pidge și Hawk erau îmbrăcați în negru din cap până-n picioare: de la tricouri, blugi, cizme de călărie, până la gecile din piele lucioasă, cu emblemele porecelor lor păsărești imprimate pe față și pe spate. Din vârfurile degetelor de la mâini le ieșeau scânteii. Iar deviza lor era *Aut vincere aut mori*.

Învinge sau piei.

Hawk – băiatul, iar nu personajul – făcuse și una, și alta.

Din câte puteam presupune, nici Pidge și nici Hawk nu se-ășteptaseră vreodată ca vreuna dintre victime să supraviețuiască, astfel încât să le poată dezvălui pseudonimele.

Atât motivele, cât și metodele folosite de cei doi criminali erau ilustrate cât se poate de explicit în cartea lor, dar erau prezentate în așa fel încât să pară născociri. Iar asta mă-nfuria la culme. Opt *oameni din carne și oase* muriseră din cauza aberațiilor ăstora pompoase, iar noi n-aveam practic nicio probă cu care să demonstrăm că adevărații Hawk și Pidge erau criminalii lor.

Am întors cartea ținând coperta din spate în sus și am parcurs recenziile exaltate ale sociologilor și ale bloggerilor de prima mână.

— Știi care-i detaliu' cel mai revoltător? l-am întrebat pe Rich. Cei de la Bright Line au cumpărat drepturile de autor asupra cărții.

— Hmmm? murmură Rich care era ocupat să butoneze tastatura.

— Bright Line e o companie de producție independentă, am explicat. Una dintre cele mai bine cotate. Vor să *ecranizeze* debitările astea.

— Brett Atkinson, începu Rich, era student în penultimu' an la Universitatea Stanford, specializându-se în literatură engleză. Hans Vetter studiază la aceeași universitate. E la departamentul de informatică. Derbedeii ăștia locuiau cu părinții la doar două cvartale depărtare unu' de altu', în Mountain View¹⁶, și la câțiva kilometri distanță de universitatea la care mergeau.

Rich întoarse monitorul către mine atrăgându-mi atenția:

— Ia uită-te la poza lui Brett Atkinson din albumul anual de la școală.

¹⁶ Oraș din California

Brett Atkinson era Hawk, băiatul pe care-l împușcase Connor Campion, băiatul chipeș cu păr blond și trăsături patriciene pe care-l vizitaserăm la spital chiar înainte să moară.

— Iar acum fă cunoștință cu Pidge, spuse Rich.

Hans Vetter era un dur arătos, un ilustrator, care se specializa-n științele calculatorului, iar mai nou își îmbogățea activitățile extrașcolare jucându-se de-a criminalu-n serie.

— Trebuie să obținem mandatele alea, am croncănit.

Mi-am dres vocea, după care am continuat:

— Nu-mi pasă de cine trebuie să mă rog pentru asta.

Rich arăta mai serios ca niciodată.

— Absolut. Nu ne permitem nicio greșeală.

— *Aut vincere aut mori*, am spus.

Rich a zâmbit, s-a-ntins peste birou și ne-am ciocnit pumnii. L-am sunat pe Jacobi, iar el l-a sunat pe inspectorul-șef Tracchio, care, la rândul lui, a sunat un judecător care, chipurile, ar fi-ntrebat „Vreți un mandat de arestare în baza unei cărți de benzi desenate?”

Nu am putut să-nchid un ochi în noaptea aia, iar în dimineața următoare, eu și Rich ne-am înființat la cabinetul judecătorului înarmați cu romanul *Al 7-lea cer*, cu pozele cadavrelor soților Malone, Meacham și Jablonsky, făcute la locul crimei, și cu pozele de la morgă ale soților Chu. Am adus și declarația lui Connor Campion, conform căreia băieții care-și făcuseră apariția la el acasă c-un pistol și c-o rolă de fir de pescuit se prezentaseră ca fiind Hawk și Pidge, și i-am arătat judecătorului pozele băieților din albumul școlar, cu numele lor reale scrise dedesubt.

La zece dimineața aveam deja mandatele semnate și tot efectivul de care-aveam nevoie.

Capitolul 114

Universitatea Stanford, una dintre cele mai prestigioase universități, cu cei mai buni și mai străluciți studenți, se află la cincizeci și trei de kilometri de San Francisco, spre sud, imediat cum ieși de pe Autostrada 280, în apropierea orașului Palo Alto.

Hans Vetter, cunoscut și sub numele de Pidge, își făcea veacul în laboratorul de editare din Clădirea Gates în care-și avea sediul Facultatea de Științe ale Calculatorului, o clădire cu cinci etaje în formă de „L”, vopsită-n culori șterse, cu acoperișul din țiglă și cu intrarea-n formă de semicerc. Laboratoarele și cabinetele de cercetare erau concentrate-n jurul celor trei clase principale, iar clădirea-n sine era insulară, fiind separată de celelalte corpuri ale universității prin drumuri de acces.

Eu și Conklin consultaserăm planurile clădirii asistați de șerifii federali care-și uniseră forțele cu serviciul de securitate din campus. Cum clădirea avea ferestre pe toate laturile, oamenii legii puteau fi zăriți de oricine se nimerea lângă o fereastră.

Ne-am parcat mașinile-n afara razei de vizibilitate, la curba unui drum de acces, și am intrat în scenă pe jos. Eu și Conklin purtam veste antiglonț pe sub uniformă, și ne scoseseăm armele din teacă, însă așteptam indicații de la șerifii federali.

Am simțit cum un val de adrenalină-mi străbate întreg corpul când am primit semnalul de intervenție. În timp ce alți ofițeri păzeau intrările laterale, doisprezece dintre noi am dat năvală pe scările principale și am pătruns în holul cu tavan înalt, după care am ocupat casa scării și palierele.

Ofițerii federali se desprindeau doi câte doi pe măsură ce

avansam câte-un etaj, verificând spațiile goale și securizând sălile de clasă.

Gândurile mi se precipitară.

Mă temeam că facem prea mult zgomot, că fuseserăm deja văzuți și că, dacă Vetter reușise să treacă de detectoarele de metale înarmat, putea să-și ia colegii ostatici înainte ca noi să-l putem imobiliza. Eu și Conklin am ajuns pe palierul de la ultimul etaj, iar agenții s-au postat de-o parte și de alta a laboratorului de editare. Conklin se uită prin ochiul de sticlă din ușă, apoi răsuci de mâner și trânti ușa de perete.

Avându-i în spate pe Conklin și pe agenții înarmați cu puști automate, am trecut pragul și am zbierat:

— *NU MIȘCĂ NIMENI! Stați pe loc și nu pățește nimeni nimic.* Țipătul unei studente aruncă sala-ntr-un haos total. Puștii săriră din scaunele lor și se ascuseră sub stațiile de lucru, dărâmând camerele de filmat și calculatoarele, care se prăbușiră pe podea cu zgomot de sticlă spartă.

În jurul meu se desfășurau imagini caleidoscopice-n vreme ce țipetele-ngrozite ricoșau din pereți. Situația degenera, scăpându-ne de sub control. Cercetam în continuare camera, încercând să disting un băiat îndesat, cu părul lung castaniu, maxilarul pătrășos și privirea de criminal – dar nu-l zăream. *Unde era Hans Vetter?*

Unde?

Capitalul 115

Instructorul de editare încremenise-n fața clasei, iar fața i se golise de sânge pe măsură ce revolta luase locul șocului. Era trecut de treizeci de ani, avea început de chelie și purta un cardigan verde și ceea ce păreau a fi papuci de casă pe jumătate ascunși de manșetele pantalonilor. Își vântura mâinile pe dinainte, ca și cum ar fi vrut să ne-mpingă afară din clasă. Își declamă numele – Doctorul Neal Weinstein – și ne ceru socoteală: *Ce dracului? Ce dracului înseamnă asta?*

Dacă n-ar fi fost o scenă terifiantă de-mi tremurau chiloții pe mine, m-ar fi amuzat priveliștea oferită de Weinstein înarmat doar cu mâinile lui ca niște elice și cu doctoratul lui înfruntându-i pe ofițerii poliției federale surescitați de adrenalină și pregătiți s-arunce laboratoru-n aer.

— Avem un mandat de-arestare pentru Hans Vetter, am spus cu ambele mâini întinse, în care țineam atât mandatul, cât și arma.

— *Hans nu-i aici*, răspunse Weinstein ținând.

O studentă albă, cu părul negru împletit în cozi jamaicane și cu un cercel în buza de jos, se iți de după o masă răsturnată.

— Am vorbit eu cu Hans azi-dimineață, spuse ea. Mi-a spus că se pregătea să plece.

— L-ai văzut azi-dimineață? am întrebat-o.

— L-am sunat pe mobil.

— Ți-a spus unde pleca?

Își scutură capu-n semn că nu.

— Mi-a spus asta doar pentru că voiam să-i împrumut mașina.

I-am lăsat pe agenții federali în urmă, să-i interogheze pe Weinstein și pe studenții lui, dar, în timp ce eu și Conklin

părăseam clădirea, am simțit cum îmi fuge pământul de sub picioare.

Din cauza morții lui Hawk de noaptea trecută, Pidge se dăduse la fund. Putea fi oriunde-n lume la ora aia.

În parcare de vizavi de Clădirea Gates, câțiva puști se strânseseră ciorchine, în vreme ce alții hoinăreau năuciți. Alți câțiva puști râdeau sub imperiul agitației neașteptate. Elicopterele canalelor de știri survolau clădirea, transmițând lumii-ntregi despre o intervenție complet ratată.

L-am sunat pe Jacobi, mi-am astupat cealaltă ureche și i-am prezentat pe scurt situația. Nu voiam să-și dea seama cât de mult mă temeam c-o dăduserăm în bară și că Vetter era încă liber. Am încercat să-mi păstrez vocea calmă, dar Jacobi nu se lăsa păcălit.

Îi puteam auzi respirația-n telefon în timp ce-mi asculta istorisirea.

Apoi spuse:

— Cu alte cuvinte, Boxer, porumbelu' nostru și-a luat zborul.

Capitalul 116

Când am oprit mașina pe gazonul perfect tuns, am fost înconjurați de ofițerii de la Departamentul șerifului și de echipele SWAT. În fața noastră se ridica o casă cu trei etaje, construită-n stil colonial și aflată la doar câțiva kilometri distanță de campusul Universității Stanford. Ornamentele exterioare erau fidele perioadei coloniale, iar cartierul era unul select. Pe cutia poștală scria VETTER.

Iar mașina lui Hans Vetter era trasă pe alee.

Din stații se ridica un zumzet de voci, iar frecvențele radio erau eliberate. Casa era-n cercuită, iar forțele speciale își ocupau pozițiile. Eu și Conklin am coborât din mașină.

— Tot ce văd aici, am spus, îmi amintește de casele pe care Hawk și Pidge le-au făcut una cu pământul.

Adăpostindu-se după o ușă de mașină, Conklin strigă la Hans Vetter printr-o portavoce:

— Vetter. N-ai scăpare, amice. Ieși afară cu mâinile pe cap. Haide să-ncheiem asta-n mod pașnic.

Am văzut, prin ferestrele de la etajul doi, pe cineva mișcându-se. Era Vetter care se muta dintr-o cameră-ntr-alta. Părea că țipă la cineva aflat în casă cu el, dar nu am putut înțelege

— Cu cine vorbește? mă-ntrebă Conklin peste acoperișul mașinii de poliție.

— La dracu', trebuie să fie mama lui. Trebuie să fie-năuntru cu el.

Cineva din casă porni un televizor și-l dădu tare. Puteam auzi vocea crainicului care descria scena ai cărei *actori* eram. Crainicul spuse:

„O manevră care a început cu două ore în urmă la Universitatea Stanford și-a schimbat adresa, iar acum se

desfășoară în comunitatea înstărită din orașul Mountain View, pe o anume stradă Mill Lane...”

— *Vetter? M-auzi?* izbucni vocea lui Conklin din portavoce.

Broboane de transpirație mi se rostogoliră pe coaste. Ultimele pagini din *Al 7-lea cer* descriau un schimb de focuri cu polițiștii. Imaginile-mi apărură-n minte: cadavre-nsângerate și-ntinse pe pământ, iar Pidge și Hawk scăpând. *Folosiseră un ostatic pe post de scut uman.*

Eu și Conklin ne-am consultat cu căpitanul forțelor speciale, un bărbat cu părul șaten-deschis, pe nume Pete Bailey, profesionist și fost pușcaș marin, și am pus la cale un plan. Amândoi ne-am apropiat în fugă de casa familiei Vetter și am flancat ușa de la intrare, fiind pregătiți să-l înșfăcăm de-ndată ce-o deschidea. Forțele speciale-l aveau în colimator, dacă lucrurile mergeau anapoda.

În timp ce m-apropiam de casă, nările-mi detectară un miros de fum.

— Arde ceva? l-am întrebat pe Rich. Nu-ți miroase?

— Ba da. Jigodia aia și-a dat cumva foc la casă?

Încă se mai auzea televizorul din casa familiei Vetter. Crainicul primea informații de la elicopterul care survola casa, fiind ținut la curent cu evenimentele care aveau loc la sol. Puteam înțelege de ce Vetter urmărea transmisiunea incidentului la televizor. Iar dacă eu și Rich eram în obiectivul camerei de filmat, atunci Vetter știa unde ne poziționaserăm.

Căpitanul Bailey mă sună pe mobil, anunțându-mă: „Domnișoară sergent, intrăm.” Dar înainte de-a putea da ordinul, din spatele ușii de la intrare se auzi țipând o voce de femeie:

— *Nu trageți. Ies.*

— Nu trageți, am țipat în telefon. Iese un ostatic.

Mânerul se răsuci.

Ușa se deschise, iar rotocoale gri de fum se ridicară către cerul mohorât. Am auzit un tors de motor uns bine, iar sub fumul cenușiu care-și falfaia aripile, am văzut partea din față a unui scaun electric cu roțile fiind manevrată și ciocnindu-se de pragul ușii, unde și rămase.

Femeia din scaun era mărunță, fragilă și, aparent, paralizată. Avea capul acoperit cu un șal galben și lung care i se revărsa pe umeri, înfașurându-i genunchii osoși. Era trasă la față, iar pe degete-i străluceau diamante.

Își întoarse către mine ochii care vădeau spaimă.

— *Nu trageți, se tângui ea. Vă rog nu trageți în fiul meu.*

Capitalul 117

Am rămas hipnotizată de ochii de-un albastru glacial ai doamnei Vetter, până când aceasta rupse vraja, întorcându-și capu-ntr-o parte și țipând:

— Hans, fă ce-ți spun polițiștii!

Când își întoarse capul, i se desprinse șalul galben. Mi-a sărit inima din piept când mi-am dat seama că-n scaunul cu roțile stăteau *doi oameni*.

Doamna Vetter stătea-n poala fiului ei.

— Hans, fa ce-ți spun polițiștii, o imită Vetter.

Scaunul își continuă drumul spre peluză. Puteam vedea clar din nou. Imensa mână dreaptă a lui Vetter acoperea dispozitivul de comandă, iar în cea stângă, care era petrecută peste corpul mamei lui, ținea o pușcă de calibrul 18 mm, cu țeava dublă retezată, a cărei gură era lipită de maxilarul mamei lui.

Mi-am lăsat pistolul Glock de 9 mm în jos și-am încercat să induc vocii mele un calm pe care nu-l simțeam defel.

— Hans, sunt sergentu' Boxer de la Departamentu' de Poliție din San Francisco. Nu vrem să fie nimeni rănit. Așa că fă bine și aruncă arma aia la pământ, OK? Putem ieși cu bine din situația asta și acolo vreau s-ajungem. N-am să te mpuşc dacă lași arma jos.

— Da, sigur, spuse Vetter râzând. Acum, voi doi, fiți atenți la mine, spuse el arătând cu bărbia către mine și către Conklin. Așezați-vă între mama și copoi. Acum! Aruncați-vă armele sau vor muri niște oameni.

Nu-mi era teamă. Eram de-a dreptu-ngrozită.

Mi-am aruncat arma la pământ, iar Conklin a făcut același lucru. Ne puserăm în fața scaunului cu roțile, protejându-i pe doamna Vetter și pe nenorocitul de fiu-său de echipa de

intervenție care aștepta la marginea peluzei. Mi se făcu pielea de găină. Îmi era frig și cald în același timp. Eram blocați în sceneta asta de groază-n timp ce fumul de care eram înconjurați se-nvârtoșa.

Însoțite de-un bubuit surd, flăcările țâșniră prin ferestrele din față ale casei, ca urmare a exploziei din living. Cioburi de sticlă fură propulsate-n curtea din față casei, iar deasupra capetelor noastre se revărsă o ploaie de scânteii. Conklin își întinse mâinile, ca Vetter să i le poată vedea, și strigă:

— Vetter, am făcut ce ne-ai cerut. Acum, *aruncă dracu' arma aia, omule!* O să am grijă de tine. O să te escortăm până la mașină ca să ne-asigurăm că ești în regulă. Numai lasă arma jos.

Se auziră mugetul focului întetit de aerul pătruns prin ferestrele sparte și țiuitul autospecialelor care se apropiau de casa-n flăcări. Vetter nu se dădea bătut. Cel puțin nu și dacă aveam dreptate interpretând sclipirea sălbatică din ochii lui drept sfidare.

Dar Pidge nu-și lăsase nicio ieșire.

Ce mama dracu' avea de gând să facă?

Capitolul 118

Vetter râse zgomotos.

Pentru o fracțiune de secundă, n-am văzut decât fasolea dezvelită a unui puști care-avusese parte de cea mai bună îngrijire dentară din lume.

— Nu ți-l închipui pe Francis Ford Coppola regizând scena asta? îl întrebă pe Conklin.

Am auzit un clic slab, urmat de-o detunătură asurzitoare.

Nu mai văzusem nimic asemănător în toată viața mea.

C-o clipă-n urmă, mă uitam în ochii doamnei Vetter, iar în cea imediat următoare capul îi explodează, iar creștetul i se deschise ca o floare. Aerul se-ntunecă de-o perdea de sânge care ne-nvăluie pe mine, pe Conklin și pe Vetter într-o mantie roșie.

— *Nu!* am țipat.

Iar Vetter râse din nou, orbindu-mă cu zâmbetul lui alb care contrasta cu masca roșie ce-i acoperea fața. Se folosi de țeava puștii ca să-mpingă din scaun cadavrul mamei sale, care se prăvăli și se rostogoli, oprindu-se la picioarele mele. Vetter ținti prin golul dintre mine și Conklin, și mai trase un glonț care șuieră pe deasupra capetelor polițiștilor și ale forțelor speciale care se aflau la aproape douăzeci de metri depărtare, la marginea peluzei.

Am încercat să cuprind cu mintea ororile la care tocmai fusesem martoră. În loc să-și folosească mama ca pe-o garanție de siguranță, Vetter îi găurise țeasta. Iar forțele speciale nu-i puteau atinge nici măcar un fir de păr fără să ne nimerească pe noi.

Vetter trase cocoșul cu degetul mare, frânse pușca-n două și o reîncărcă. C-o mișcare rapidă din încheietură, smuci arma, ce reveni c-un pocnet în poziția inițială. Era un sunet

ascuțit și inconfundabil.

Vetter se pregătea să tragă din nou.

N-aveam niciun dubiu. Îmi trăiam ultimele clipe din viață. *Hans Vetter avea de gând să ne omoare.* N-aveam cum să-mi recuperez arma la timp ca să-l opresc.

Aerul era-ncărcat cu fum. Focul ardea cu vâlvătăi. Flăcările se-ntindeau de la etajul doi până la acoperișul casei, prin care se zvârcoleau. Căldura-mi uscase transpirația și sângele femeii moarte care-mi fusese-mproșcat pe față.

— *Dați-vă la o parte, ne ordonă Vetter mie și lui Conklin.* Dacă vreți să rămâneți în viață, dați-vă la o parte.

Capitolul 119

Vârfulurile degetelor mi se dezmoțiră, iar inima mi se umplu de speranță. În sfârșit înțelegem. Vetter voia ca forțele speciale să-l doboare ca pe-un supererou și să-i acorde sfârșitul glorios la care visase. El voia să *moară*, dar eu voiam ca el să *plătească*.

Ca și când gândurile mele ar fi avut putere asupra lui, Vetter țipă brusc și se zgâlțai-n scaunul cu roțile de parc-ar fi avut o criză de epilepsie.

Am dat cu ochii de fire și mi-am ridicat privirea spre Conklin.

Profitând de faptul că atenția lui Vetter fusese concentrată asupra echipei de intervenție, Rich își desfăcuse pistolul cu electroșocuri de la curea și trăsesese. Cârligele purtătoare de curent mușcaseră din brațul drept și din coapsa lui Vetter. Fără a slăbi curentul, Conklin răsturnă scaunul într-o parte și trimise pușca lui Vetter la vale cu piciorul.

În timp ce Vetter se zvârcolea-n agonie, forțele speciale împânziră povârnișul până-n locu-n care ne aflam.

— Ești deștept, i-am spus lui Conklin cu vocea sugrumată.
Ți s-a mai spus asta?

— Niciodată.

— Ți-ai revenit?

— Încă nu.

Am scotocit prin iarbă după pistolul meu, iar după ce l-am găsit, i-am îndreptat țeava către fruntea lui Vetter. Abia atunci a oprit Rich curentul. Cu trupul încă scuturat de spasme, Vetter rânji-n sus la mine și-ntrebă:

— Am ajuns în rai?

Gâfâiam, pulsul accelerat mi se mutase-n timpane, făcându-le să zvâcnească asurzitor, iar ochii-mi lăcrimau de

la fum.

— *Nemernicule!* am țipat.

Autospecialele opriră lângă bordură, iar noi am fost înconjurați de forțele speciale. Căpitanul Bailey sesiză furia din ochii lui Conklin și rosti rar și apăsător:

— Am în dubă ceva cu care să vă curățați.

Apoi se-ntoarse cu spatele, lucru pe care-l făcu și restul echipei lui. Sub pavăza perdelei de fum care plutea-ntre el și elicopterul canalului de știri, Rich îl lovi pe Vetter în coaste.

— *Asta* e pentru soții Malone, spuse el. Îl mai lovi pe Vetter o dată și încă o dată până când îi șterse psihopatului ăluia rânjetul de pe față, făcându-l să-și scuipe dinții.

— *Asta-i* pentru soții Meacham, Jablonsky și Chu, adăugă Rich trăgându-i cu putere un șut în fund.

— Iar *asta, târâtură*. *Asta-i* pentru *mine*.

Capitalul 120

Eu și Conklin ne-am frecat fețele cu șervetele umede, dar n-am putut scăpa de duhoarea de foc și de moarte.

Jacobi se-ntoarse în direcția din care bătea vântul și spuse:

— Miroșiți de parcă v-ați fi bălăcit în canal.

I-am mulțumit, dar eram cu mintea-n altă parte.

La doar câteva cvartale depărtare, casa familiei Vetter era mistuită de-un incendiu devastator. În casă s-ar fi putut afla probe, ceva care să-i lege pe Hans Vetter și pe Brett Atkinson de omuciderile prin incendiere.

Dar toate erau acum praf și pulbere.

Stăteam în fața casei în care Brett Atkinson, băiatul mort, locuise cu părinții lui. Era un imobil modern și impozant, cu terase suspendate și o priveliște care se-ntindea de jur împrejur pe sute de kilometri. Oamenii foarte, *foarte* bogați locuiau aici.

Părinții lui Hawk, soții Atkinson, nu le răspunseseră ofițerilor de poliție care le bătuseră insistent la ușă, nu ne sunaseră-napoi, iar cadavrul fiului lor încă mai zăcea la morgă fără să fie revendicat de nimeni. Vecinii interogați le confirmaseră absența. Nimeni nu-i văzuse pe soții Atkinson sau nu auzise vreo veste din partea lor de zile-ntregi, și nu spusese nimănui că plănuiau să plece de acasă.

Motoarele mașinilor soților Atkinson erau reci. În cutia poștală erau plicuri vechi de mai multe zile, iar tipul care se oprise din tuns gazonul la sosirea noastră afirmă că nu-i văzuse pe Perry sau pe Moira Atkinson de-o săptămână-ntreagă.

În timp ce din casa familiei Vetter nu se mai putea recupera nimic, încă mai trăgeam nădejde că puteam găsi

probe-n casa familiei Atkinson care să ducă la crimele oribile pe care le comiseseră cei doi băieți. Trecuseră treizeci și cinci de minute de când Jacobi îl sunase pe Tracchio, cerându-i un mandat de percheziție.

Între timp, mă sună Cindy ca să-mi spună că-și parcase mașina-n spatele baricadei din capătul străzii, lângă cele câteva dube care transmiteau știrea. Conklin își dădu câteva șuvițe lipite cu sânge din ochi și-i spuse lui Jacobi:

— Dacă nici astea nu-s circumstanțe excepționale, atunci nu mai înțeleg termenul’.

— Las-o mai moale, Conklin, replică Jacobi mârâind. Înțelegi? Dacă-o dăm în bară, am belit prazu’. Eu voi fi pensionat, iar voi veți lucra la serviciu’ de pază și securitate. Dacă sunteți norocoși.

Se mai scurseră cincisprezece minute.

Mă pregăteam să mint și să spun că-mi miroase a putreziciune, când o stagiară de la biroul procurorului districtual sosi-ntr-un Chevrolet model clasic. Urcă-n fugă pe aleea din față, nimerind chiar în momentul în care Conklin se pregătea să forțeze fereastra de pe fațada casei familiei Atkinson c-un levier.

Capitolul 121

Interiorul casei familiei Atkinson era ca de muzeu. Podele lustruite din lemn de esență tare cât vedeai cu ochii, tablouri moderne întinzându-se pe pereții albi, înalți cât două etaje. Când intram într-o cameră, se-aprindeau luminile.

Era ca un muzeu după ora de-nchidere: nu era nimeni acasă.

Și-ți dădea fiori. Nu era nici urmă de animale de companie, de ziare sau reviste, ori de vase murdare, și, dacă nu luai în calcul mâncarea din frigider și hainele atent așezate-n fiecare șifonier, aveai impresia că spațiul ăla nu fusese niciodată locuit.

Asta, cel puțin, până s-ajungem în camera lui Hawk, care se afla-ntr-o altă aripă, departe de dormitorul matrimonial. Patul era cel mai dezamăgitor aspect al camerei. Era de-o singură persoană, fiind acoperit cu o cuvertură albastră, simplă, și avea boxe instalate de-o parte și de alta, și o pereche de căști conectate la un CD player. Pe lungimea uneia dintre laturile camerei se-ntindea un birou din pal melaminat, încastrat în perete, pe care erau așezate mai multe calculatoare, monitoare și imprimante cu laser de înaltă tehnologie. Peretele alăturat era acoperit c-un panou gros din plută.

Desenele lui Pidge, dintre care multe se regăseau și în cartea *Al 7-lea cer*, erau prinse cu bolduri de panou. Dar, alături de ele, am văzut altele noi, care păreau a fi-ncercări pentru un al doilea roman ilustrat.

— Asta pare să le fi fost atelieru', mi-am dat cu părerea față de Conklin. Aici trebuie să fi pus la cale totu'.

Conklin se așeză-n fața monitorului în timp ce eu îmi aruncam ochii pe panou.

— Cartea cu numărul doi, i-am spus lui Conklin. *Lux et Veritas*. Ai idee ce-nseamnă?

— Asta-i ușoară, spuse Rich în timp ce-și cobora scaunul hidraulic. „Lumină și adevăr.”

— Incitant. Lasă de-nțeles că plănuiau alte incendii...

— Hawk ținea un jurnal, strigă Rich. Am atins mouse-ul și mi-a apărut pe ecran.

— Grozav!

În timp ce Rich parcurgea jurnalul lui Brett Atkinson, eu continuam să studiez desenele de pe perete. Nu-mi mai puteam lua ochii de la unul dintre ele, de parcă și eu însămi eram prinsă de panoul de plută. Desenul înfățișa un bărbat și o femeie de vârstă a doua, cuprinzând cu brațele mijlocul celuilalt, dar fețele lor erau inerte, lipsite de expresie.

Am recunoscut scrisul.

Era aceeași caligrafie pe care-o găsiserăm pe paginile de gardă ale cărților lăsate-n casele incendiate.

— *Requiescat in leguminibus*, am citit accentuând silabele. În ce să te odihnești?

Rich nu era atent la mine.

— E o hartă-n calculatoru' lui Atkinson. A marcat orașele San Francisco, Palo Alto, Monterey. Incredibil. Ia uită-te! Poze cu casele pe care le-au incendiat. *Astea-s probe, Linds. Să fu al dracu' de nu-s probe.*

Erau, într-adevăr, probe.

Mi-am mijit ochii peste umărul lui Conklin, în timp ce acesta deschidea pagini de internet și parcurgea-n grabă informațiile strânse pentru fiecare cuplu-n parte, inclusiv numele copiilor lor și datele la care avuseseră loc incendiile. Trecură câteva minute bune până să-mi amintesc de ciudatul desen de pe panou și până să-i pot capta atenția lui Rich.

— *Requiescat in leguminibus*, am repetat.

Rich veni lângă mine și se uită la desenul reprezentând un

cuplu ce putea fi format din soții Atkinson. Am citit legenda.

— *Leguminibus*, spuse el. Înseamnă leguminoase, cred. Nu-s un soi de legume? Ca fasolea sau mazărea?

— Mazăre? Am țipat. Iisuse Hristoase! Iisuse Hristoase!

— Ce-i? mă-ntrebă Conklin. Ce s-a-ntâmpat?

Am zbierat după Jacobi, care cerceta restul casei cu oamenii șerifului. Urmată de Conklin și de Jacobi, am găsit scările care duceau la beci. Congelatorul sub formă de ladă era de dimensiuni foarte mari.

Am deschis capacul care eliberă un abur de aer rece.

— *Requiescat in leguminibus*, am spus. Odihniți-vă-n mazăre¹⁷. Am început să dau la o parte pungile cu legume congelate până când am zărit fața unei femei.

— Congelatoru' ăsta-i destul de mare cât să-ncapă doi oameni în el, murmură Jacobi.

— Da, am răspuns și m-am oprit din răscolit.

Judecând după vârsta ei estimativă, eram aproape sigură c-o aveam în fața ochilor pe Moira Atkinson, îmbrăcată-n cele mai bune haine și-nghețată bocnă.

¹⁷ Joc de cuvinte bazat pe apropierea fonetică a cuvintelor *peas* (mazăre) și *peace* (pace)

Capitalul 122

Eram îmbrăcată-n noua mea uniformă albastră și-mi spălasem părul de treisprezece ori și înc-o dată pentru noroc, când am intrat în sala de autopsie în ziua următoare. Claire era cocoțată pe-o scară lungă de-un metru optzeci, focalizându-și aparatul foto pe cadavrul dezgolit și decapitat al lui Mieke Vetter aflat jos. Imensă cum o vedeam, Claire părea să se clatine cu scara aia.

— Nu se poate ocupa altcineva de asta? am întrebat-o.

— Am terminat, răspunse ea.

Cobori de pe scară cu pași greoi. I-am făcut semn către femeia de pe masă.

— Te pot ajuta să câștigi niște timp, i-am spus lui Claire. Din întâmplare, îmi sunt cunoscute circumstanțele-n care a murit victima.

— Știi, Lindsay, tot trebuie să fac asta ca s-adunăm probe.

— Bine, dar ca să știi. Ieri, pacienta ta m-a umplut de sânge, fragmente de os, păr, ca să nu mai vorbim de creieri. Ai idee ce senzație-ți dau creierii care se preling de pe tine?

— De jeleuri calde? Am nimerit? rosti Claire rânjind la mine.

— Hm. Da. Exact.

— Unul dintre primele mele cazuri a fost o sinucidere, spuse Claire văzându-și mai departe de lucru și trasând cu scalpелul un „Y” care pornea de la claviculele doamnei Vetter, oprindu-se la pubis. Un soldat bătrân se hotărăște să-și încheie socotelile cu viața punându-și o pușcă de calibru’ 18 sub bărbie. Așa că intru-n rulota lui, proaspăt ieșită din pregătire, mă-nțelegi? M-a plec peste cadavrul lui, care zăcea pe canapeaua La-Z-Boy, ca să fac fotografiile-n vreme ce polițiștii râdeau pe-nfundate.

— De ce?

— N-aveam nici cea mai vagă idee. Țasta-i *șpilu'*, gatico, pricepi?

Am început să râd după o lungă perioadă-n care nu mai făcusem asta.

— Așa că-n timp ce stăteam aplecată peste cadavru, cam un sfert din creieru' tipului care se desprindea-ncet de pe tavan cade și mă pălește chiar după ureche.

Își dădu demonstrativ o palmă peste gât, iar eu i-am răsplătit snoava răsând copios.

— După cum spuneam, jeleuri calde. Deci, cum ți-a mers? mă-ntrebă ea.

— La care dintre ele te referi? La interogarea diavolului care-a ieșit din pânțelele pacientei tale? Sau la-ntâlnirea cu primaru'?

— La ambele, pui. Am să stau aici toată noaptea mulțumită prietenilor tăi care mi-au umplut din nou frigideru'.

— Păi, să-ncepem cu Vetter, scurt și la obiect, i-am spus lui Claire. Și-a tras avocat cât ai zice pește. N-are nimic de declarat. Dar pun pariu c-atunci când o să prindă ocazia, o să spună c-amicu' lui i-a torturat și i-a omorât pe toți oamenii ăia, iar că el doar a stat și s-a uitat.

— N-are să conteze prea mult, nu crezi? Criminal sau complice la crimă, tot primește pedeapsa cu moartea. În plus, ai fost de față când a omorât-o pe femeia asta fără nicio vină.

— Eu și încă alți treizeci de ofițeri. Dar, din respect față de familiile victimelor, țin să-l văd condamnat pentru moartea tuturor.

— Iar întâlnirea cu primaru'?

— Ha! Mai întâi eu și Conklin primim aplauze, iar pe Jacobi aproape că-l podidesc lacrimile, atât de mândru e de noi, și-mi zic „Uau, ne vom ridica rata de soluționare a

crimelor de la subsol la parter cel puțin – când discuția deviază către ce jurisdicție să pună laba pe Vetter de vreme ce crimele avuseseră loc în Monterey și Santa Clara, precum și-n... Claire? Scumpo? Ce s-a-ntâmpat? Ce-ai pățit?

Fața lui Claire era schimonosită de durere. Scăpă scalpelul din mână, care răsună când se izbi de masa din oțel inoxidabil. Se-apucă brusc cu mâinile de burtă și se uită la mine cu ochii holbați de șoc.

— Tocmai mi s-a rupt apa, Lindsay, și trebuia să nasc abia peste trei săptămâni.

Am chemat o ambulanță și mi-am ajutat prietena să se așeze pe-un scaun. Un minut mai târziu, ușile au fost date de perete și doi tipi vânjoși au năvălit în sala de autopsie cărând o targă.

— Ce se-ntâmplă, doctore? întrebă cel mai corpulent.

— Ghici cine urmează să nască? i-am spus.

Capitalul 123

Cum micuța Ruby Rose se născuse prematur, ne gătiserăm în halate de spital, bonete și măști sterile din hârtie roz, ca s-o primim cum se cuvine. Claire arăta de parc-ar fi fost târâtă jumătate de kilometru c-un tractor, dar de sub paloarea feței se-ntrezărea strălucirea pe care ți-o dă un copil. Și-ntrucât strălucirea aia era molipsitoare, eram toate-ntr-o stare de euforie și nu ne mai puteam opri din hlizit.

Cindy se lăuda cu interviul pe care i-l luase unchiului lui Hans Vetter, în vreme ce Yuki, care se-ngrășase cu câteva zeci de grame fiind în convalescență, după ce fusese drogată cu LSD și aproape omorâtă de Jason Twilly, râdea cu poftă la glumele lui Cindy. Fetele-mi spusese că-arătam trăsnet și că păream fericită, exact cum *trebuia* să par, dat fiind că locuiam cu bărbatul perfect.

— Cât are să ne mai țină-n așteptare? am întrebat-o din nou pe Claire.

— Ai răbdare, gagico. O să ne-o aducă atunci când are să fie gata. Mai ia un biscuit.

Tocmai ce-mi îndesasem în gură un biscuit fraged dublu, cu fulgi de ciocolată și alune, când se deschiseră ușile de la rezerva lui Claire și intră Conklin. Halatul, boneta și masca pe care le purta erau toate albastre, dar era unul dintre puținii bărbați pe care-i cunoșteam și care putea s-arate caraghios și grozav în același timp. I se vedeau numai superbii ochi căprui care-i străluceau.

Rich ținea un imens buchet de trandafiri la spate și dădu ocol camerei, salutând pe toată lumea, sărutându-le pe Cindy și pe Yuki pe obraji, pe mine ciupindu-mă de umăr, sărutând-o și pe Claire, și apoi scoțând teatral la iveală trandafirii roșii.

— Sunt *trandafiri rubinii*, explică el afișând o versiune atenuată a zâmbetului său năucitor.

— Dumnezeu, Richie. Trei duzini de trandafiri cu tijă lungă. Știi că sunt căsătorită, nu?

După ce răsetele conteniră, Claire spuse:

— Îți mulțumesc. Iar când fetița mea are s-ajungă aici, are să-ți mulțumească și ea.

Cindy se uita la Conklin de parcă era primul bărbat pe care-l vedea-n viața ei.

— Trage-ți un scaun, îl invită ea. Richie, mergem să luăm masa La Susie. De ce nu ne-nsoțești?

— Bună idee, am spus. Trebuie să toastăm în cinstea micii membre care s-a alăturat Clubului Fetelor de la Crime – iar tu poți fi șoferu' de serviciu.

— Mi-ar plăcea să vă dau o mână de-ajutor, spuse Rich, dar am un avion de prins în – se uită la ceas – în două ore.

— Unde pleci? îl întrebă Cindy.

Și eu mă-ntrebam același lucru. Nu-mi pomenise de nicio plecare.

— La Denver. Am să-mi petrec weekendu' acolo, îi spuse Rich lui Cindy.

Mi-am întors privirea de la el, care-mi alunecă, în treacăt, peste chipul lui Claire. Ea mi-o surprinse. Își dădu seama că primisem o lovitură la care nu m-așteptasem.

— Te duci s-o vizitezi pe Kelly Malone? întrebă reporterul din Cindy, care pur și simplu nu-și putea ține gura-nchisă.

— Da, răspunse Rich. Și, dacă nu cumva se molipsise de la strălucirea lui Claire, se vedea că-i entuziasmat. Aș face mai bine să plec. Vreau să evit aglomerația. Claire, voiam doar să te felicit pentru fericitul eveniment. Am să-ți cer o poză cu Ruby ca s-o pun pe ecranu' calculatorului.

— Se-aranjează, spuse Claire mângâind mâna lui Conklin și mulțumindu-i din nou pentru flori.

— Weekend plăcut, i-am urat.

— Și vouă, tuturor.

Apoi se făcu nevăzut.

Imediat ce Rich ieși din cameră, Cindy și Yuki se-apucară să vorbească despre cât de mult aducea acesta c-un star rock, amintindu-și că el și Kelly Malone fuseseră iubiți în liceu. Apoi ușa se deschise din nou. O asistentă împinse până la patul lui Claire un căruț care ne atrase tuturor privirile.

Ruby Rose Washburn era o frumusețe.

Aceasta căscă, apoi își deschise ochii-ntunecați, cu gene lungi, și se uită fix la mama ei, triumfătoareea mea prietenă care radia de fericire.

Ne-am prins toate patru de mâini și-am încercuit căruțul, rugându-se fiecare în tăcere pentru copilul care tocmai venise pe lume. Claire ne dădu drumul la mâini ca să-și poată ține copilu-n brațe.

— Bine-ai venit pe lume, găză, îi ură Claire, îmbrățișând-o și sărutând-o pe unde apuca.

Cindy se-ntoarse către mine și mă-ntrebă?

— Pentru ce te-ai rugat?

Am răs zgomotos.

— Hienă ce ești, tu n-ai *nimic* sfânt? Nu pot vorbi nici măcar cu *Dumnezeu* fără să-mi ceri o *declarație*?

Cindy se sparse de răs acoperindu-și cu mâna dinții ăia drăgălași din față care i se-ncălecau.

— Scuze. Scuze, zise ea cu ochii șiroindu-i de lacrimi.

Mi-am pus mâna pe umărul lui Cindy și am spus:

— M-am rugat ca Ruby Rose să aibă-ntotdeauna prieteni buni aproape.

Capitalul 124

Yuki se dădu jos din mașina lui Lindsay și spuse:

— Acum știu la ce se referă cei care spun că nu mai simt niciun fel de durere.

— Nu te-am putut opri să dai pe gât cele două cocteiluri marguerita, scumpo, și Dumnezeu știe cât am încercat. Ești mult prea plăpândă pentru o cantitate atât de mare de octan. Te conduc înăuntru.

— Sunt bine, sunt bine, o asigură Yuki râzând. Mă duc direct la culcare. Rămâne să vorbim luni, bine?

Îi ură noapte bună lui Lindsay, intră în holul clădirii Crest Royal, îl salută pe Sam, portarul, și urcă poticnit cele trei trepte care duceau la peretele în care erau încastrate cutiile poștale. Reuși abia la a treia încercare să bage minuscula cheie în minuscula încuietoare, trase afară corespondența legată și luă liftul până la apartamentul ei.

Apartamentul era gol, dar cum spiritul mamei sale sălășluia în mobilă, Yuki începu să-i vorbească acesteia în timp ce lăsa corespondența să cadă pe suportul din hol. Unul dintre plicuri îi scăpă printre degete, căzând pe podea. Yuki se uită cu luare-aminte la locul în care căzuse plicul căptușit, nu foarte mare, maro-închis, cu o etichetă scrisă de mână.

Își azvârli pantofii cu toc înalt din picioare și spuse:

— Orice-ar fi, mămico, mai poate aștepta. Fiica ta e frântă de oboseală.

Dar plicul îi stârnea curiozitatea.

Yuki se sprijini cu o mână de suport, se aplecă și ridică plicul, studiind scrisul pe care nu-l recunoștea. Dar adresa expeditorului din colțul din stânga o magnetiză. Nu conținea decât un nume: Junie Moon. Yuki sfășie plicul în timp ce se îndrepta clătînându-se către canapeaua verde a mamei sale.

Junie fusese achitată de acuzația de a-l fi omorât pe Michael Champion. Ce o-ndemnase să-i scrie?

Stând pe canapea, Yuki scutură conținutul plicului deasupra măsuței de cafea din sticlă, pe care căzură o scrisoare și un al doilea plic pe care era scris numele ei. Yuki desfăcu plicul cu febrilitate.

Dragă domnișoară Castellano,

Când veți primi plicul acesta, eu voi fi deja pe drum spre o destinație necunoscută chiar și de mine. Vreau să văd America pentru că n-am ieșit niciodată din San Francisco.

Presupun că vă-ntrebați care sunt motivele care mă îndeamnă să vă scriu, așa că am să trec la subiect.

Probele pe care le doreați sunt în cel de-al doilea plic și probabil că le veți folosi ca să-i ajutați pe domnul și pe doamna Champion să se resemneze cu dispariția fiului lor.

Sper că înțelegeți de ce nu vă pot spune mai multe.

Numai bine,

Junie Moon

Yuki reciti scrisoarea.

Cu mintea încețoșată de alcool, încerca să urmărească ceea ce îi scrisese Junie. „Probele pe care le doreați sunt în cel de-al doilea plic.”

Yuki rupse plicul alb pe care nu scria nimic și deșertă două articole pe masă. Primul era manșeta smulsă de la mâneca unei cămăși ce purta monograma lui Michael Champion. Manșeta era îmbibată de sânge.

Al doilea articol era o șuviță de păr închis la culoare, de aproape opt centimetri, smulsă de la rădăcină.

Lui Yuki îi tremurau mâinile, dar începea să se trezească și

să se gândească la telefonul pe care avea să i-l dea Câinelui Roșu. Se întrebă cât timp avea să le ia celor de la laborator, dacă grăbeau lucrurile, să analizeze ADN-ul care mai mult ca sigur că avea să se potrivească perfect cu al lui Michael Champion.

Se gândi că până și în cazul în care reușeau s-o găsească pe Junie Moon și s-o aducă în fața instanței, legea stipula clar: nu putea fi judecată pentru moartea lui Champion încă o dată. Îi puteau aduce acuzații mărunte: sperjur, obstrucționarea justiției, împiedicarea urmăririi penale. Dar dacă nu reușeau să stabilească pe ce căi ajunsese Junie Moon în posesia probelor, existau mari șanse ca procurorul districtual nici măcar să n-o pună sub acuzare.

Yuki se uita la probele care-i picaseră în poală la propriu. Ridică receptorul și o sună pe Lindsay. În timp ce asculta telefonul sunând, își aminti de Jason Twilly.

Fusese acuzat de tentativă de omor asupra vieții unui om al legii și, dacă era condamnat, putea primi închisoare pe viață fără posibilitatea de a fi eliberat pe cuvânt de onoare. Sau își putea angaja cel mai bun avocat apărător, specializat în cazuri de crimă, pe care și-l putea permite, și putea chiar să câștige.

Poate că avea să fie eliberat.

Yuki și-l închipui pe Twilly stând într-o cafenea din Los Angeles și scriindu-și cartea, având la dispoziție tot ce-i trebuia pentru finalul lui răsunător, de milioane de dolari. Avea să se răspândească vestea despre manșeta însângărată, despre smocul de păr și despre ADN-ul care se potrivea cu al lui Michael Champion.

Cine o fi făcut-o?

Twilly nu trebuia să demonstreze nimic. O putea transforma într-unul dintre personajele cărții sale. Iar apoi putea să arate pur și simplu cu degetul către Junie Moon.

Țârâitul se opri.

— Yuki? o auzi pe Lindsay.

— Linds, te poți întoarce? Am să-ți arăt ceva.

Capitolul 125

Junie Moon se uită pe geam și se minună din nou de senzația pe care i-o dădea zborul și de turcoazul strălucitor al întinderii de apă de dedesubt. Și acolo, la malul mării, abia ițindu-se privirii, se afla un orașel. Nici măcar nu-i putea pronunța numele.

Vocea pilotului se auzi prin difuzor. Junie își ridică măsura-tavă și își strânse centura de siguranță, cu ochii tot pe geamul prin care începuseră să se vadă plajele, bărcuțele și oamenii.

Dumnezeule, totul era pur fi simplu copleșitor de frumos.

Gândul îi fugi din nou la noaptea aceea îndepărtată, în care Michael Champion încetase să-i mai fie client. Vorbiseră despre dragostea lor și despre cât de imposibilă era.

Michael o trăsese în joacă de codița împletită care îi cobora pe ceafa.

— Am o idee, spusese el. Am găsit o cale prin care să putem fi împreună.

— *Aș face orice*, îi răspunsese ea. *Orice.*

— Și eu, spusese Michael.

Era un jurământ.

Își făcuseră planuri în următoarele două săptămâni, planuri care aveau să fie puse în aplicare peste șase luni. Și într-o noapte, când totul fusese aranjat, Michael ieșise din casa ei și se evaporase pur și simplu. Trei luni mai târziu, cineva sunase la poliție și spusese că îl văzuse pe Michael la ea acasă. Apoi, polițiștii îi făcuseră o vizită, iar ea intrase în panică și inventase o poveste – și era să piară pe limba ei.

Trecuse printr-un adevărat iad din cauza timpului petrecut în închisoare, a procesului și mai ales a imposibilității de a primi scrisori sau telefoane. Dar știuse că el avea s-o aștepte.

Iar dacă avea să fie condamnată, el ar fi ieșit din ascunzătoare. Dar Junie strânsese din dinți, se folosise de inteligența și de avocata pe care Dumnezeu i le dăduse, și își jucase rolul până la capăt.

Și, slavă cerului, fusese achitată.

Cu trei zile în urmă, luase sângele și firele de păr pe care el i le trimisese și le pusese în plicul destinat lui Yuki Castellano. Partea cea mai grea se încheiase, iar Junie călătorea cu un bagaj ușor. Purtase haine băiețești în autobuzul cu care călătorise de la San Francisco la Vancouver și în avionul care o dusesese în Mexico City, iar acum era într-un avion care o purta spre un sătuc de pe plaja din Costa Rica.

Locul acesta încântător, ferit de ochii lumii, avea să fie noul lor cămin, iar Junie Moon spera cu toată ființa ei că într-o zi inima lui Michael avea să fie vindecată și că viața lor idilică nu avea să se termine în vecii vecilor.

Se dusesese la toaletă ca să se schimbe într-o rochie drăguță de vară, să-și înfoieze puțin părul proaspăt vopsit brun și îndreptat, și să-și pună ochelarii șic ochi-de-pisică. Roțile avionului săriră pe pista de aterizare, iar toți pasagerii începură să aplaude. Aplaudă și Junie în timp ce pilotul se pregătea să oprească.

Câteva clipe mai târziu, ușile cabinei se deschiseră, iar Junie coborî cu grijă scara care fusese împinsă până la aeronavă. Junie cercetă fețele celor care își mijeau ochii la avion de pe micul terminal exterior.

În sfârșit, îl zări.

Se răsese în cap, își lăsase cioc și era negru din cap până în picioare de la soare. Îmbrăcat într-o cămașă în dungi, deschisă la culoare, și în blugi tăiați, strigă rânjind și fluturându-și mâna:

— Iubito, iubito, aici sunt!

Nimeni nu l-ar fi recunoscut, nimeni cu excepția ei.
Aceasta era viața ei adevărată.
Și începea exact în momentul acela.

După ce un incediu teribil izbucnește într-o casă prosperă din suburbii și ucide un cuplu, detectivul Lindsay Boxer și partenerul ei Rich Conklin sunt trimiși să rezolve cazul. Tot atunci orașul San Francisco este îngrijorat de dispariția în urmă cu trei luni a lui Michael Champion, fiul fostului guvernator al Californiei. După o serie de incendii care mistuie locuințe bogate și confortabile, Lindsey și prietenele ei trebuie să se grăbească să-i găsească pe piromani și să dea de capăt dispariției lui Michael Champion.

ISBN 978-606-609-296-8

editura rao

9 786066 092968

www.rao.ro

www.raobooks.com